

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

026000347805

ὁ ὅλος τοῦ Θεοῦ εἶναι, ἔξ τινος
 ὧν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ
 κοίτη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ
 καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ κοίτη τοῦ Θεοῦ
 καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ κοίτη τοῦ Θεοῦ
 καὶ ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ κοίτη τοῦ Θεοῦ

κατασκευάσει· ἐν τούτῳ, καὶ ἐν τούτῳ
ἐν τούτῳ, ἐν τούτῳ ἀλλοῦ, κα-
τασκευάσει τὸν ἑαυτοῦ θεὸν ἐν τούτῳ
κατασκευάσει, καὶ ἐν τούτῳ
κατασκευάσει τὸν ἑαυτοῦ θεὸν ἐν τούτῳ

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἕνας δρόμος, ὅπου φέρει πρὸς τὸν θάνατον.

Καλύτερα ἀκολουθοῦμεν τὰ διεφθαρμένα ἦθη τοῦ αἰῶνος τούτου, παρὰ τὰ καλὰ ἔργα, καὶ τὰ παραδείγματα τῶν προπατέρων μας.

Ἡ ἀρετὴ, ἡ ἐπιστήμη, καὶ ἡ καλὴ μάθησις, αὐτὰ μόνον εἶναι τὰ πράγματα, ὅπου μᾶς κάμνουν τιμῆς ἀξίους.

Δὲν εἶναι ὀρφανός, ὅποιος δὲν ἔχει πατέρα, ἀλλ' ὅποιος δὲν ἔχει ἐπιστήμην, καὶ καλὴν παιδείαν.

Ἡ ἔλλειψις τῆς καλῆς γνώμης εἶναι χειρότερα ἀπὸ κάθε πτωχείαν.

Κανένα πρᾶγμα δὲν κρύπτει καλῆτερά ἐκεῖνο ὅπου εἶσαι, ὥσαυτ' ἡ σιωπὴ.

Ἡ ἀρχήνοια ἀπὸ τῶν ἀποκτήματα γίνεται σιωπῆς.

Ἡ κείαν συνομιλίαν ἀποδοῦναι οἱ φίλοι.

ὁ ἄνθρωπος ὅσον ἔχει ὀλιγώτερον νῦν, αὐτὸς εἶναι περισσοτέραν κενοδοξίαν.

Ἡ ἀνέχουσι δὲν εἶναι μεγαλοψυχία.

Ἡ ἐπιστήμη εἰς ἕνα νέον εἶναι ἕνα σέφον, καὶ ἡ σοφία ἕνα χρυσὸν ἐγκόλπιον.

Ὅποιος ἀφίνει τὰς δυστυχίας νὰ τὸν ταυθάλουν, κατασταίνεται τελείως δυστυχισμένος.

Ἐκεῖνοι, ὅπου ἀγαποῦν τὴν ἀρετὴν πάντοτε δὲν τὴν μεταχειρίζονται· καὶ ἐκεῖνοι, ὅπου τὴν μεταχειρίζονται, δὲν τὴν κάμνουν μετ' ὅλην τὴν ἀναγκαίαν τελειότητα.

Ἡ ἀναισθησία καὶ ἡ ἀχρεΐότης γεννοῦν διχόνοιαις, ὡς καὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς συγγενεῖς.

Ὁ τρελλὸς ἔχει τὴν καρδίαν του εἰς τὸ στόμα, καὶ ὁ φρόνιμος ἔχει τὴν γλῶσσάν του εἰς τὴν καρδίαν.

Ὅποιος τρέχει ἀχαλίνωτα, καὶ ἔχει ὁδηγὸν τὴν ἐλπίδα, συναπαντᾷ τὴν ὑστερὴν στιγμὴν τῆς ζωῆς του, καὶ πίπτει.

Ὅταν λάβῃς εὐεργεσίαν, μὴ φανῇς ταύτης ἀνάξιος, μὲ τὸ νὰ μὴ δεῖξῃς εὐχαριστίαν.

Ὁ πόθος τῆς ἐκκλήσεως εἶναι ἕνα μεγάλο ἐμπόδιον, ὅπου δὲν πρὶν τὴν ἐκκλήσιν μὲ εὐτυχίαν, καὶ πλῆρην εἰρήνην.

Ὅταν βλέπῃς τοῦ λόγου σου ἐνὶ τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐχθροῦ σου, συγχώρησέ του, καὶ εὐχαρίστητα τὸν Θεὸν διὰ τοῦτό σε.

Δείχνοντας πρόσωπον κατὰ τὸν φίλου, ὅπου ἔρχεται νὰ σὲ ἀντιμετώπισαι ὑστερῆσαι τῆς τιμῆς, ὅπου λαμβάνεις παρ' αὐτοῦ.

Δὲν πρέπει νὰ μετᾷς τὰ λόγια τοῦ ἀνθρώπου βαρετοῦ, καὶ κακῆς γνώμης.

"Όταν ἴσαι χαρούμενος, δὲν πρέπει νὰ ζητῇς ἄλλην ἐκδίκησιν ἐναντίον ἐκείνου, ὅπου σὲ φθονεῖ, διὰ τὸν φθάνει ἡ λύπη ὅπου ἔχει διὰ τὴν χαρὰν σου.

"Ὡ πόσον εἶναι ὠφέλιμος ἡ ἐπιστήμη εἰς ἐκεῖνον ὅπου τὴν ἔχει! ἐπειδὴ εἶναι τόσης μεγάλης τιμῆς, ὅπου τινὰς δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν πωλήσῃ διὰ χρήματα.

Τρία πράγματα ἢ ἐγλίγωρα ἢ βραδέως προξενοῦν τὸν χαλασμόν τοῦ ἀνθρώπου· ἡ γυναῖκά του, ὅταν δώσῃ τὴν καρδίαν της εἰς ἄλλον· ὁ ὄφις, ὅπου καταικεῖ εἰς τὸ ἰδίόν του σπῆτι· καὶ ὁ ἀσυλλόγιστος φίλος.

Δὲν εἶναι πρᾶγμα, ὅπου νὰ λαμβάνῃ προθυμότερα τὴν συγχώρησιν, ὡς ἂν ἡ μετάνοια.

Εἶναι μεγάλη μωρία νὰ τρέξῃς ἔμπροσθεν εἰς ἐχθρὸν, ὅπου δὲν σὲ κρᾶζει· καὶ μεγαλητέρα μωρία εἶναι νὰ ἀποκρίνεσαι, χωρὶς νὰ σὲ ἐρωτᾷ τινὰς· καὶ διπλασίως μεγαλωτάτη εἶναι, νὰ καυχᾶσαι πῶς εἶσαι σοφός, χωρὶς νὰ ἔχῃς μάθῃσιν.

Δὲν εἶναι ἀρρώστια πλέον κινδυνώδης, ὅσον εἶναι ἡ ἔλλειψις τῆς γνώσεως.

Ἀνάμεσα εἰς τὰ ἐλαττώματα, ἡ κενόδοξία, καὶ ἡ ἀγάπη τῶν διχονοιῶν εἶναι δύο κακὰ, ὅπου εὐσκόλα διορθοῦνται.

Ἡ συνομιλίαὶς σύρου τὸ καλὸν καὶ τὸ κακὸν ὅπου μᾶς ἔρχεται.

Τὸ νὰ ανταμώσῃς τινὰ, δὲν εἶναι κακὸν ἔργον· πλὴν δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμνῃς τόσον συχνὰ ὅπου νὰ ἀναγκασθῇ ὁ ἄνθρωπος, ὅπου ανταμώνεις, νὰ σοῦ εἰπῇ· φθάνει.

Ὅποιος ἐλέγχει τινὰ παρόρησία, τὸν ἀτιμάζει.

Ὅποιος ὁμιλεῖ ὀλίγα, δείχνει σημεῖον φρονιμάδας.

Ἡ ταπείνωσις εἶναι ἓνα μέσον δυνατὸν, διὰ νὰ λάβῃς ἐκεῖνο ὅπου ἐπιθυμεῖς.

Ἡ ἀληθινὴ πρὸς τὸν Θεὸν εὐσέβεια τοῦ ἡγεμόνος περικλείεται εἰς ταῦτα· δηλαδή, νὰ στέκῃ, εἰς τὰ ὅριά του, νὰ φυλάττῃ τὰς συμφωνίας, νὰ εὐχαριστῇται εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἔχει, καὶ νὰ ὑποφέρει ὑπομονητικὰ τὴν στέρησιν τοῦ πράγματος ὅπου δὲν ἔχει.

Ἀναγκάζοντας τινὰ νὰ σοῦ ζητήσῃ ἐκ δευτέρου συγχώρησιν τοῦ πταίσματός του, ἀνακαινουργῶνεις τὴν ἐνθύμησιν τῆς ὕβρεως, ὅπου ἔλαβες.

Περισσότερον εἶναι χρειάζομενον τὸ κεφάλι ὅπου κοπιάζει, παρὰ ἐκεῖνο ὅπου πολὺμιλεῖ.

Τόσον εἶναι νὰ φυτεύσης ἄνθη εἰς τὴν
κόπριαν, ὅσον νὰ κάμῃς καλὸν εἰς ἕνα
ἀπαίδευτον, ἢ εἰς ἄνθρωπον ἀχρεῖον .

Εἰς κάθε πολιτείαν, ἢ συναναστροφὴν,
ἢ συντροφίαν, μὴ καταπιασθῇς εἰς πρᾶγ-
μα, ὅπου νὰ ἀρμόζῃ κοινῶς εἰς ὁλωνῶν
τὴν ὑπόθεσιν· διατί ἂν εὖ γη τὸ πρᾶγμα
εἰς καλόν, ἢ συντροφία ἀποδίδει τὴν κα-
λὴν ἔκβασιν εἰς τοῦ λόγου της· εἰ δὲ καὶ
εὖ γη εἰς κακόν, καθ' ἕνας ἀποδίδει εἰς
τοῦ λόγου σου τὸ σφάλμα.

Ἡ λύπαις, καὶ ἡ ἐνόχλησες ὅπου ὑ-
ποφέρονται μὲ ἀγανάκτησιν, δίδουν με-
γαλητέραν βάσανον, παρὰ ὅταν ὑποφέ-
ρωνται μὲ ὑπομονήν .

"Ὅταν ἡ ψυχὴ ἡνωθῇ νὰ ἀναχωρήσῃ
ἀπὸ τὸ σῶμα, τί ἐμφελεῖται νὰ ἀπεθάνῃ
ὁ ἄνθρωπος ἐνῶ εἰς τὸν βασιλικὸν
θρόνον πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸ χῶμα;

"Ὅσον περισσότερον εἶναι ἀπόκρυφος
ἡ κακία τῶν ἐχθρῶν, τόσον ὀλιγώτερον
πρέπει νὰ ἐσφραγεύεσαι εἰς αὐτούς .

Λάμβανε παράδειγμα ἀπὸ τοὺς προ-
γόνους σου, καὶ ἀγωνίζου νὰ κάμῃς
καλὰ ἔργα .

Μὴν ᾔσαι ἀμελής πρὸς ἄλλους, διὰ
νὰ μὴ γείνουν καὶ οἱ ἄλλοι ἀμελεῖς πρὸς
τοῦ λόγου σου .

Λάμβανε, καὶ χάριζε καὶ σὺ μὲ εὖλο-
γον τρόπον.

Ἄς μὴ θαυμάσῃ τινὰς, ἂν ἐκεῖνοι
ὅπου ζητοῦν πράγματα, ὅπου δὲν τοὺς
πρέπουσιν, πέφτουν εἰς δυστυχίαις, ὅπου
δὲν ἀπαντυχαίνουν.

Τὰ πλούτη εἰς τὰς χεῖρας τῶν μεγα-
λαφύχων ἀνθρώπων τοιοῦτοτρόπως μέ-
νουν, καθὼς ἡ ὑπομονὴ εἰς τὴν καρδίαν
ἐνός ἐραστοῦ.

Εὐθύς, ὅπου ἕνας χαίρει νὰ ἀκούῃ
ἄλλους νὰ καταλαλοῦν, ἐμθαίνει καὶ αὐ-
τὸς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν καταλάλων.

Ὅσα πάσχει ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν κό-
σμον, τὸ προσεγγίζον σκότος εἰς τὴν ψυχὴν
ἐκεῖνα δὲ ὅπου ὑπερέχει διὰ τὴν ἀλλήλων
ζωὴν, τοῦ προσεγγίζοντος ὥς καὶ ὁόξαν.

Ἡ τύχη καὶ ἡ ὁόξα ἔχουν ἀναμετα-
ξύ τους μίαν συμφωνίαν ὡς ἀναπτύσσονται,
ὅπου ὅποιος δὲν ἔχει τύχην, δὲν ἔχει
οὔτε ὁόξαν.

Ἡ μεγαλητέρα ἀνάπαυσις, ὅπου τι-
νὰς ἔμπορεῖ νὰ ἔχῃ, καὶ νὰ χαρῇ, εἶναι
ἐκείνη, ὅπου χαίρει, ὅταν δὲν ἐπιθυμῇ
κανένα πρᾶγμα.

Ἀργὰ λαμβάνει τινὰς ἐκεῖνος, ὅπου
ἐπιθυμεῖ, ὅταν τὸ γυρεῦν μὲ παραπολὺν
πόθον.

Διατί σὺ μοῦ ἐλέγχεις τὴν ἁμαρτίαν
ὅπου ἔκαμα, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Θεὸς μοῦ τὴν
ἐσυγχώρησεν ;

Ὅποιος μὲ τὰ πολλὰ μέτωρα εὐγαί-
νει ἔξω ἀπὸ τὰ ὀριά του, καὶ ἀπὸ τὸ
πρέπον, ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ μισθῇ,
ἢ νὰ καταφρονηθῇ.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅπου ἀληθινὰ ἤμπο-
ρεῖ νὰ ἐνομασθῇ ἄνθρωπος, γνωρίζεται
ἀπὸ πέντε σημεία· α'. εἶναι ἀμετάβλη-
τὸς εἰς κάθε πράγμα, ὅπου τοῦ συνέβη·
β'. εἶναι ταπεινὸς, εὐρισκόμενος εἰς μέ-
γαλειά· γ'. δὲν ἀποφεύγει τὰς αἰτίας,
ὅπου προσφέρονται, διὰ νὰ δείξῃ τὴν
γενναιότητά του· δ'. δὲν ἔχει ἄλλαν
σκοπὸν, πᾶρεξ τὴν δέξαν του, καὶ τὴν
τιμὴν του· καὶ ε'. δὲν ἦναι σοφός,
κἂν ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν καὶ τὰς ἐπι-
στήμας.

Ἡ κατάστασις ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅπου
ὑποτάσσεται εἰς τὰ πάθη του, εἶναι χει-
ροτέρα ἀπὸ τὴν κατάστασιν ἐνὸς ἀθλίου
σκλάβου.

Ὁ νικητὴς πρέπει νὰ ἦναι εὐχαρι-
στημένος εἰς τὴν νίκην του, καὶ νὰ συγ-
χωρῇ τὸν νικημένον.

Πολλαῖς φοραῖς κωπιάζομεν πολλὰ
διὰ νὰ κατορθώσωμεν χάμμιαν ὑπέθε-

σιν, ἔπειτα ἄλλο δὲν κερδαίνουμεν ἀπ' αὐτήν, παρὰ λύπην καὶ πίκραν.

Ὅταν εὖ γη τινὰς ἀπὸ τὴν ἀξίαν του, πρέπει νὰ πολιτεύεται μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅπου ἐπολιτεύετο, ὅταν εἶχε τὴν ἀξίαν.

Ἐλεύθερος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου δὲν ἐπιθυμεῖ τίποτε· καὶ σκλάβος εἶναι, ὅποιος ἐλπίζει ἐκεῖνα, ὅπου ἐπιθυμεῖ.

Σπούδαξε, καὶ μάνθανε τὰς ἐπιστήμας, πρὸ τοῦ νὰ ὑπανδρευθῇς.

Ὅποιος στοχάζεται τὰ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον, πέρνει παράδειγμα διὰ νὰ κάμῃ καλὰ, καὶ διὰ νὰ ἀποφυγῇ τὰ ἄτοπα, ἃ τοῦ βλέπει.

Ἄν εἶχες καὶ χίλιας χάριτες ὡς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς σου, τίποτε δὲν σὲ ὠφελοῦν, ὅταν ἡ τύχη σου ᾖ ἐναντία.

Δὲν εἶναι κανένα πρᾶγμα τόσον βλαβερὸν, ὥσάν τὸ νὰ ἔχῃ τινὰς ἔχθραν.

Ἀγωνίζου νὰ ἔχῃς φίλους πιστοὺς καὶ ἀδόλους, διὰ νὰ ζῇς ὑπὸ τὴν σκιά τῆς ὑπερασπίσεώς των· καὶ ἔτσι· θέλεις ἔχει χαρὰν εἰς τὰς εὐτυχίας, καὶ θέλουν σοῦ γένει ὥσάν μία προφύλαξις εἰς τὰς δυστυχίας σου.

Ὅταν ᾖ ἡ πληγὴ εἰς τὴν καρ-

δίαν, δὲν ἡξεύρει πλέον ὁ ἄνθρωπος τί
χάμνει.

Ἄς εἶσαι πάντοτε ἀπλοῦς καὶ ἁδο-
λος, ἂν καὶ κατὰ τύχην ἐκινδύνευε νὰ
χαθῇ ἡ ζωὴ σου, διὰ αὐτήν σου τὴν
ἀπλότητα καὶ ἀκακίαν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι φρόνιμος, κατὰ
τὴν καλὴν παιδείαν ὅπου ἔλαβε.

Μὴ δώσης δανεικά, διὰ νὰ ζήσης
ἐλεύθερα.

Εὐθύς ὅπου ὁ ἄνθρωπος δίδεται εἰς
ἀσέμνους ἡδονάς, χάνει τὴν ἐντροπήν.

Ὁ σοφὸς βάλλει πάντοτε εἰς προᾶξιν
αὐτὰ τὰ τρία πράγματα· ἀφίνει τὸν
κόσμον, πρὸ τοῦ νὰ ἀφῇ ἀπὸ τοῦ
κόσμου· κτίζει τὸ μνημόσιόν του, πρὸ τοῦ
νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς καὶ βαλθῇ μέσα· καὶ
χάμνει κάθε πρῶτον μὲ τέτοιον στοχα-
σμὸν, ὅπου, ἀρέσῃ τοῦ Θεοῦ, πρὸ
τοῦ νὰ φανῇ ἐμπροσθέν του.

Ὅποιος προστάζει μὲ πολλὴν αὐθεν-
τείαν ἐκείνους, ὅπου εἶναι εἰς τὴν ὑπο-
ταγήν του, εὕρισκει γλίγωρα ἄλλον αὐ-
θέντην, ὅπου τὸν προστάζει μὲ τὸν ὁ-
μοιον τρόπον.

Μὴν ἀμαρτήσης, καὶ θέλεις ἔχει ὁ-
λιγωτέραν λύπην εἰς τὴν ὥραν τοῦ θά-
νάτου σου.

Ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴν εὕγῃ εἰς καλὸν ἐκεῖνο, ὅπου ἐπιχειρισθῇ τινὰς νὰ κατάρθωσιν, ὅταν τὸ συμβουλευθῇ προτιότερα.

Κύτταξε καλὰ μὲ τί λογῆς γένος κάμνεις συγγένειαν, ὅταν θέλῃς νὰ ὑπανδρεύσῃς τὸν υἱόν σου· διατί ἡ ῥίζα μεταδίδωκε εἰς τὸ δένδρον καὶ εἰς τὰ κλαδιά τὴν κακωσύνην, ὅπου ἔχει.

Ὅποιος εἶναι φρόνιμος, καὶ τακτικὸς μὲ καθένα, προκόπτει εἰς ὅ, τι πρᾶγμα μεταχειρισθῇ.

Ἡ πλεονεξία φέρει τὴν πτωχείαν, καὶ μόνος ἐκεῖνος εἶναι πλούσιος, ὅπου δὲν ἐπιθυμεῖ τίποτε.

Τὸ πολὺ θάρρος γεννᾷ τὴν καταφρόνησιν· καὶ ὅπου εἶναι μακρὰν ἢ ἔχθρα ἀνάμεσα εἰς τοὺς φίλους, ὅταν ὅλα τοὺς τὰ πράγματα κατακρίνονται.

Ὅποιος σοῦ ἀναφέρει τοῦ ἄλλου τὰ ἐλαττώματα, ἔχει σκοπὸν νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὰ ἐδικά σου εἰς τοὺς ἄλλους.

Ὅσον περισσότερον ἐλπίζει τινὰς, τόσον ὀλιγώτερον λαμβάνει, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐλπίδα πολλάκις γίνεται μέσον, νὰ μὴ λάβῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνο, ὅπου καρτερεῖ.

Ὅποιος συγχωρεῖ τοὺς κατωτέρους τε, εὕρισκει διαφέντευσιν σιμὰ εἰς τοὺς μεγαλύτερους του.

Ὅσα μεταχειρίζονται οἱ φίλοι κατὰ
 τοῦ, παραλαμβάνε τα πάντοτε εἰς καλόν,
 ἵως νὰ ἔλθῃς εἰς εἰδῶσιν κἀνενὸς πράγ-
 ματος, ὅπου νὰ καταπονέσῃ, ἢ νὰ νι-
 κήσῃ τὴν ὑπομονὴν σου.

Φυλάγου ἀπὸ τοὺς φίλους μου, ὅμως
 ὄχι ἀπὸ ἐκείνους, ὅπου εἶσαι βέβαιος, ὅτι
 εἶναι πιστοί· ἀγκαλὰ καὶ νὰ μὴν ᾔναι βο-
 λετὸν νὰ εὗρεθῇ ἄλλος φίλος πιστός, παρὰ
 μόνον ὅπως ἔχει τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ.

Ἀγάπα τοὺς φίλους σου μὲ προστο-
 χασμόν.

Ἡ χαρὰς, ἡ πλέον τέλειαις τοῦ κό-
 σμου, εἶναι πάντοτε ἀνακατωμέναις μὲ
 καὶ ποίαν λύπην.

Ὁ κόσμος διὰ τοὺς κτηνὸς εἶναι βέβη-
 κήλασις, καὶ διὰ τοὺς ὄχλους, ἕνας πα-
 ράδεισος.

Ἡ ἀπόφασε τοῦ Θεοῦ κάμνουν μά-
 ταιαἱς ἔκπληταἱς πλέον εὐμορφαῖς κα-
 τασκευαῖς τοῦ κόσμου.

Δὲν ἀξίζουσιν τίποτε οἱ στοχασμοί,
 καὶ αἱ προφύλαξεις ἐκεῖ, ὅπου ὁ Θεὸς
 προστάζει.

Μὴ γυρεύῃς νὰ λάβῃς εἰδῶσιν διὰ
 πράγματα ὅπου δὲν ἐσυνέβησαν· τὸ πᾶν
 στέκεται νὰ λάβῃς εἰδῶσιν διὰ ἐκεῖνα,
 ὅπου ἔγειναν, διὰ νὰ προκόψῃς.

Ἡ εὐεργεσίαις φράζουν τὰ στόματι
ἐκείνων, ὅπου ἔχουν κακὸν λογισμόν,
ναντίον μας.

Τὸ κρασί, ὅσον καὶ ἂν ἦναι δυνατὸν
ποτὲ δὲν σηκώνει τόσον τὴν γυνῶσιν τοῦ
ἀνθρώπου, ὅσον τοῦ τὴν ὑστερεῖ ἓνα ὁ
τακτον πάθος.

Ἡ ἀληθινὴ εὐγένεια στέκεται εἰς τὴν ὁ-
ρετὴν, καὶ ὄχι εἰς τὸ πλῆθος τῶν προγόνων.

Ἡ καλὴ ἀνατροφή στέκει εἰς τὸ νι-
ῆξιν ὁ νέος ἦθη ἐπαινετά.

Εἶναι καλῆτερον νὰ χτυπᾷς τὸ σίδη-
ρον ἐπάνω εἰς ἓνα ἁμῶνι, παρά νὰ στέ-
κῃς ὅλην τὴν ἡμέραν ὀρθὸς ἔμπροσθεν
τοῦ προεστοῦ σου μὲ τὰ χέρια σταυρω-
μένα εἰς τὸ πλῆθος.

Εἰς τὰς ὑποθέσεις σου λάμβανε σύμ-
βουλήν ἀπὸ ἐκείνου, ὅπου φοβοῦνται
τὸν Θεόν.

Κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι ὅσον ἐνο-
χλητικόν, ὅσον εἶναι ἡ πτωχεία· ὅμως
ἡ κακὴ μεταχείρησις τῶν πραγμάτων
εἶναι ἀκόμη πλέον ἐνοχλητικὴ· καὶ διὰ
τοῦτο ἡ φρονιμάδα εἶναι πάντοτε ἓνας
ἀτίμητος θησαυρός.

Ὅταν τινὰς γνωρίζῃ καλὰ διὰ πᾶσι
πράγματα εἶναι ἐπιτήδειος, καμμία του
ὑπόθεσις δὲν συμβαίνει κακά.

Δὲν εἶναι πράγμα, ὅπου νὰ ξερακρύ-
νη περισσότερον κάθε λογῆς ἄνθρωπον
ὑπὸ λόγου σου, ὡσὰν ἡ πολλὴ ἔπαρσις,
καὶ ἡ κενοδοξία.

Ὁ φιλάργυρος βλέπει πάντοτε μεγά-
λην ἐρημίαν εἰς τὸ σπῆτί του.

Ὅσον πλέον ἀγαπᾷ τινὰς νὰ περιγε-
λᾷ, τόσαις περισσότεραις δυστυχίαις σύ-
ρει κατ' ἐπάνω του.

Ὅποιος ἔχασε τὴν ἐντροπὴν, ἔχει νε-
κρὰν τὴν καρδίαν.

Μεγάλη ἀγνοσία εἶναι, νὰ ἀποδιώ-
χνωμεν τὰς εὐεργεσίας, ὅπου ἄλλοι θέ-
λουν νὰ μᾶς χάμουν· διατὶ θέλει ἔλθει
καιρὸς νὰ τὰς ζητήσωμεν, καὶ νὰ μὴν
ἔμποροῦμεν νὰ τὰς λάβ-^{τε}ωμεν.

Οἱ πτωχοὶ πρέπει νὰ μαυθάνουν τὰς
ἐπισημας, διὰ νὰ γένουν πλούσιοι, καὶ οἱ
πλούσιοι, διὰ νὰ τὰς ἔχουν ὡσὰν στολήν.

Πρέπει νὰ κλίνῃς καὶ εἰς τὴν γνῶ-
μην τῶν κατωτέρων σου, διὰ νὰ ἀπο-
λαύσης ἀπ' αὐτοῦς τὴν δούλευσιν, ὅπου
σοῦ χρειάζεται.

Κάθε πράγμα συμβαίνει μὲ εὐτυχίαν
εἰς ἐκεῖνον, ὅπου φυλάγεται ἀπὸ τὴν
κακὴν ἐπιθυμίαν.

Ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος γνωρίζεται ἀπὸ
τὸ λόγιόν του.

Ὅποιος ἄφησε τὰ πάντα, διὰ νὰ π
ράσῃ ζωὴν ἀσκητικὴν, δὲν πρέπει ν
ἔχῃ κανενὸς πράγματος ἐπιθυμίαν.

Ἡ γλῶσσα τοῦ φρονίμου κυβερνᾷτο
κατὰ τὰ διανοήματα τῆς καρδίας του.

Μὴ πληρώσῃς με ἀχαριστίαν τὸ κα
λόν, ὅπου ἀπολαμβάνεις ἀπὸ τινά.

Εἰς κάθε ἄλλο πρᾶγμα πρέπει νὰ δει
χθῇ ὁ ἄνδρας πρὸς τὴν γυναῖκά του ὡς
βρέφος· ἀλλ' ἔταν τοῦ ζητῆ ἐκεῖνο ὅποι
αὐτὸς ἔχει, πρέπει νὰ δειχθῇ ἄνδρας.

Ἀπὸ τὸ μίλημα καὶ ἀπὸ τὰ σχή
ματα ξεσκεπάζονται οἱ πλέον ἀπόκρυ
φοι λογισμοί.

Εἶναι καλῆτερον νὰ ἔχῃς μίαν τέ
χην, διὰ νὰ ἐκδοῖς τὴν ζωοτροφίαν
σου, παρὰ νὰ ἀπλῆς τὸ χερὶ νὰ ζητῇς
ἐλεημοσύνην, διὰ νὰ ἐρίσῃς.

Ὁ φιλάργυρος τρέχει ὀδυρόλως πρὸς
τὴν πτωχείαν, καὶ ἐδῶ μὲν περὶ νὰ ζωὴν
πτωχικὴν, ἀλλ' ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως θέλει
δώσει λογαριασμὸν ὡσανύ πλούσιος.

Τὰ δίκαια πλούτη γνωρίζονται ἀπὸ
τὴν φροντίδα, ὅπου ἔχει νὰ εὐχαριστῇ
τὸν Θεὸν ἐκεῖνος, ὅπου τὰ ἀπόλαυσεν.

Ἡ καλὴ ἐμπιστοσύνη πληρῶνεται με
τὴν καλὴν πίστιν.

Τὰ καλῆτερα πλούτη, ὅπου ἔμπορεῖ

νά δώσῃ τῶν παιδίων του, εἶναι
τὰ ἀναθρέψῃ καλὰ, καὶ τιμημένα.

Κάμνε καλὸν ἐκείνου, ὅπου σοῦ κά-
νει κακόν, διατὶ οὕτω θέλεις τὸν νι-
ῶσει.

Πρέπει νὰ λογιάζωμεν καλὸν ἀδελ-
φόν ἐκείνον, ὅπου μᾶς βοηθεῖ μὲ τὰ
ἐργαζόμενά του, καὶ ὅχι ἐκείνον, ὅπου
παίρνει ἀπὸ τὸ αἷμά μας, καὶ ἔπειτα μᾶς
καταλείπει.

Οἱ φίλοι τούτου τοῦ καιροῦ εἶναι
ἀτάσκατοι τῶν ἔργων μας.

Οἱ ἄνθρωποι εἰς τοῦτο ὑπερβαίνουν
τὴν ζωά, διότι ἔχουν τὸν λόγον· ὅμως ὅταν
ἀλογιάτους δὲν εἶναι γνωστικά, τότε
ἡ ζωά εἶναι ἀνώτερα τῶν ἀνθρώπων.

Κρύπτε τὰς δυστυχίας σου, μὲ τὸ νὰ
εἶχνης πρόσωπον ἡμῶν, καὶ χαρούμε-
νοι πρὸς πάντας.

Μὲ τὴν ὑπόμονήν φθάνει τινὰς εἰς
τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ του.

Ἡ πλέον εὐχάριστος καλωσύνη εἰς
τὸν Θεὸν εἶναι, τὸ νὰ εὐρίσκεται τινὰς
δικαίος καὶ εὐπροσήγορος· καὶ βαρβα-
ρότης ἢ πλέον μισητὴ, τὸ νὰ ᾔναι
τινὰς βίαιος καὶ μανιώδης.

Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώ-
που εἶναι ἡ ἐπιθυμία του.

Τὰ καλὰ ἔργα εἶναι ἡ εὐλογία τῆς ζωῆς μας.

Αἱ μεγαλήτεραι δυστυχίαι προξενοῦνται ἀπὸ τὴν γλῶσσαν.

Ἀπὸ ὅποιον γένος καὶ ἂν ᾖ ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν ὅπου βάλλει νὰ φανῇ προκομμένος, ἔτσι ἀπολαμβάνει καὶ τὴν τιμὴν.

Ἐκεῖνος ὅπου ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ πάλιν ἀγαπᾷ τὰ πλούτη, ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον εἶναι.

Εἶναι σημεῖον εὐθηνίας, ὅταν ἔχῃς πολλοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν τράπεζάν σου.

Μὴν ἀναγκάζῃς τὰς θυγατέρας σου νὰ πάρουν ἄνδρα ἄσχημον, διατὶ καὶ αὐταῖς ἀγαπᾷ ἐκεῖνο, ὅπου καὶ σὺ ἀγαπᾷς.

Ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς ἐκεῖνον, ὅπου μᾶς διδάσκει νὰ ἐκτρέψωμεν τὰς κακίας μας.

Τρία πράγματα φθείρουν τὸν ἄνθρωπον· ἡ ματαιότης, ἡ φιλαργυρία, καὶ ἡ ἐπιθυμία.

Ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνος εἶναι ὁ φρονιμώτερος, ὅπου μὲ τοὺς ἄλλους εἶναι ὁ πλέον γλυκύς.

Ἡμποροῦμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὰς παιδεύσεις τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ μέσον τῆς μετα

ίας, ἀμή δὲν ἡμποροῦμεν νὰ ἀποφύ-
γουμεν τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων .

Τὸ σῶμα διατηρεῖται μὲ τὴν τροφήν,
καὶ ἡ ψυχὴ μὲ τὰς εὐποιΐας .

Μὴ μεταθέσης εἰς τὴν αὔριον τὸ καλόν
ἔργον, ὅπου ἡμπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερον .

Ὅποιος δὲν γνωρίζει τὸ καλόν, πί-
πει εἰς τὸ κακόν .

Ἡ εὐμορφία τοῦ λόγου στέκεται εἰς
τὴν συντομίαν .

Ἡ συναναστροφή τῶν καλῶν ἀνθρώ-
πων εἶναι θησαυρός .

Ἡ ἀληθινὴ δόξα ἔρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν .

Δύο πράγματα εἶναι ἀχώριστα τοῦ
εὐδους· αἱ πολλαὶ ὑποσχέσεις, καὶ αἱ
πολλὰ προφάσεις .

Ἐνας ἄνθρωπος ἡδύς καὶ γλυκολόγος,
ἐν χρειάζεται ἀπὸ κανένα βοήθειαν .

Παρακίνα τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς
ἑλκυσ σοῦ νὰ συναναστρέφωνται, καὶ νὰ
πιμελῇται ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ μὴ
οὗς παρακινῇς νὰ ᾔναι γείτονες .

Οἱ δολεροὶ καὶ ψεῦσται, καὶ κάθε λο-
τῆς ἄνθρωποι, ὅπου διάγουν ἄτακτον
ωὴν, εἶναι μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν εὐτυ-
λίαν, ὅπου τοὺς ἀκολουθεῖ εἰς κάθε
ἐπαῖγμα, ἀμή τούτῃ ἡ μέθη εἶναι ἡ δι-
καία ἀνταμοιβὴ τῶν κακῶν τους ἔργων .

Δὲν ἀποθυγίσκει τινὰς, ὅχι, ὅν ἔχη μόνον μεσογεμάτην τὴν κοιλίαν του.

Ἐχει Σησαυρόν, ὅποιος ἔχει τέχνην.

Τὸ βεβαιότατον μέσον διὰ νὰ ζήσῃ τινὰς· με ἀνόπαυσιν εἶναι νὰ χαλινώνῃ τὰ πάθη του.

Ὁ πλέον πιστὸς φίλος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου μᾶς βάλλει εἰς τὴν καλὴν στρατάν.

Ἡ ἀγχίνουα γνωρίζεται εἰς τὰς συναναστροφάς.

Ὁ καλὸς φίλος γνωρίζεται ἀπὸ τὴν σταθερότητα ὅπου ἔχει, εἰς τὸ νὰ βαστᾷ τὸν λόγον του.

Ἡ καλῆτέρα γυναῖκα εἶναι ἐκείνη, ἥτις ὁ ἀγαπᾷ τὸν ἀνδρα της, καὶ παιδεύει καὶ τὰ πνεύματά της.

Ἀνάθρεφε καλά τὰ παιδιὰ σου, καὶ τὴν φημηλίαν σου· ὅχι ἀπὸ ἐδοικτὴν τοὺς αἰτίαν εὐρίσκεῖς κωλύματα καὶ ζωοτροφεῖσαι.

Ἡ καλῆτέρα ἰατρεία εἰς τὰς θλίψεις εἶναι νὰ ἀφεθῇς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀγχίνουα τοῦ ἀνθρώπου γνωρίζεται ἀπὸ τὰ λόγια του, καὶ ἡ εὐγένεια ἀπὸ τὰ ἔργα του.

Δὲν ἀξίζει τίποτε νὰ λέγῃς τὴν ἀλήθειαν ἐκεῖ ὅπου αὐτὴ δὲν ἐνεργεῖ.

Τὸ μέσον διὰ τὴν ζήσιν πάντοτε ὁ
ἄνθρωπος χαρούμενος καὶ εὐάρεστος,
εἶναι, τὴν ἔχῃ πολλοὺς φίλους.

Φυλάσσω ἀπὸ τὴν φιλίαν τοῦ πρελλοῦ,
διὰ τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὴν ἔχῃ σκοπὸν τὴν σοῦ
ἀμνη χάριν, ὅμως δὲν θέλει λείψει ὅπου
τὴν μὴ σοῦ ἀμνη καὶ κανένα ἄδικον.

Ὁ ἀκριβὴς ἐκεῖνο τὸ διάφορον εὐ-
γάλει ἀπὸ τὰ ἄσπρα του, ὅπου ἤθελεν
εὐγάλη, ἂν εἶχε πέτρας μέσα εἰς τὰ
κεντούκιά του.

Ὁλητὴ ἡ εὐτυχία τῶν Βασιλέων στέκεται
ἐν τῷ τὴν ἀμνη καὶ καλὴν δικαιοσύνην.

Δὲν εἶναι δίκαιον τὴν λέγωμεν ὅτι ὁ
αἰὼν τοῦτος διεφθάρη· διὰ τὴν δὲν διεφθάρ-
η ὁ αἰὼν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος
τούτου διεφθάρησαν.

Νὰ ἀμνη τινεῖς ἓνα μόνον σφάλμα
εἶναι πολὺ· μὴ δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ τὴν
ἀμνη πᾶν ποτὲ τὸ χρέος του.

Ἡ ἐνθύμησις τῆς νεότητος δὲν φέρει
ἄλλο πᾶρεξ πίκραν.

Ἡ μέθη εἶναι ἡ ζύρα, διὰ τῆς ὁ-
ποίας ἐμβαίνει ὁ ἄνθρωπος εἰς ἄπρεπα
πράγματα.

Κανένα πρᾶγμα δὲν παρηγορεῖ τό-
σον, ὅσον ἡ παρουσία τοῦ πιστοῦ καὶ
εὐκρινεῦς φίλου.

Ἡ ἡσυχία καὶ ἡ ἀνάπαυσις παρηγοροῦσι τὴν ζωὴν μας.

Ἡμεῖς Σλιθόμεσθην ὅταν δὲν ἔχωμεν πλοῦτον, καὶ ἀφ' οὗ τὸν ἀπολαύσωμεν, περιπλεκόμεσθην εἰς τὴν ἀγάπην του, καὶ εἰς τὰς φροντίδας.

Ἡ Ἐπιστήμη εἶναι τὸ ὑψηλότερον πράγμα, ὅπου νὰ ἡμπορῶμεν νὰ λογιάζωμεν.

Εἰς τὰς ἐργασίας ἔχομεν κόπον, ὅμως ἡ σχολὴ καὶ ἡ ἀργία εἶναι πάντοτε κινδυνώδης.

Ἡ γέννησις εἶναι πρόδρομος τῆς θανάτου.

Δείχνει ὅτι ἔχει καλὸν νοῦν, ὅποιος ἐδιάλεξε καλὸν φίλον.

Ἀνανεοῦνται ἡ φιλία μὲ τοὺς φίλους, ὡς θεοὶ φοροῦν οὐρανὸν καὶ τοὺς βλέπομεν.

Πρέπει νὰ ἐπιδιόκουμεσθε περισσότερο εἰς τὸ νὰ στολίζωμεν τὴν ψυχὴν, παρά τὸ κορμί.

Τὴν κακὴν ὁδηγίαν πρὸς τὴν νὰ τὴν λογιάζωμεν ὡς ἄν ἓνα ἐγκρεμνόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύσκολα εὐγαίνει τινάς.

Ἐχε τὴν καρδίαν καθαρὰν καὶ ἄδολον ἔμπροσθεν τῆς Θεοῦ. Ἄς εἶναι κοινῶς μὲ ὅλους εὐγενικός. Ὑποδέλανε τὰ πάθη σου. Ὑποτάσσου εἰς τοὺς ἀνωτέρους σε, καὶ ὑπόφερε τὰ ἐλαττώματά της. Λάμβανε συμβουλὴν ἀπὸ τοὺς φρονίμους. Ἄς εἰσαι

λυκός .μέ τούς ἐχθρούς σου, εὐλαβής
 ρός τούς σοφούς, καί ἔμπροσθεν τῶν
 μαθῶν ὀλιγόλογος.

Ἀπό τήν κακὴν ὁδηγίαν τῶν ἀνθρώ-
 ων, εἶναι εὐκόλουν νά γνωρίσῃ τινάς τήν
 ανουργίαν τους.

Ἡ καινούριας ὑπόθεσες δίδουν πάν-
 οτε περισσότεράν πείραξιν.

Τὰ δάκρυα εἶναι τὰ ἄρματα τῶν ἀ-
 νυάτων.

Μέ τήν ὑπομονήν ἡμπορεῖ νά ἀπο-
 ὑγῇ τινάς κάθε κακόν, ἀλλά μέ τήν
 ἔγανάκτησιν δέν εἶναι νά ἐλπίσῃ καμ-
 μίαν προκοπήν.

Ἡ μάταιαις συνομιλίαις ἀτιμάζουν
 τήν σοφίαν.

Ὁ θάνατος εἶναι ὡς ποτήριον, τὸ
 ποῖον κάθε ἄνθρωπος μέλλει νά τὸ πίη-
 σαι· ὁ τάφος εἶναι μία θύρα, ἀπὸ τήν
 ποίαν ὅλοι μέλλον νά περάσουν.

Κακόν πράγμα εἶναι, ὅταν τὰ πλού-
 τη εὐρίσκωνται εἰς ἄνθρωπον, ὅπου δέν
 ἠξεύρει νά τὰ μεταχειρισθῇ καλά· καί
 ὅταν τὰ ἄρματα εἶναι εἰς τὰ χέρια ἐνός
 ἀνθρώπου, ὅπου δέν ἡμπορεῖ νά τὰ δου-
 λευθῇ· καί ἀκόμη, ὅταν ἐκεῖνοι ὅπου ἔ-
 χουν τήν σοφίαν, δέν ἠξεύρουν νά ὤ-
 ρεληθεῖν ἀπὸ ταύτην.

Ἡ φιλαργυρία εἶναι ἡ παίδευσις τοῦ πλουσίου.

Ἐνας φιλάργυρος πλούσιος εἶναι πτωχότερος ἀπὸ ἓνα πτωχὸν μεταδοτικόν.

Τρία πράγματα πίπτουν ἐπάνω εἰς ἐκεῖνον, ὅπου τὰ κάμνει, ἡ ἀδικία, ἡ ἀπάτη, καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς ἐμπιστοσύνης.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φιλίας εἶναι τὸ νὰ μὴ κολακεύῃς τοὺς φίλους σου.

Ὅποιος περιπατεῖ τὴν ὀρθὴν στρατάν, δὲν ἤμπορεῖ ποτὲ νὰ χαθῇ.

Ὅποιος γράφει καὶ δὲν συλλογίζεται ἐκεῖνο ὅπου γράφει, χάνει τὸν ἥμισυν καιρὸν τῆς ζωῆς του· ὁμοίως καὶ ὅποιος διαβάσει, καὶ δὲν καταλαμβάνει ἐκεῖνο ὅπου διαδάσκει.

Ἡ σιωπὴ ἀπὸ κρύπτει τὰς ὑποθέσεις, ὅπου φέρουν ἐνόχλησιν.

Εἶναι πράγμα παράλογον νὰ θέλουν οἱ ἄνθρωποι νὰ κατοικοῦν εἰς μεγαλοπρεπῆ παλάτια, ῥεζεύροντες καλὰ πῶς ὁ τάφος εἶναι ἡ ἀληθινὴ τους κατοικία.

Ὅποτεν ἔχωμεν καλοὺς φίλους, δὲν φοβούμεθα κάμμیان μηχανουργίαν τῶν κακοτρόπων.

Ὁ ἀμαθὴς σιωπῶντας, κρύπτει τοῦ λόγου του, καὶ δὲν γνωρίζεται τί εἶναι.

Τόσον ὅταν συγχωρῇς, ὅσον καὶ ὤ-
αν παιδεύῃς, τὰ λόγια σου ὥς μὴν εἶ-
αι μάταια, διὰ νὰ σὲ πιστεύουν, ὅταν
συγχωρῇς, καὶ νὰ σὲ φοβοῦνται ὅταν
σβερίζῃς.

Ἡ βλάβη, ὅπου φέρει περισσοτέραν
νόχλησιν, εἶναι ἐκείνη, ὅπου προέρχεται
ἰπὸ τὸν φίλον.

Μὴ φοβερίζῃς ποτὲ νὰ παιδεύσῃς τι-
ὰ σκληρότερα ἀπὸ ἐκεῖνο, ὅπου ζητεῖ
ὁ πταίσιμόν των· διὰτὶ ἂν τὸ κάμῃς,
δέλεις φανῇ ἄδικος, καὶ ἂν δὲν τὸ κά-
μῃς, δέλεις ἀπομείνει ψεύστης.

Ἡ μεγαλητέρα ἀτοπία εἶναι νὰ πα-
ραιτήσῃς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, διὰ νὰ
ἐκκολουθήσῃς τὰς ματαγωγίας τοῦ κο-
σμοῦ.

Δὲν δέλεις ἔχει ἀνάγκην νὰ διορθω-
θῇς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἂν ἐσὺ διορθω-
θῇς τοῦ κυρίου σου.

Εὐτυχὴς εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου ἔχει πλῆ-
ρον καὶ τὸν μεταχειρίζεται εἰς καλόν.

Κάθε φοράν, ὅπου τάξεις πράγμα,
μὴ κάμῃς πολλὴν ταραχὴν καὶ πολυ-
λογία.

Ἡμποροῦμεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι τότε ἡ
ζωὴ εἶναι μακρὰ, ὅταν ᾔναι ἐλευθέρᾳ
ἀπὸ πίκρας καὶ ταλαιπωρίας.

Ὅποταν σοῦ ἔρχεται κανένα καλόν
δέξου το μὲ προθυμίαν· τὸ δὲ κακόν
παρευθὺς ὅπου ἔρχεται ἀποδίωξέ το.

Ὅποιος ὑποτάσσεται εἰς τὸ Σέλημα
τοῦ ἐχθροῦ του, βάλλεται εἰς κίνδυνον
ἀπαραίτητον.

Εἶναι πλέον ὑποφερτικὴ ἢ τυραννία τῶν
βασιλέων, παρὰ ἢ ἀποστασία τοῦ λαοῦ.

Οἱ ἀναστεναγμοὶ τῶν ἀδικουμένων
δὲν εἶναι ἀνωφελεῖς.

Ἡ ζωὴ τῶν τυράννων δὲν βαστᾷ πο-
λὺν καιρόν.

Ἡ μνήμη εἶναι πλέον ἀξιοτίμητος,
ἀπὸ ἓνα μεγάλου σωρὸν βιβλίων.

Ἄς εἶσαι ἡδύς καὶ γλυκολόγος, διατί
οἱ Σέλουν ἄνθρωποι καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ
λόγον σου.

Δὲν εἶναι Σαῦρ ἀνίσως καὶ ἓνας
ὅπου πάσχει ἔχει ὑποφάνην, ἀλλ' εἶναι
Σαυμαστὸν πρᾶγμα, τὸ ὑπερβῆναι, καὶ
να εὐχαριστῇ τὸν Θεόν, διὰ ἐκεῖνα ὅπου
ὑποφέρει.

Ὅποιος χαίρεται μίαν τελειοτάτην
ὑγείαν, ἔχει ἓνα Σησαυρόν.

Μὴν ἀνακατώνης τὰ μυστικά σου
μὲ τὰ πράγματα ὅπου βάνεις εἰς τὸ
φανερὸν, διατί ὕστερα θέλεις τὸ μετα-
νοήσῃ.

Αἴη κρύπτῃς καὶ μίαν περίστασιν εἰς
 'κεῖνον, ἀπὸ τὸν ὅποιον ζητεῖς συμβου-
 λήν, διατί ἂν συμβῇ ὕστερα κανένα
 κακόν, εἶναι ἀπὸ αἰτίαν ἐδικήν σου.

Ἡ δόξα ὅπου ἀποκτᾶται μὲ τὴν ἀ-
 ρετήν, εἶναι μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν δόξαν
 ὅπου προέρχεται ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ
 γένους.

Οἱ ἀχάριστοι δὲν ὠφελοῦνται ἀπὸ τὰς
 ἐργασίας, ὅπου λαμβάνουν.

Οἱ ἀμαθεῖς εὐκολα δέχονται τὰς πρω-
 τοκαθεδρίας· ἀλλ' οἱ σοφοὶ ὅπου ἡξεύρουν
 εἰς πρέπον, τοῦτο δὲν τὸ κάμνουν.

Ὁ καιρὸς, τὸν ὅποιον χαίρεσαι εἰς τὸν
 κόσμον, εἶναι προτύτερος ἀπὸ τὴν ἐσχάτην
 ὥραν τῆς ζωῆς σου. Λογιστὸν πρὸ τοῦ να-
 ρθᾶσθαι αὐτὴν ἡ ὥρα, ἐκείνη δὲ τὸν καιρὸν
 ὅπου ἔχεις, εἰς τὴν αὐτὴν προφθάζεις ἐκεῖνο,
 ὅπου μέλλει νὰ σοῦ συμβῇ μετὰ ταῦτα,
 καὶ μὴ κατ' ἐξέρῃς νὰ τελειώσουν ὅλαις σε
 ἡ ἐλπίδες, διατί τότε θέλεις ὑπάγει εἰς
 τὸν τόπον, ὅπου σοῦ ἠτοίμασαν τὰ κακά
 σου ἔργα.

Φθάνει εἰς τὸν γέροντα ἡ ἀσθένεια
 τῆς ἡλικίας του, καὶ ὥς μὴν ἀνακατώ-
 νεται εἰς ἄλλας φροντίδας.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κόσμου, ἡ ζωὴ
 εἶναι δυστυχισμένη χωρὶς τὰ πλῆτη· καὶ

ἡ ἐπιστήμη χωρὶς ἀξίαν δὲν εἶναι ἄλλο,
παρὰ μία συμμάζωξις πολλῶν εὐτάκτων
λόγων, ὅπου τίποτε δὲν ὠφελοῦσιν.

Ἐκεῖνο ὅπου πρέπει νὰ μᾶς παρηγορῇ
ὅταν λάβωμεν καμμίαν μεγάλην ἀτιμίαν
εἶναι, τὸ πῶς δὲν ἔχομεν νὰ ζήσωμεν
αἰωνίως.

Ὁ ὑπέρμετρος θυμὸς διώχνει ἀπὸ σι-
μᾶ σου ἐκείνους, ὅπου σὲ συχνάζουν· καὶ
τὰ παράκαιρα χαϊδεύματα τοὺς κάμ-
νουν νὰ χάσουν τὴν πρὸς σὲ εὐλάβειαν·
διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ᾔσαι μήτε
πολλὰ αὐστηρὸς, διὰ νὰ μὴ σε ἀποστρέ-
φονται, μήτε πολλὰ καλὸς, διὰ νὰ μὴ
σε περιπαίζουν.

Ἐξ αὐτοῦ λεγέται· ἄνθρωποι δὲν εὐχαρι-
στοῦνται ποτέ, ἐκεῖνοι ὅπου ζητοῦν τὰς
ἐπιστήμας, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου συμμαζώ-
νουν πλοῦτον.

Κτύπα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐχθροῦ σου μετὰ τὸ
χέρι τοῦ ἐχθροῦ σου, διὰτὶ θέλει σοῦ
συνέβῃ ἓνα ἀπὸ ταῦτα τὰ δύο καλὰ· ἢ
θέλει θανατωθῇ ὁ ὄφις, ἂν ὁ ἐχθρὸς
σου νικήσῃ· ἢ ἂν μείνῃ νικητὴς ὁ ὄφις,
ὁ ἐχθρὸς σου δὲν θέλει εἶναι πλέον εἰς
τὸν κόσμον.

Μὴ φέρῃς σὺ ὁ ἴδιος τὸ κακὸν μή-
νυμα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπου ἡμπορεῖ νὰ

συγχυσθῇ· ἄφησε ἄλλον νὰ τοῦ τὸ φέρῃ.

Ὅποιος εἶναι ἀπαίδευτος, εἶναι ὡσὰν ἓνα κορμὶ χωρὶς ψυχὴν.

Μὴ διαβάλλῃς κανένα πρὸς τὸν ἡγεμόνα ὅτι εἶναι ἀποστάτης, ἂν δὲν ᾔσαι βέβαιος, πῶς ὁ ἡγεμὼν θέλει σοῦ πιστεύσει· εἰ δὲ μὴ, χάνεσαι ἀπὸ λόγου σου.

Ὁ ἀναίσθητος ἄνθρωπος καὶ ἀμαθὴς εἶναι γεράτος ἔπαρσιν.

Ὅποιος συντυχαίνει πολλὰ, εἶναι ἀνάγκη ἢ νὰ εἰπῇ ψεύματα, ἢ πράγματα ἀνωφελῆ.

Ἐκεῖνος ὅπου πολλὰ βιάζεται, τὸ μετανοεῖ· διατὶ μόνον μὲ τὴν ὑπομονὴν γίνονται καλὰ τὰ πράγματα.

Πλούσιος εἶναι, ὅστις εὐχαριστεῖται εἰς τὸ ὀλίγον.

Ἀκούε διὰ τὸ μαυθάνεις, καὶ φύλαττε τὴν οἰσπὴν διὰ τὴν διατήρησίν σου.

Οἱ ἄνθρωποι εἶναι μοιρασμένοι εἰς δύο τάξεις· μερικοὶ εὐρίσκουν ἐκεῖνο, ὅπου δὲν ζητοῦν, καὶ δὲν μένουν εὐχαριστημένοι· καὶ ἄλλοι ζητοῦν, καὶ δὲν εὐρίσκουν τίποτε.

Ἐχει χρεῖαν ἀπὸ συμβουλὴν, ὅποιος δίδει συμβουλὴν εἰς ἄνθρωπον ὑπερήφανον.

Καθένας λογιόζει πῶς νὰ ἔχη μεγάλο νουν· καὶ κάθε πατέρας φαντάζεται πῶς ὁ υἱός του περνᾷ εἰς τὴν εὐμορφίαν ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ.

Ὁ σοφός, ὑστερημένος ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα, εἶναι πλέον ἀξιοτίμητος ἀπὸ τὸν ἀμαθῆ ὅπου δὲν τοῦ λείπει τίποτε.

Οἱ καλοκυβερνημένοι ὑπῆκοι, ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ τὰ μεγάλα στρατεύματα.

Γίνεται πταίστης ὅποιος δικαιολογεῖται, χωρὶς νὰ τὸν διαβάλλουν.

Οἱ φθονεροὶ δὲν ἔχουν ἀνάπαυσιν, καὶ οἱ ψεῦσται δὲν ἔχουν ἐντροπὴν.

Φυλάσσει ἀπὸ τὸν μέγαν, ἀφ' οὗ τοῦ γελάσης· ἀπὸ τὸν τρελλόν, ἀφ' οὗ τὸν περιπαίξε· ἀπὸ τοῦ φρόνιμον, ἀφ' οὗ τὸν βλάβης· καὶ ἀπὸ τὸν κακόν, ἀφ' οὗ κάμης φιλίαν μὲ λόγου του.

Ὁποιος προδίδει τὴν εὐεξείαν του, διὰ νὰ δεθῇ εἰς τὰ τοῦ κόσμου ἄγνωστα, ἀπατᾶται.

Δὲν γίνονται κακίαι εἰς μίαν πολιτείαν, ὅπου Θεός νὰ μὴ τὰς παιδεύσῃ μὲ κοινὴν ταλαιπωρίαν.

Κανένα πρᾶγμα δὲν ἔλκει τόσον τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ἡ γλυκομιλία.

Τὸ γῆρας δὲν πρέπει νὰ λογισθῇ
μέρος τῆς ζωῆς.

Ὁ φθόνος δὲν ἔχει ἀνάπαυσιν.

Μὴ δοξάζεσαι, καὶ μὴν ἐπαίρεσαι·
διὰ τὸ, ποία δόξα εἶναι εἰς ἓνα ὅπου
ἐπλάσθη ἀπὸ τὸ χῶμα, καὶ ὅπου μέλ-
λει νὰ γένῃ πάλιν τροφή τῶν σκωλή-
κων, ἢ ὅπου ζῇ σήμερον, καὶ αὔριον
ἀποθνήσκει;

Φοβοῦ τὰς δεήσεις, ὅπου πέμπουν εἰς
τὸν Θεὸν ἐκεῖνοι, ὅπου παραπικραίνονται
ἀπὸ λόγου σου.

Ἕνας Μονάρχης φρόνιμος δὲν μετα-
νοεῖ ποτὲ ὅτι εἶναι τοιοῦτος.

Στοχάζου τί συντυγχάνεις, καὶ
ποιὸν καιρόν.

Ἐχε ὑπομονὴν· διὰ τὴν ὑπομο-
νὴν καθε πρᾶγμα κατορθώνεται.

Εἶνε ἡ γὰρ ἀτιμὴ ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν
γυρεύει τινὰς νὰ ἀποκτήσῃ, ὧντας ἀστό-
χαστος εἰς ἅλα τὰ πράγματα.

Ὅταν πέρνῃς βουλὴν ἀπότινα, λέγε
τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ ᾔνῃ ἀληθινὴ καὶ
ἡ συμβουλή, ὅπου μέλλει νὰ σοῦ δώσῃ.

Διὰ νὰ ἔχῃς εἰδότες, δίδε εἰς ὅλους
ἐλευθερίαν νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὰ στρα-
τεύματά σου.

Κάθε μεγάλη ἔχθρα ἔμπορεῖ νὰ χα-

λασθῇ μὲ τὴν σύβασιν, ἢ δὲ ἔχθρα τοῦ φθονεροῦ δὲν χαλᾶται.

Ὁ ἄνθρωπος ποτὲ δὲν μετανοεῖ πῶς ἐσιώπησε.

Μὴν εἶσαι σκληρὸς εἰς τὸ νὰ παιδεύῃς, διατὶ εἶναι πρᾶγμα χωριάτικον· καὶ ἀκόμη μὴ μεταχειρίζεσαι τὴν παιδείαν συχνά, διατὶ μὲ ἄλλον τρόπον ἤμπορεῖς νὰ φθάσῃς εἰς τὸν σκοπὸν σου.

Εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν τιμίων καὶ καλῶν ἀνθρώπων, ἤμπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ καθένας ἓνα θησαυρὸν τῶν πλέον ἐξαιρέτων χαρισμάτων.

Ὁ κυριώτερος τρόπος διὰ νὰ ἀποκτήσῃς τιμὴν ἀντέκεται εἰς τὸ νὰ ζυγιάζῃς καλὰ, καὶ νὰ διατάσῃς εὐμορφα τὰ λόγια σου.

Ὅποιος δὲν ἔχει πλεῖστον, δὲν ἔχει τιμὴν εἰς τὸν κόσμον· καὶ ὅστις δὲν ἔχει τιμὴν, κατὰ τὴν ὑπόληψιν τοῦ κόσμου, δὲν ἔχει μήτε πλοῦτον.

Ἡ καλὴ μεταχείρησις τοῦ πλούτου στέκεται εἰς τὸ νὰ ᾔναι μεγαλόδωρος ὁ πλούσιος.

Ὁ Κόσμος καὶ ὁ Παράδεισος ἤμποροῦν νὰ παρομοιασθοῦν μὲ δύο γυναῖκας, ὅπερ ἔχουν ἓνα μόνον ἄνδρα, ὁ ὅποῖος ἀγαπᾷ περισσότερο τὴν μίαν παρά τὴν ἄλλην.

Πολέμα ἀνδρειωμένα εἰς τὸν πόλεμον·
 ἵατι ἂν χάσῃς σὺ τὴν καρδίαν, θέλουν
 τὴν χάσει καὶ οἱ στρατιῶταί σου.

Ἡ φιλία, ὅπου γίνεται μὲ ἓνα ἀναι-
 σθητον, γλήγορα προξενεῖ δυστυχίας.

Καλλίτερα νὰ ἦσαι μόνος, παρὰ κα-
 ρὰ συντροφιασμένος.

Ἄς εἶσαι συνομιλητικὸς, μὲ τοὺς φί-
 λους σου, καὶ ἔχε πρὸς αὐτοὺς τὴν αὐ-
 τὴν εὐλάβειαν, ὅπου καὶ αὐτοὶ ἔχουν
 πρὸς τοῦ λόγου σου.

Ὁ φιλόργυρος ὅπου φυλάττει τὰ πλού-
 τη του, παρομοιάζεται μὲ ἄνθρωπον, ὁ
 ὅποιος ἔχει ἔμπροσθέν του ψωμί, καὶ
 δὲν τρώγει.

Τὸν πλοῦτόν σου μετὰ χειρίζου διὰ νὰ
 ἀποκτήσῃς ὁλωνῶν τὴν ἀγάπην.

Ἀποθνήσκομεν ἀνάμεσα εἰς τὰς ἡ-
 δονὰς καὶ εἰς τὰ παιγνίδια, χωρὶς νὰ
 γνωρίζωμεν πῶς ἀποθνήσκομεν.

Ὁ λαὸς δὲν ἀφίνει τὸν βασιλέα του,
 μήτε εὐγαίνει ἀπὸ τὴν προσταγὴν καὶ
 ὑποταγὴν του, χωρὶς μεγάλην αἱματο-
 χυσίαν.

Ὁ σοφὸς δὲν ἔμπορεῖ νὰ εἶναι πτωχός.

Τὸ ψεῦμα τίποτε ἄλλο δὲν ἀποκτᾷ,
 πᾶρεξ ἐντροπὴν καὶ ἀτιμίαν.

Τὸ ψεῦμα, ὅπου ἔχει διὰ σκοπὸν τὴν

εἰρήνην, εἶναι ἀξιώτερον ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν ἀλήθειαν, ὅπου προξενεῖ ἐπανάστασιν καὶ πόλεμον.

Ὅποιος ἀφίνει τελείως τὸν κόσμον, εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε λογῆς πίκραν.

Κανένας δὲν δείχνει περισσότερον τὴν χωριατωσύνην του, ὡς ἂν ἐκεῖνος, ὅπου ἀρχίζει νὰ λαλῇ πρὸ τοῦ νὰ τελειώσῃ ὁ ἄλλος.

Δὲν εἶναι ἀληθινὰ πλούτη ἐκεῖνα, ὅπου εἶναι χωρὶς ἀρετὴν.

Ὅποιος ἐμπιστεύει μίαν ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν εἰς ἄνθρωπον, ὅπου δὲν εἶναι ἐπιτήδειος νὰ τὴν κατορθώσῃ, ὕστερα τὸ μεταναστεύει καὶ παρευθὺς δίδει ἀφορμὴν εἰς τοὺς φροῦνιμοὺς νὰ καταλάβουν, πῶς δὲν ἔχει γνῶσιν.

Μὲ τὰς εὐεργεσίας ὁ ἐχθρὸς ἡμπορεῖ νὰ γένη φίλος· ἀμὴ τὰ πάθη ὅσων χαϊδεύονται, τόσον περισσότερον ἀποσταῶσι.

Μὲ τὸ νὰ φροντίζῃς διὰ τὸ καλὸν τοῦ πλησίον σου, ἀποκτᾷς τὴν ἀγάπην του.

Πολλάκις ἐκεῖνοι ὅπου εἶναι φυσικὰ μεγαλόδωροι, δὲν ἔχουν δύναμιν νὰ δίδουν· καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουν τὸν τρόπον, δὲν εἶναι μεγαλόδωροι.

Ὅποιος ἀγωνίζεται νὰ δείξῃ τοῦ λόγου του φρόνιμον, λογίζεται ἄγνω-

τες καὶ μωροὶ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Ὅποιος θέλει νὰ μάθῃ καλάς ἐπιστήμας, οὐκ πρέπει νὰ ἀφήσῃ νὰ τὸν ὀρίζουν καὶ νὰ τὸν κυβερνοῦν αἱ γυναῖκες.

Τὰ πλούτη εἶναι, διὰ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος μὲ ἀνάπαυσιν· πλὴν οὐκ πρέπει νὰ ζῇ μόνον διὰ νὰ σωρεύῃ πλοῦτον.

Δὲν πολιτεύεται φρόνιμα, ὅποιος σοῦ δίδει ἐλπίδα, καὶ ἔπειτα σοῦ τὴν πέρνει.

Ἐκεῖνος σλίσκει τοὺς πτωχοὺς, ὅπου συγχωρεῖ ἐκείνους, ὅπου τοὺς ταλαιπωροῦν μὲ τὰς ἀδικίας τους.

Φυλάσσει ἀπὸ ἐκείνους ὅπου δὲν γνωρίζεις.

Ὅποιος ἀφίνει τὰς ἐπιθυμίας του νὰ τὸν ὀδηγοῦν, γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πτωχός.

Κρατῶντας ἡρυμμένον τὸ μυστικόν σου, καὶ τὴν βέβαιαν ἐκείνου, ὅπου ἐσυλλογίσθης.

Ὁ σοφὸς ἐκεῖνος, ὅπου ἔχει τὰ ἥθη ἁτακτα, παρομοιάζεται μὲ ἕνα τυφλόν, ὅπου βαστᾷ εἰς τὸ χέρι του μίαν λαμπάδα, μὲ τὴν ὁποίαν φωτίζει τοὺς ἄλλους, καὶ οὐχὶ τοῦ λόγου του.

Δύο λογιῶν ἄνθρωποι κοπιάζουν μάταια· ἐκεῖνοι ὅπου κερδαίνουν, καὶ οὐκ

χαίρονται τῷ κέρδι τῆς, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου
μανθάνουν ἀπὸ ἑνα διδάσκαλου, τῶ ὁποίου
τὰ ἔργα δὲ συμφωνοῦν μὲ τὴν μάθησίν
του, καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν του.

Εἶναι καλῆτερα νὰ κρατήσῃς τὸ μυσ-
κὲν σου σὺ, παρὰ νὰ τὸ διαρρέῃς εἰς
ἄλλον, χωρὶς ἀνάγκην, νὰ σοῦ τὸ φυλάξῃ.

Ἐκεῖνος ὅπου σοῦ ἀναφέρει τὰ κα-
μώματα τῶν ἄλλων, ἤξευρε, πῶς ὁμοίως
ἀναφέρει καὶ τὰ ἐδικὰ σου ἐλαττώματα
εἰς τοὺς ἄλλους.

Ἕνας σοφός, μὲ τὸ νὰ ἐστάθῃ πρῶτα
ἀμαθής, γνωρίζει τὸν ἀμαθῆ· ἀλλ' ὁ
ἀμαθής δὲν ἔμπορεῖ νὰ διακρίνῃ ἕνα σο-
φόν, διὰ τὸ ὅτι τὸν δὲν ἐστάθῃ σοφός.

Οἱ βασιλεῖς περισσότερον χρειάζονται
τὴν συμβουλὴν τῶν σοφῶν, παρὰ οἱ σο-
φοὶ τὴν χάριν τῶν βασιλέων.

Ἐκεῖνος ὁ ἴδιος, ὅπου σὲ καλεγεύει, σὲ
βδελύττεται μέσα εἰς τὴν καρδίαν του.

Τί θεμέλιον ἔχει ἡ φιλία τοῦ ἀμ. αθοῦς,
ὅπου ὁ ἴδιος εἶναι ἐχθρός τοῦ ἑαυτοῦ του;

Τρία πράγματα δὲν εἶναι σταθερὰ εἰς
τὸν κόσμον, τὰ πλούτη χωρὶς πραγμα-
τείαν, ἡ ἐπιστήμη χωρὶς διάλεξιν, καὶ
ἕνα βασίλειον χωρὶς βουλὴν.

Ὅποιος συγχωρεῖ τοὺς κακοὺς, κάμνει
ἄδικον εἰς τοὺς καλοὺς.

Ὅσῃν περισσοτέραν πρᾶξιν ἔχει τινὰς
τόσῃν περισσοτέραν θεωρίαν ἀπολαμβάνει.

Ἡ ἀμέλεια καὶ ὁ πολὺς ὕπνος, ἔχι
μυναχὰ ἀποκόπτει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ
τὴν δούλευσιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀκόμη τὸν
φέρουν καὶ εἰς πτωχείαν.

Αἱ τρυφαὶ ἀφανίζουν ὅλα τὰ πλούτη,
ὅπου εἶναι εἰς τὴν ὑποταγὴν σου.

Κάμνε καλὸν, ἂν θέλῃς νὰ λάβῃς
καλόν.

Πρὸ τοῦ νὰ ἀγοράσῃς ἓνα σπῆτι, πρέ-
πει νὰ κυττάζῃς νὰ ἔχῃς καλὸν γείτονα·
καὶ πρὸ τῆς νὰ κινήσῃς εἰς κἀνένα ταξεί-
δι, ἰδὲς νὰ εὖρῃς καλὴν συντροφίαν.

Μὴ ξεσκεπάζῃς εἰς τὸν φίλον σου κά-
θε μυστικόν, διαπὶ ἐνδοχέται κάμνει
φορὰν νὰ γένῃ ἐχθρὸς σοῦ· καὶ πάλιν μὴ
κάμνῃς εἰς τὸν ἐχθρόν σου κάθε κακόν
ὅπου δύνασαι, διαπὶ ἤμπορεῖ νὰ γένῃ
φίλος σου.

Πρέπει νὰ ἔχῃς τόσον στοχασμὸν εἰς
τὸ νὰ ὀνειδίζῃς τὸν ἑαυτόν σου, ὅσον
ἔχεις ὅταν ὀνειδίζῃς τοὺς ἄλλους.

Ὁ θυμὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν μωρίαν,
καὶ τελειώνει μὲ τὴν μετανόησιν.

Δὲν εἶναι ἄλλη ἀρετὴ ὥσάν ἡ φρονιμά-
δα· ὅτε ἄλλη μετανόησις, ὥσάν ἡ ἀποχή
τοῦ κακοῦ· οὔτε ἄλλη καλωσύνη, ὥσάν ἡ

χρηστότης τῶν ἡθῶν· οὔτε ἄλλος πλοῦτος, ὥσάν ἡ πληροφορία ὅπου ἔχει ὅποιος εὐχαριστεῖται εἰς τὰ ὑπάρχοντά του.

Ὁ φρόνιμος ἐχθρὸς εἶναι πλέον ἀξίειπαινος ἀπὸ τὸν μωρὸν φίλον.

Δυστυχισμένος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπῃ ἀφίνει τὰ πάθη τὰ νὰ κυβερνοῦν τὸν νοῦν τῆς.

Ὅποιος κάμνει φιλίαν μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῶν φίλων του, ζητεῖ νὰ βλάβῃ τοὺς φίλους του.

Δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ βάλλῃς τὴν ζωὴν σε εἰς κίνδυνον διὰ πράγματα, ὅπου ἡμπορεῖς νὰ τὰ κυβερνήσῃς μὲ ἄσπρα.

Κάλλιον νὰ ᾔσαι πτωχὸς, παρὰ νὰ ἔχῃς πλοῦτον κακὰ ἀποκτημένον.

Μεγάλαν ἡγεῖναι ἀκολουθεῖν ἂν ἀκολουθήσῃ τινὰς τὴν συμβουλὴν τοῦ ἐχθροῦ του· μὲ ἔλκεται τοῦτο τοῦ εἶναι συγχωρημένον νὰ τοῦ δώσῃ ἀκρόασιν, διὰ νὰ κάμῃ ὕστερα τὸ ἐκτελεῖν τῆς συμβουλῆς του, διατὶ ἔτσι τὸ ζητεῖ ὁ καλὸς λογαριασμός.

Δὲν εἶναι πράγμα χειρότερον ὥσάν ἓνας σοφὸς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀνωφελής.

Ὁ Διάβολος δὲν ἔχει δύναμιν ἐπάνω εἰς τοὺς καλοὺς, μήτε ὁ αὐθέντης ἐπάνω εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Τριῶν λογιῶν ἄνθρωποι δὲν εὐγάζουν
κάνένα καλόν ἀπὸ ἄλλους τρεῖς· ὁ εὐγε-
νικὸς ἀπὸ τὸν ἀχρεῖον· ὁ καλὸς ἀπὸ τὸν
κακόν· καὶ ὁ φρόνιμος ἀπὸ τὸν τρελλόν.

Αἱ ὑποθέσεις ὅπου γίνονται ἀπὸ ὀλί-
γου, τελειούνται μὲ προθυμίαν.

Ὅποιος διὰ νὰ φανῇ σοφός, κάμνει
διάλεξιν μὲ ἄλλον σοφώτερόν του, τέλος
πάντων δείχνεται ἀμαθής.

Πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν ἐπιστήμην μὲ
τέτοιον τρόπον, ὅπου νὰ ἤμπορῇς νὰ
τὴν μεταχειρισθῇς ὅταν θέλῃς.

Ὁ ἄνθρωπος γνωρίζεται ἀπὸ τὴν
γλῶσσάν του, καὶ τὸ κούφιον καρύδι
ἀπὸ τὴν ἐλαφρότητα του.

Εἶναι ἴδιον τοῦ φροῦνοῦ νὰ στοχάζ-
ζεται καλὰ τὸ τέλος τῶν πραγμάτων.

Τρία πράγματα γνωρίζονται εἰς τρεῖς
περιστάσεις, ἡ ἀνδρεία εἰς τὸν πόλεμον,
ἡ φρονιμία εἰς τὸν θυμὸν, καὶ ἡ φιλία
εἰς τὴν ἀνάγκην.

Μὴ δηραιοῦν τὰ ἐλαττώματα τοῦ
πλησίον σου, διατὶ δυσφημεῖς καὶ ἐκεί-
νον, καὶ σμικρύνεις καὶ τὴν τιμὴν σου.

Ἦμπορεῖ νὰ βαλθῇ εἰς τὸν ἀριθμὸν
τῶν ἀλόγων ζώων ἕνας, ὅπου δὲν ἤξεύρει
νὰ διακρίνῃ τὸ καλόν ἀπὸ τὸ κακόν.

Ὅποιος μαυθάνει τὴν ἐπιστήμην, καὶ

δὲν βάλλει εἰς πρᾶξιν τὰ ὅσα αὐτὴ διδάσκει, παρομοιάζεται μὲ ἐκεῖνον, ὅπου ὀργώνει, καὶ δὲν σπέρνει.

Ἡμ.πορεῖς νὰ γνωρίσης εἰς μίαν ἡμέραν τὰ ἔξωθεν τοῦ ἀνθρώπου· ἀμὴ τὴν κακίαν τῆς καρδίας του δὲν ἡμ.πορεῖς νὰ τὴν γνωρίσης μὲ πολλοὺς χρόνους.

Ὁ ἀδύνατος ὅπου ἐπιχειρίζεται νὰ κτυπηθῇ μὲ τὸν δυνατώτερόν του, βοήθει τοῦ ἐχθροῦ του νὰ τοῦ προξενήσῃ βλάβην.

Ὅποιος δὲν ἀκούει τὰς συμβουλὰς, γυρεύει νὰ κατηγορηθῇ.

Μὲ τὴν δοκιμὴν αὐξάνει ἡ ἐπιστήμη, καὶ μὲ τὴν εὐκολοπιστίαν αὐξάνει τὸ ψεῦμα.

Ὁ φρόνιμος ὅπου σιωπᾷ, περισσότερα λέγει ἀπὸ τὸν τρελλὸν ὅπου λαλεῖ.

Ἡ φρονιμὰ δὲν γινώσκεται περισσότερον, ὅταν ἔχῃ ἀντίκρυτὰ τὴν μωρίαν.

Ἡμεῖς εἴμεσθε σκλάβοι τῶν μυστικῶν, ὅπου μᾶς ἐφανερώθη, ἀμὴ τὸ μυστικόν, εἶναι ἐδικός μας σκλάβος ὅταν τὸ κρατοῦμεν κρυμμένον.

Δὲν εἶναι παράξενον ἀνίσως καὶ ὁ ἀμαθὴς μὲ τὰς φλυαρίας του νικᾷ καμμίαν φορὰν τὸν σοφόν· διατὶ καὶ ὁ σμυρίτης, ὁ κοινῶς λεγόμενος Σουππαῤῥας, φθείρει τὰ πολύτιμα λιθάρια.

Ἐπιμελοῦ ἐκ νεότητός σου νὰ ζητῇς πάντοτε τὴν μάθησιν, ἕως τέλους τῆς ζωῆς σου.

Δὲν εἶναι πρᾶγμα δυσκολώτερον, ὥσάν νὰ γνωρίσῃ τινὰς τὸν ἑαυτόν του.

Ὁ νοῦς ὁ ἐσκοτισμένος ἀπὸ τὴν ἐπισυμρίαν, εἶναι ὥσάν ἕνας ἄνδρας, ὁποῦ ἀφίγεται εἰς τὸ Σέλημα τῆς γυναικός τ.

Ἡ ἀγάπη, ὁποῦ ἔχομεν εἰς τὸν πληθόν, εἶναι ἡ αἰτία πάντων τῶν κακῶν.

Ὁ οὐρανὸς ἔδωκεν εἰς ὅλους τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, ὥπως ὅλοι ἔχουν χρέος νὰ δουλεύουν.

Ὁ σοφὸς δὲν πρέπει νὰ δικαιολογῇ εὐκόλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ λαοῦ, διὰ τὴν καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν του, ~~καὶ~~ ἐξενεῖ βλάβην, καὶ εἰς τὸν λαόν· ἐπειδὴ σμικρύνει τὴν καλὴν ὑπόληψιν, καὶ τῆς ἰδίας του σοφίας, καὶ εἰς τὸν λαόν διδὼν ἀφορμὴν νὰ μένῃ εἰς τὴν κακίαν του.

Ἡ ἐντροπὴ ἐμποδίζει πολλάκις, καὶ δὲν ἀπολαμβάνομεν ἐκεῖνο, ὁποῦ ἐπιθυμοῦμεν.

Ὅταν ᾔναι ἀχαμνὸς ὁ χρόνος, δὲν πρέπει νὰ ἐρωτᾷς τὸν πτωχόν πῶς εὕρίσκειται, ἂν δὲν ἔχῃς γνώμην νὰ τὸν βοηθήσῃς.

Ἡ καλητέρα μέθοδος εἰς ταῖς μεγάλας συναθροίσεις εἶναι, νὰ μὴ λέγῃς τίποτε ἐναντίον τῆς γνώμης κανενός.

Οἱ καλοὶ εἶναι χαρούμενοι, ἀγκαλὰ καὶ πτωχοί· οἱ δὲ κακοὶ εἶναι πικραμένοι καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰς εὐθυμίας τους.

Ὁ ἄνθρωπος ὅπου δὲν ἔχει νοῦν, γνωρίζεται ἀπὸ ἑξ σημάδια· Συμώνεται χωρὶς αἰτίαν· λέγει λόγια, ὅπου δὲν ἀχρεΐζουν τίποτε· ἐμπιστεύεται εἰς κάθε λογιῆς ἄνθρωπον· μεταβάλλεται ὅταν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταβαλθῇ· ἀνακατώνεται εἰς ἐκεῖνα ὅπου δὲν τοῦ πρέπουν· καὶ δὲν ἡξεύρει νὰ διακρίνῃ τὸν φίλον ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.

Ὁ μαθητὴς ὅπου διαβάζει χωρὶς τὸ βέλημά του, εἶναι ὅμοιος μὲ ἓνα ἀγαπητὸν, ὅπου δὲν ἔχει ἄσπρα. Ὁ ὁδοιπόρος ὅπου δὲν ἔχει καλὴν στόχασιν, εἶναι ὡς ἄν πουλὶ χωρὶς πτερά. Ὁ σοφὸς ὅπου δὲν μεταχειρίζεται ἐκείνο ὅπου ἡξεύρει, εἶναι ὡς ἄν ἓνα δένδρον χωρὶς καρπὸν· καὶ ὁ Δερβίσης χωρὶς μάβῃσιν, εἶναι ὡς ἄν ἓνα σπῆτι χωρὶς Σύραν.

Δὲν εἶναι ἴδιον τοῦ φρονίμου νὰ δέχεται συμβουλὴν ἀμφίβολον, μήτε νὰ περιπατῇ χωρὶς ὁδηγὸν εἰς μίαν στράταν, ὅπου δὲν ἡξεύρει.

Τὰ πλέον ἀρκετὰ πλούτη στέκονται, εἰς τὸ νὰ ᾔναι εὐχαριστημένος τινὰς εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἔχει· καὶ τὸ πλέον ἐνοχλη-

ικόν τῆς πτωχείας εἶναι, νὰ μὴ τὴν
ποφέρῃ μὲ ὑπομονήν.

Εἰς μάτην ἀπαντυχαίνομεν πέντε
εἰρήγματα ἀπὸ πέντε διαφορετικoὺς ἀν-
θρώπους· χάρισμα ἀπὸ πτωχόν· δού-
λευσιν ἀπὸ ἀμελῆ· βοήθειαν ἀπὸ ἐχθρόν·
συμβουλὴν ἀπὸ φθονερόν· καὶ ἀληθινὴν
ἐγάπην ἀπὸ μίαν γυναῖκα..

Ὁ ἄνθρωπος μὲ δύο τρόπους χάνε-
ται· μὲ τὰ ὑπερβολικὰ πλούτη, καὶ μὲ
τὴν πολυφαγίαν.

Μὴ βιάζεσαι νὰ μάθῃς ἀπὸ ἄλλον
κεῖνο, ὅπου ὁ ἴδιος ἤμπορεῖς νὰ τὸ μά-
θῃς μὲ τὸν καιρὸν ἀπὸ λόγου σου· διατί
τοῦτο φέρει ζήριαν εἰς τὴν καλὴν ὑπάλη-
ψιν, ὅπου ἔχουν οἱ ἄλλοι, ~~ἐπὶ~~ ἐσενα.

Δὲν εἴμεσθεν ἄνθρωποι, ὅταν ἀφίνω-
μεν καὶ μᾶς κυριεύει ὁ θυμός.

Διάθεσε τὰ λόγια σου κατὰ τὴν κα-
τάληψιν ἐκείνων, μὲ τοὺς ὁποίους συν-
τυχαίνεις.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλούσιος, ὅταν εὐ-
χαριστῇται εἰς ἐκεῖνο ὅπῃ ὁ Θεὸς τὴν δίδει.

Ὀλίγη εὐμορφία ἀξίζει περισσότερον,
παρὰ τὰ πολλὰ πλούτη.

Ὅποιος συχναίνει τοὺς καχοὺς, κά-
μνει αἰδίκου τῆς τιμῆς του, ἂν καθ' ὑ-
πόθεσιν δὲν ἐφθάρη ἀκόμη ἀπὸ τὴν

συναναστροφῆν τῆς· τὸ ὅμοιον συμβαίνει
καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὅπου συχνάζει· εἰς τὰ
καπηλεῖα· διατὶ ὅποιος τὸν βλέπει, δὲν
λέγει πῶς ὑπάγει διὰ νὰ προσευχηθῇ,
ἀλλὰ διὰ νὰ πῖη κρασί.

Ὅποιος ἐπαινεῖ τὰ κακὰ ἔργα, ἀναγ-
κάζεται νὰ τὰ κάμνῃ.

Τὴν μετριότητα λογίζετῃν ὡς ἄν ἕνα
δένδρον, ὅπου ἔχει διὰ ῥίζαν τὴν εὐχαρι-
στίαν, καὶ διὰ καρπὸν τὴν ἀνάπαυσιν.

Ὁ πτωχὸς ὅπου ἔχει τὸ τέλος εὐτυ-
χισμένου, πλέον ἀξιοτίμητος λογίζεται,
παρὰ ἕνας βασιλεὺς, ὅπου ἔχει δυστύ-
χισμένου τὸ τέλος του.

Ἄν πρῶτον ὁ σοφὸς νὰ πίπτῃ εἰς ἐκεῖνο
τὸ ἐλάττωμα, ὅπου αὐτὸς ἐλέγχει.

Ἡ εὐτυχία τοῦ κόσμου εἶναι νὰ ἔχῃ
τινάς τὸ ἀναγκαῖον, καὶ ὄχι τὸ περιττόν.

Ἡ συναναστροφή μὲ τὸν κόσμον, σὲ
ρίχνει εἰς πολλὰς κακίας.

Αὐξάνει ἡ φιλία ὅταν συναναστρέ-
φονται ἀναμεταξύ των οἱ φίλοι· πλὴν
τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γίνεταί τόσο συ-
χνά.

Κάνει δὲν κάμνει περισσότερον ἀδύ-
κον εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅσον ἐκεῖνος ὅπου
ὑποκλίνεται εἰς ἕνα, ὅπου δὲν τὸν τι-
μᾷ· καὶ ἐκεῖνος ὅπου διατηρεῖ μίαν φι-

ίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει καμμίαν
ὀφείλειαν.

Ὅποιος ὀλίγον καιρὸν δὲν ὑποφέρει
μὲ ὑπομονὴν τὸν κόπον διὰ τὴν μάθη-
σιν ἀπομένει πολὺν καιρὸν εἰς τὸ σκοπὸς
τῆς ἀμαθείας.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ εὐγενικώτερον
ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα, καὶ τὸ σκυλὶ εἶ-
ναι τὸ πλέον εὐκαταφρόνητον· καὶ ὁμῶς
πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἓνα σκυλὶ
εὐχάριστον εἶναι πλέον ἀξιολύπητον ἀ-
πὸ τὸν ἀχάριστον ἄνθρωπον.

Οἱ εὐγενεῖς ὅπου εἶναι καταδεκτικοὶ
καὶ γλυκολόγοι, ἀπολαμβάνουν δύο κα-
λὰ, τὸ ἓνα κατασταίνουν ἡμιπροτίαν
τὴν εὐγένειάν τους, καὶ τὸ ἄλλο, ὅπου
ἀποκτοῦσι τιμὴν καὶ ὀξὺν περισσοτέ-
ραν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ τελειότης τοῦ ἀνθρώπου στέκεται
εἰς τρία πράγματα· εἰς τὸ νὰ διατηρῇ
τὴν πίστιν του· εἰς τὸ νὰ ἦναι ὑπομο-
νητικὸς εἰς τὰς δυστυχίας του· καὶ εἰς
τὸ νὰ κυβερνᾶται μὲ γνῶσιν.

Τόσον εἶναι ἡμερὴ ἢ καμὴλα, ὥστε ἓνα
παιδάκι ἡμπορεῖ νὰ τὴν σύρῃ ἀπὸ τὸ κα-
πίστρι ἕως ἑκατὸν μίλια μακρὰν· ὁμῶς
ἐὰν τὸ παιδί τὴν φέρῃ εἰς καὶνένα ὁρόμον
κινδυνώδῃ αὐτὴ στέκεται, καὶ δὲν ὑπα-

κούει πλέον. Τοῦτο μᾶς ἐρμηνεύει, πῶς πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τὴν γλυκύτητα, ἔταν εἶναι ἀναγκαῖα ἢ αὐστηρότης.

Ἐπειδὴ ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μία διάβασις, πρέπει καὶ νὰ περιπατήσωμεν μὲ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε οἱ ἀκόλουθοί μας νὰ εἰποῦν καλὸν διὰ λόγου μας.

Ἕνας αὐθέντης ὅπου δὲν ἔχει δικαιοσύνην, εἶναι ὡσαύτῃς Ἕνας ποταμὸς χωρὶς νερόν.

Καθὼς τὰ πολυποίκιλα φαγητὰ εἶναι ἀνωφελῆ εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἔτω καὶ ὅλαις ἢ νουθεσίαις, ἢ συμβουλαῖς, καὶ ἡ διδασκαλίαν δὲν ἐλθὼν ἐκεῖνον, ὅπου εἶναι τυφλωμένος ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ κόσμου.

Εἰς τρεῖς διαφορετικὰς περιστάσεις, τριῶν λογίων ἀνθρώπων γνωρίζονται τὴ λογῆς εἶναι, καὶ τί ἡξεύρουν νὰ κάμουν· οἱ ἀνδρειωμένοι εἰς τὸν πόλεμον· οἱ ἐμπιστευμένοι εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς παρακαταθήκης, ὅπου ἐνεμπιστεύθησαν· καὶ οἱ φίλοι εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνάγκης.

Τὸ ψεῦμα εἶναι ὡσαύτῃς πληγὴ, ὅπου ἀφίνει κατόπι της σημάδι· ὅθεν ὁ ψεύστης δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην, οὔτε ὅταν λέγῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἕνας σοφὸς ὅπου δὲν βάλλει εἰς πρᾶ-

εἶναι ἐκεῖνο ὅπου ἡξεύρει, παρομοιάζεται
 μέ ἕνα νέφαλον, ὅπου δὲν δίδει βροχὴν.

Τὸ νὰ ἔχῃς χιλίους φίλους, δὲν εἶναι
 πολὺ, ἀλλὰ νὰ ἔχῃς ἕνα μόνον ἐχθρὸν εἶ-
 ναι περισσόν.

Ἡ ἐπιστήμη διώχνει τὴν ἀμάθειαν,
 μὴ δὲν ἔμπορεῖ νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸν διε-
 στραμμένον νοῦν τὰς κακὰς φαντασίας.

Ὅσον πλέον ὁ ἐχθρὸς φαίνεται τα-
 πεινὸς, πρόσχαρος, καὶ ἡμερος, τόσον
 περισσότερον πρέπει νὰ μὴ θαρρύνῃσαι
 εἰς τοῦ λόγου του.

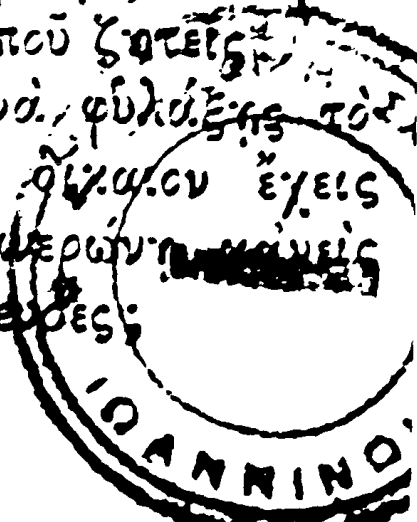
Δύο πράγματα εἶναι ἀτακτα, τὸ νὰ
 σιωπᾷς ὅταν πρέπη νὰ λαλῇς, καὶ τὸ νὰ
 συντυχαίνῃς ὅταν πρέπη νὰ σιωπᾷς.

Ἐνας μοναχὸς ἀνθρώπος δὲν ἔμπορεῖ
 νὰ σκοτώσῃ ἄλλους ἑκατὸν μὲ τὸ σπαθί
 του· ἀλλὰ μὲ τὴν φρόνιμά του ἔμπορεῖ
 νὰ ἀφανίσῃ ἕνα εὐλόκληρον στρατεύμα.

Ὁ πλούσιος ὅπου δὲν ἔχει ἐλεύθερον
 τὸ χέρι του, παρομοιάζεται μὲ ἄκαρπον
 δένδρον.

Μὴν ἀποκάμῃς νὰ γυρεύῃς, καὶ βέ-
 βαια θέλεις εὑρεῖ ἐκεῖνα ὅπου ζητεῖς.

Ἐὰν σὺ δὲν ἔμπορῇς νὰ φυλάξῃς τὸ
 μυστήριόν σου, λοιπὸν τί σίγαλον ἔχεις
 νὰ παραπονῆσαι, ἂν τὸ φανερώνηται
 ἄλλος καὶ ὁποίου τὸ ἐθαύραδες;

Ἀγκαλὰ καὶ ἡ ὑπόμεινὴ εἶναι πικρὰ, ὅμως ὁ καρπὸς τῆς εἶναι γλυκύς.

Ἐκεῖνος ὅπου, διὰ νὰ δείξῃ τὴν εὐ-
γλωττίαν του καὶ τὸν καλὸν του νοῦν,
λέγει περισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶναι ἐπιτή-
δειος νὰ κάμῃ, ὕστερα μετανοεῖ εἰς τὴν
ἀφροσύνην του.

Ἡ μεταχείρησις τῶν βασιλικῶν ὑπο-
θέσεων εἶναι ὡσάν τὰ ταξείδια τῆς Σα-
λάσσης; εἰς τὰ ὅποια κερδαίνει τινὰς
καὶ χάνει· σωρεύει θησαυροὺς, καὶ χά-
νει τὴν ζωὴν του.

Μία γυναῖκα χωρὶς ἐντροπήν, εἶναι
ὡσάν τὸ φαγί, ὅπου δὲν ἔχει ἄλας.

Ὅποιος αὐτοπροαιρέτως εἶναι πτω-
χός, οὔτε ~~καὶ~~ ἔχει πρᾶγμα, οὔτε κυριεύεται
ἀπὸ κανένα πρᾶγμα.

Ὁ ἀδελφός, ὅπου ζητεῖ νὰ ἀναπαύε-
ται εἰς βλάβην τοῦ ἀδελφοῦ του, δὲν εἶ-
ναι μήτε ἀδελφός, μήτε συγγενής.

Μία μόνον ἡμέρα ἐνὸς σοφοῦ, ἀξίζει
περισσότερον ἀπὸ ὅλην τὴν ζωὴν τοῦ
ἀμαθοῦς.

Ὁ κακὸς ἄνθρωπος πρέπει νὰ λογί-
ζεται ἀποθαμμένος ἀγκαλὰ καὶ νὰ ζῇ·
ἀλλ' ὁ καλὸς ζῇ καὶ ἀνάμεσα εἰς τοὺς
ἀποθαμμένους.

Εἶναι πλέον ἐπιθυμητὸν τὸ νὰ ἀπο-

Σάνη, τινὰς μὲ ὀόξαν, παρὰ νὰ ζῇ κα-
ταφρονεμένος.

Ἄς μὴν ἐλπίζῃ ἓνας σκληρὸς βασι-
λεὺς ὅτι τὸ βασίλειόν του θέλει μακροη-
μερεύσει· οὔτε ὁ ὑπερήφανος ὅτι θέλει
ἐπαινεθῇ· οὔτε ὁ ἀσεβὴς ὅτι θέλει ἔχει
πολλοὺς φίλους· οὔτε ὁ φιλάργυρος ὅτι
θέλει λογισθῇ εὐεργετικὸς, καὶ καλὸς
ἄνθρωπος· οὔτε ὁ αἰσχροκερδὴς ὅτι θέλει
ὀνομασθῇ δίκαιος καὶ ἀπροσωπόληπτος.

Δὲν πρέπει νὰ ξεσκεπάζῃ τινὰς πο-
τὲ τὸ μῖσός του, οὔτε εἰς τοὺς ἐχθροὺς
οὔτε εἰς ἐκείνους ὅπου τὸν φθονοῦν.

Μὴ ἐπιχειρισθῇς κἀνένα πρᾶγμα, ἂν
δὲν τὸ ἐξετάσῃς πρῶτα καλῶς.

Ἡ φιλία τῶν μεγάλων ἀνθρώπων,
ὁ ζεστός καιρὸς τοῦ χειμῶνος, αἱ γλυ-
κεῖαι συνομιλίαι τῶν γυναικῶν, καὶ ἡ
χαρὰ τῶν ἐχθρῶν, εἶναι τέσσαρα πράγ-
ματα εἰς τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ παρ-
ρέυσαι.

Ἡ καρδία τοῦ ἐλευθέρου ἀνδρός, πρέ-
πει νὰ ᾔῃ τάφος τοῦ μυστηρίου, ὅπου
ἄλλος τοῦ ἐθάρρυνε.

Δὲν πρέπει νὰ λαλῇς μὲ τοὺς τρελλοὺς,
μήτε νὰ ἔχῃς κάμμίαν συναναστροφὴν μὲ
αὐτοὺς, διατὶ ἀπὸ κἀνένα πρᾶγμα δὲν
ἐντρέπονται..

Ὅποιος ἀπέκτησε μίαν τέχνην, ἔμπορεῖ νὰ εἰπῇ ὅτι εἶναι μεγάλος αὐτῆς.

Τὸ μῖσος εἶναι τόσον ἀχώριστον ἀπὸ τὸν φθόνον, ὅσον εἶναι ἀχώριστος ἡ φωτιά ἀπὸ τὸν καπνόν.

Εἶναι κακὴ πολιτεία ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔμπορεῖ τινὰς νὰ ἀποκτήσῃ φίλους.

Ὁ φθόνος εἶναι μία φωτιά, ὅπου παρευθὺς ἀνάπτει, καὶ καίει ἴσα τὸ γλῶσσον καὶ τὸ ξηρόν· εἶναι ἕνας ποταμός ὅπου ἴσα καὶ τὰ καλύβια πέρνει, καὶ τὰ παλάτια.

Μεγάλοι καὶ μικροὶ διώκονται πολλὰκις ἀπὸ τὰς πτήτιάς τους διὰ ἓνα σφάλμα, ὅπου ἔκαμεν ἕνας μόνος μέσα εἰς ἑλὴν τὴν ἐπαρχίαν.

Ἡ τιμαῖς, καὶ τὰ ὑξιώματα δὲν ἀνταμεΐβουν τὸν ὅσον κόπον ὑπέβρε τινὰς διὰ νὰ τὰ ἀπολαύσῃ.

Πολλαῖς φοραῖς ἕνας σκλάβος εἶναι ἄξιος περισσοτέρας τιμῆς, παρὰ ἕνα ἄρχοντα.

Μερικαῖς φοραῖς ἓνα βιβλίον εἶναι εἰς ἡμᾶς ὡς ἂν μία καλὴ συντροφία.

Ἡ ἡμέρα, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν γίνεταί κανένα καλὸν ἔργον, δὲν πρέπει νὰ

μετῶνται ἀνάμεσα εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς· ὁμοίως οὔτε ἐκείνη ἡ ἡμέρα, εἰς τὴν ὅποιαν δὲν μαυθάνομεν κανένα πρῶγμα.

Σημεῖον γεφυαίας ψυχῆς εἶναι νὰ σπλαγχνίζεται τὸν ἐχθρὸν, ὅταν τὸν βλέπῃ εἰς δυστυχίαν.

Ἡ μετριότης εἶναι κανὼν πάσης ὑποτάξεως, καὶ πάντων τῶν κατωρθωμάτων.

Ὅταν λείπῃ ἡ γλυκοσυντυχία καὶ ἡ ἀγάπη, ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ γένουν σύγχυσις καὶ μαλώματα, ὅχι μόνον ἀνάμεσα εἰς τοὺς συγγενεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς φίλους.

Ἐνας μεγάλος Μονάρχης πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν· διατὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μεγαλεῖα τοῦ κόσμου αὕτῃ μόνῃ ἀπομένει κατόπι του.

Μὴν ἀναβάλλῃς ἐπὶ τὴν αὔριον ἐκεῖνο, ὅπου ἔχεις νὰ κάμῃς σήμερον.

Ἡ ἐλεῆμεσύνη εἶναι τόσον εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Θεόν, ὥστε οἱ αὐτὴν ἐξιλεοῦται, καὶ μᾶς σπλαγχνίζεται.

Ὀλίγα πλούτη καλοκυβερνημένα βαστοῦν πολὺν καιρὸν, οἱ δὲ μεγάλοι Σησαυροὶ, ὅπου διασκορπίζονται, δὲν βαστοῦν πολὺ.

Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσῃς τὸν παλαιόν

σου φίλον διὰ τὸν νέον· διατὶ ἀπὸ μίαν
τοιαύτην ἀλλαξίαν ποτὲ δὲν εὐγαίνει
κάνένα καλόν.

Ὅποιος κάμνει καλόν, δὲν χάνει τὴν
ἀνταμοιβήν του· διατὶ ἡ εὐεργεσία δὲν
χάνεται ποτὲ, οὔτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,
οὔτε ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Ὅποιος εἶναι ὑγιής, καὶ ἔχει ψωμί,
καὶ τόπον παράμερα, οὔτε βάλλεται νὰ
δουλεύσῃ εἰς κανένα οὔτε κάμνει ταξείδι.

Ἄν τιμᾷς τοὺς γενναίους καὶ πολε-
μικοὺς ἀνθρώπους, αὐτοὶ ὅλοι εἶναι ἐ-
δικαί σου· ἀμὴ ἂν κάμῃς τὸ ἴδιον εἰς
τοὺς ἀχρεῖους, σὲ μισοῦν, καὶ γίνονται
πλέον ἄτακτοι.

Ἡ πλεοναυγία πάντοτε ζητεῖ τὸ ἄπει-
ρόν· ὅθεν τὸ ἀδύνατον πρῶγμα εἶ-
ναι, νὰ εὐχαριστῇται καθένας εἰς ἐκεί-
νο ὅπου ἔχει· διότι ὅσοι δὲν εὐχαριστοῦν-
ται ποτὲ, εἶναι δυστυχεῖς.

Ὀλίγη φιλία καλοθεμελιωμένη, ἀξί-
ζει περισσότερο ἀπὸ μίαν μεγάλην φι-
λίαν, ὅπου γίνεται ἀστόχαστα.

Ὁ Μονάρχης, ὅπου δίδεται ὅλος εἰς
τὰς τρυφὰς καὶ ξεφαντώσεις, κατασταί-
νει τὴν ζωὴν του τὴν πλέον εὐτυχισμένην
ζωὴν τοῦ κόσμου, ὡς πρὸς τὰς ἡδονάς·
ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ χρέος του,

πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὸ βασίλειόν του,
ὥσάν τὸ τριαντάφυλλον εἰς τὸ περιβόλι
ἀνάμεσα εἰς τὰς ὀκάνθας.

Δὲν πρέπει νὰ καταφρονῶμεν τοὺς
ἀνθρώπους, βλέποντές τους δυστυχισμέ-
νους καὶ καταρρονεμένους· διατὶ καὶ ἡ
μέλισσα εἶναι ζωῦφιον ποταπὸν εἰς τὸ
φαινόμενον, ὅμως τὸ κοφίνι της οἶδεν
πλουσιοπάροχον τὸ μέλι.

Αἱ μεγάλαι τιμαὶ ὑψώνουν τὸν ἄν-
θρωπον τὸν εὐγενῆ, ἀλλὰ τὸν ἀχρεῖον
καὶ ποταπὸν τὸν κατευτελίζουν.

Ἀπολαμβάνει ὁ λαὸς μεγάλην ἀνά-
παυσιν, ὅταν κυβερνᾶται ἀπὸ Ἡγεμό-
να, ὅπεῦ δὲν βάλλει τὴν γρηφαλήν του
ἐπάνω εἰς τὸ μαξιλάρι· διὰ νὰ ἀνα-
παυθῇ· διατὶ ὁ Ἐξουσιαστής ὅπεῦ δὲν
ἀναπαύεται, προξενεῖ τὴν ἀνάπαυσιν εἰς
τοὺς ἄλλους.

Πρέπει καὶ συμφωνήσης τὴν γνώμην
σου μετὰ τοῦ ἄλλου τὴν γνώμην· διότι
γλιγορώτερα εὐρίσκουν οἱ δύο τὴν ἀλή-
θειαν, παρά ὁ ἕνας.

Δὲν πρέπει νὰ χαρῆς διὰ τὸν Σάνα-
τον τοῦ ἐχθροῦ σου· διότι καὶ ἡ ἐδική
σου ζωὴ δὲν εἶναι παντοτεινή.

Πρέπει νὰ δουλεύῃς διὰ νὰ μὴ πέσης
εἰς ὀκνηρίαν, καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ ἀνα-

φέρης εἰς τὸν Θεὸν ὅλον ἐκεῖνο, ὅπου ἀποκτῆς μὲ τὸν κόπον σου· ἀλλέως μένεις εἰς παντοτεινὴν καὶ βλαβεράν ἀργίαν.

Τὰ σφάλματα τῆς γλώσσης προξενοῦν περισσότερον κακὸν, παρὰ ὅπου προξενεῖ τὸ πένσιμον· διατὶ ἡ κεφαλὴ εἶναι ὅπου πληροῦναι τὰ σφάλματα τῆς γλώσσης, ἀμὴ τὸ πένσιμον μὲ τὸν στοχασμὸν ἐμποδίζεται.

Ὁ καλῆτερος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου κάμνει καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Εἶναι πολλὰ δύσκολον νὰ κάμης σφόν τὸν ἀστοχαστὸν καὶ ἀμαθῆ· διατὶ ἡ ἀστοχασία του τὸν κάμνει νὰ θάρρῃ, ὅτι ἤξεύρει περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου τὸν διδάσκει.

Οἱ περισσότεροι φίλοι σιμώνουν εἰς τοῦ λόγου σου, διὰ νὰ γένουν συμμετοχοὶ τῆς τραπέζης σου, καὶ αὐτοὺς ὅπου ἰδοῦν ὅτι τὰ ὑπάρχοντά σου ὀλιγοσεύουν, σὲ παραιτοῦσι.

Κάλλιον εἶναι νὰ κάμης καλὰ καὶ νὰ λέγουν κακὸν διὰ λόγου σου, παρὰ νὰ ἦσαι κακὸς καὶ νὰ λέγουν καλὸν διὰ ἐσένα.

Ἀρχετὸν εἶναι ἓνα φόρεμα, ἓνα σπῆτι, καὶ μιᾶς ἡμέρας φαγητόν· διατὶ ἂν

ὁ ἄνθρωπος ἀποθάνῃ τὸ μεσημέρι, τοῦ περισσεύει τὸ ἥμισυ τοῦ φαγητοῦ.

Ὁ φιλάργυρος εἶναι ἓνα ὑποκείμενον κατάρτας, τόσον σιμὰ εἰς τὸν κόσμον, ὅσον καὶ σιμὰ εἰς τὴν πίστιν, μὲ τὸ νὰ ᾔναι ἐχθρὸς ὅλων τῶν πτωχῶν.

Ἐχε ὑπομονὴν ἐναντίον εἰς τὰς μηχανουργίας τῶν ἐχθρῶν σου, διατὶ ἡ μετριοφροσύνη σου θέλει τοὺς βάλῃ εἰς ἀπελπισμόν, καὶ θέλεις φθάσει εἰς καιρὸν νὰ τοὺς ἰδῇς ὅλους ἀφανισμένους.

Οἱ φίλοι ὅπου κυττάζουν μόνον τὸ συμφέρον τους, εἶναι ὥσάν τὰ σκυλία τοῦ παζαρίου, ὅπου ἀγαποῦν, περισσότερον τὰ κόκκαλα, παρὰ ἐκείνους ὅπου τὰ ρίχνουν.

Διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς ἀξιωματα μεγάλα, δὲν εἶναι ἀναγκαία οὔτε ἡ εὐγένεια, οὔτε ἡ ἀνδρεία· ἀλλὰ χρειάζεται νὰ προχωρήσῃ εἰς κάθε πρᾶγμα.

Ὁ χρησῖμος ἄνθρωπος εἰς τὴν βασιλικὴν αὐλὴν πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇ νὰ φθάσῃ, ὅν δύναται, εἰς μίαν ἀξίαν μεγαλητέραν ἀπὸ ἐκείνην ὅπου ἔχει, διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ χάμῃ χάριν εἰς τοὺς φίλους του, καὶ διὰ νὰ ἐμπόδισῃ μὲ τὴν ἐξουσίαν του τοὺς ἐχθρούς του νὰ μὴν ἡμποροῦν νὰ τὸν βλάψουν.

Διὰ νὰ ζήσῃ τις ἐνάρετα εἶναι χρεῖα.

να ἀπονεκρώσῃ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, καὶ ὅσα ἄλλα ἀπὸ τὰ πάθη προέρχονται.

Χίλιοι χρόνοι τρυφῆς δὲν εἶναι ἄξιοι μιᾶς μόντης στιγμῆς τῆς ζωῆς μας· ὅθεν πολλὰ ἤθελε σφάλλει ὅποιος διὰ να τοὺς χαρῇ ἤθελε βάλλει εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν του.

Ὁ πόθος, ὅπου ἔχεις να ζήσης μὲ ἀνάπαυσιν, καὶ χωρὶς κίνδυνον, εἶναι ὁ προμητυτῆς μιᾶς ζωῆς καταφρονημένης καὶ ἀτίμου.

Καθὼς ὅταν εἴμεσθην ἄρρώστοι, ἀποφασίζομεν να ζήσωμεν καλά, καὶ εὐθὺς ὅπου ὑγιάνομεν, πίπτομεν εἰς καινούριας ἀταξίας· οὕτω καὶ ὅταν ἔχωμεν κίνδυνον, βάλλομεν εἰς τὸν Θεὸν τὰς ἐλπίδας μας, καὶ ὅταν ἐλευθερωθῶμεν, εὐθὺς τὸν παροργίζομεν. Τοῦτο φανερώνει, πῶς τὰ ἔργα μας δὲν εἶναι καθαρὰ καὶ ἁθλὰ.

Εἰς κάθε λογῆς κατόρθωμα, πρέπει να ἡξεύρης πῶς ἔχεις να τὸ τελειώσης καὶ ἀπὸ ποῦ να τὸ ἀσχίσῃς.

Κάθε ἓνας λαμβάνει, κατὰ τὸ μέτρον ὅπου δίδει.

Ὅποιος θέλει να προκόψῃ εἰς αὐθεντικὴν αὐλήν, πρέπει να φυλάξῃ πέντε πράγματα· πρῶτον να χαλινώνῃ μὲ τὴν πραότητα καὶ μὲ τὴν γλυκύτητα, τὸν θυ-

μόν του· δεύτερον νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τὸν νικῇσῃ ἡ πλεονεξία· τρίτον νὰ ᾔναι καθαρὸς καὶ δίκαιος εἰς τὴν μεταχείρησιν τῶν πραγμάτων, ὅπῃ εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐπιστάσιν του· τέταρτον νὰ μὴ δώσῃ χώραν νὰ τὸν ἀπατήσῃ τὸ δαιμόνιον τῆς ὑπερηφανίας· καὶ πέμπτον νὰ μὴ συγχύζεται· ἂν ᾔθελε τοῦ συμβῇ ἡ μεγαλητέρα ἐναντιότης.

Ἡ δοῦλευσις τῶν Βασιλέων εἶναι ὡσανὺ μία εὐρύχωρος θάλασσα, ὅπου ταξιθεύουν οἱ πραγματευταί, καὶ ἄλλοι μὲν καταποντίζονται, ἄλλοι δὲ ἀποκτεῦσι μεγαλώτατα πλούτη.

Ξεμάκρυνε ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅπου δὲν γνωρίζει εἰς τί εἶναι ἐπιτρεπτός, καὶ ὅπου ἀγωνίζεται εἰς πρᾶγματα, ὅπου εἶναι ὑπὲρ τὴν δύναμίν του, καὶ ὅπου ὁδηγεῖται ἀπὸ τοῦ πάθους του· διατὶ ἂν λάβῃς μὲ λόγου του μιᾶς ἡμέρας εὐχαρίστησιν, ὅσπερ θά λείπῃς ἔχει ἀφορμὴν νὰ μετανοήσῃς πολλοὺς χρόνους.

Τὰς ὑποθέσεις τὰς μεταχειρίζονται οἱ σοφοί, ἕως ὅπου τρέχουν καλὰ· ἀλλ' οἱ ἄγνωστοι τὰς πέρνουν ἐπάνω τους, εὐθύς ὅπου οἱ φρόνιμοι τὰς παραιτήσουν.

Φοβοῦ ἐκεῖνον, ὅπου σὲ φοβεῖται.

Δὲν πρέπει νὰ κάμνῃς κανένα πρᾶγμα χωρὶς στοχασμόν.

Εἶναι μεγάλη ἀφοβία τὸ νὰ φοβῇται
τινὰς τοὺς νόμους.

Ὅταν ζητῇς τίποτε, πρέπει νὰ τα-
πεινώνεσαι, διὰ νὰ ὑψωθῇς λαμβάνων-
τας τὸ ζήτημά σου.

Ἡ οἰκειότης μὲ τοὺς μεγάλους εἶναι
τόσον κινδυνώδης, ὅσον εἶναι μιᾷς με-
γάλης φωτίας φλόγα.

Φυλάσσου ἀπὸ τὴν οἰκειότητα τῶν
βασιλέων μὲ τοσοῦτον στοχασμὸν, ὅσον
πρέπει νὰ φυλάττης ἀπὸ τὴν φωτίαν
τὸ ξηρὸν ξύλον.

Ἡ κακὴ γυνὴ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ καλοῦ
ἀνθρώπου, εἶναι διὰ λόγου του κόλασις
εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

Εὐθύς μετὰ τὴν ὑπομονὴν ἔρχεται ἡ
ἀρχὴ τῆς χαρᾶς.

Εἶναι ὠφέλεια τῶν Βασιλέων νὰ πε-
ριποιῶνται, καὶ νὰ διαυθεντεύρουν τοὺς
ἀξιόους ἀνθρώπους· διατὶ ἐλαμβάνουν
ἀπ' αὐτοὺς ὑπηρεσίας ἀξιοτέρας τῶν
εὐεργεσιῶν, μὲ τὰς ὁποίας πάσχουν νὰ
τοὺς ἐλκύσουν.

Ὅποιος δὲν πολεμεῖ, καὶ φοβεῖται τὸν
κίνδυνον, ποτὲ δὲν ἀπολαμβάνει δόξαν.

Μὲ τὴν ὑπομονὴν ἀποκτῶνται τὰ πλῆ-
τη, καὶ μὲ τὴν σιωπὴν γλυτώνει τινὰς
ἀπὸ τοὺς κινδύνους.

Ὁ φιλάργυρος, μὲ ὅλον ὅπου εἶναι
δοσμένορ εἰς τὸν πλοῦτον, δὲν λέγεται
ποτὲ πῶρ νὰ ᾔηται κύριος τοῦ πλούτου.

Ἡ χολὴ εἶναι ἡ αἰτία τῶν λογι-
σμῶν.

Δεῖχνε τὰς ἐδικὰς σε ἀρετὰς, καὶ μὴ
σεμειλιώνεσαι εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ γέ-
νους σου· μὴν ἀναφέρης ζωντανούς διὰ
ἀποθαμμένους, καὶ μὴ δίδῃς ἕνα ἀπο-
θαμμένον διὰ ἕνα ζωντανόν.

Μὴν εἰπῇς κακὸν διὰ τοὺς ἀποθαμμέ-
νους, διὰ νὰ ἀπομείνῃ εἰς τὴν ἐνθύ-
μησιν τῶν ἀνθρώπων τὸ καλόν, ὅπου
Σέλεις κάμει.

Περισσότερον ἀξίζει ἡ καλὴ μετα-
χείρησις τοῦ πλούτου, ἢ ὅπου ἀξίζει
ἡ ἀπόκτησίς του.

Εἶναι ἴσια δυστυχιόμενοι καὶ οἱ βα-
σιλεῖς καὶ οἱ υποκείμενοι, ὅταν οἱ ἄξιοι
καταφρονεῖνται, καὶ οἱ ἀχρεῖοι ἔχουν
τὰς πρώτας ἀξίας.

Τὰ πλούτη, ὅπου δὲν μεταχειρίζον-
ται πρὸς κυβέρνησιν τῆς ζωῆς, δὲν ὠ-
φελοῦν τίποτε.

Διὰ νὰ μὴν ᾔσαι καταφρονεμένος
ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ
ᾔσαι ἡμέρος καὶ γλυκὺς μὲ αὐτούς.

Εἶναι μεγαλύτερον κακὸν νὰ ἀνταπο-

δώσης τὸ κακὸν ὅπου ἔπαθες, παρὰ νὰ ἀρχίσῃς νὰ κάμῃς κακόν.

Γενόμενος ὁ ἄνθρωπος μεταδοτικὸς, λαμβάνει καὶ ὁ Θεὸς εὐχαριστίαν διὰ τὰ πλούτη, ὅπου ἐκεῖνος διαμοιράζει.

Δὲν λαμβάνομεν ποτὲ ὅλον ἐκεῖνο, ὅπου ἐπιθυμοῦμεν.

Εἰς ἐκείνους ὅπου σοῦ ζητοῦν κἀνένα πρᾶγμα, ἀποκρίσου εἰς τρόπον, ὅπου νὰ μὴ κακίσουν.

Διὰ νὰ παιδεύῃς τοὺς φθονεροὺς, τοῦτος εἶναι ὁ τρόπος· νὰ τοὺς κάμνῃς εὐεργεσίας.

Ἀδελφοί σου καὶ φίλοι σου εἶναι ἐκεῖνα, ὅπου ἔχρυσέ βοήθουν εἰς τὰς ἀνάγκας σου.

Μὴ κάμῃς φιλίαν μετ' ἄνθρωπον, ὅπου εἶναι θυμώδης.

Ὅποτε λαλήῃς, λάλει εἰς τρόπον, ὥστε τὰ λόγια σου νὰ μὴν ἔχῃς ἡμίαντον ἡμίαντον ἀπὸ ἐξήγησιν.

Τὸ πλέον ἀκριδὸν καὶ πολύτιμον ἀπόκτημα εἶναι ὁ πιστὸς φίλος.

Δὲν πρέπει νὰ θάρρῃς εἰς τὰς ἐξωθεν φαντασίας, διότι καὶ τὸ τύμπανον, μετ' ὅλον ὅπου κάμνει τόσον ἤχον καὶ ταραχήν, εἶναι γεμάτον ἀπὸ ἀνέμων.

Μὴν ἔχῃς συνείδησιν κακὴν, ἀλλ' ἔχῃς

εἰς τινὰ πράγματα ἐλίγην δυσπιστίαν,
διὰ νὰ ζῆς ἀσφαλῶς, καὶ νὰ μὴ πια-
σθῇς ἔξαρνα, μήτε νὰ γελασθῇς.

Ἡ τὸ κακὸν γέννη ἢ τὸ καλὸν, μήτε
τὸ ἓνα, μήτε τὸ ἄλλο, δὲν ἀπομένει χω-
ρὶς τὴν πρέπουσαν ἀνταμοιβήν.

Ἡ καλὴ ἔκβασις εἰς κάθε ὑπόθεσιν,
καὶ μάλιστα εἰς τὰς πλέον κινδυνώδεις
περιστάσεις, δὲν κρέμαται ἀπὸ τὴν βοή-
θειαν ὅπου λαμβάνομεν ἀλλαχόθεν, ἀμὴ
ἀπὸ τὴν φρονιμάδα, καὶ ἀπὸ τὴν καλὴν
διαγωγὴν.

Ἡ φρονιμάδα προτιμᾶται τῆς ἀν-
δρείας, ἐπειδὴ καὶ ἡ φρονιμάδα ἀποτελεῖ
πράγματα, ὅπου ἡ ἀνδρεία δὲν ἔμπορεῖ
νὰ τὰ κατορθώσῃ.

Ὁ σοφὸς μὲ τὰ λόγια τοῦ κάμνει πράγ-
ματα, ὅπου ἑκατὸν στρατεύματα ἐνωμέ-
να δὲν ἔμπορουν νὰ τὰ τελειώσουν.

Μακρὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου ἀπὸ τὰ
τῶν ἄλλων ἐλαττώματα διορθώνει τὰ
ἐδικά του.

Αἱ χάριτες δὲν ἔχουν ἀνταμοιβὴν ἀ-
ξίαν τῶν πολλῶν ὑποκλίσεων, ὅπου κά-
μνομεν, διὰ νὰ τὰς λάβωμεν.

Δὲν πρέπει νὰ συντύχῃς προτοῦ νὰ
στοχασθῇς ἐκεῖνο, ὅπου ἔχεις νὰ εἰπῇς,
οὔτε νὰ κάμῃς τίποτε χωρὶς λογισμόν.

Ἐκεῖνοι ὅπου θαρρόυν νὰ εὗρουν
φέλειαν ἀνάμεσα εἰς τὰς ταραχὰς καὶ
τὰς ἀκαταστασίας, δὲν λείπουν νὰ τι
προξενοῦν.

Δὲν ἤμποροῦμεν ποτὲ νὰ ἔχωμεν φ
λους χωρὶς ἐλάττωμα.

Ὅταν ἓνας ἔχη ἀρετὴν, εἶναι τιμη
μένος, καὶ προσκυνητὸς εἰς κάθε τι
πον, ἀμὴ ὁ ἀμαθὴς εἶναι ξένος κα
μέσα εἰς τὴν πατρίδα του.

Ἡ ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς στέκεται εἰ
τὸ νὰ μὴ ἐλπίζῃς τίποτε κοσμικόν.

Δὲν πρέπει νὰ φοβῆσαι ἀπὸ ἐκεῖ
τὸ μέρος, ὅπου φυλάγεται· ἀλλὰ μά
λιστα ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου λογιάζεις ὅτι
εἶσαι ἄφθνης.

Ὁ σοφὸς ἀδιάρκритος εἶναι ἐνοχλητι
κὸς εἰς ὅλους.

Καθὼς ἡ καχεξία τοῦ σώματος δὲν
ἤμπορεῖ νὰ ἀλλαχθῇ εἰς τελείαν ὑγείαν·
οὕτω καὶ τὰ διεφθαρμένα ἥθη δὲν ἤμ
ποροῦν νὰ ἀλλαχθοῦν ποτὲ εἰς ἥθη ἐ
παινετὰ καὶ ἀκατάκριτα.

Ὅποιος προσέχει εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ
ἐπιστήμης, ἐμβαίνει εἰς κατάστασιν, νὰ
ἀποκτήσῃ κάθε λογῆς πλοῦτον.

Ὅποιος δὲν τελειώνει καθὼς πρέπει
τὰς διαταγὰς, ὅπου τοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ

ἐκείνους, ὅπου τὸν ἐνόμιζαν ἐπιτήδειον,
εἶναι ἄξιος συγγνώμης· διατὶ πρέπει νὰ
λογιάσωμεν, πῶς νὰ ἔβαλεν ὅλην του
τὴν ἐπιμέλειαν διὰ νὰ τὰς τελειώσῃ, ἀλλὰ
δὲν ἠδυνήθη.

Ὅποιος ἔχει εἰς τιμὴν καὶ περιποίη-
σιν τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀχα-
ρίστους, κυβερνᾷ ἀγαθήα, καὶ τρέφει
ὄφεις μέσα εἰς τὸν κόλπον του.

Κάμνε καλὸν εἰς τὸν κακόν, διατὶ θέ-
λεις τὸν κάμει νὰ γένη καλός.

Τὰ ἀληθινὰ πλούτη στέχονται εἰς
τὴν ἀρετὴν, καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀπόκτησιν
τῶν πολλῶν ὑπαρχόντων· καὶ ἡ φρονι-
μιάδα εὐρίσκεται εἰς τὸν νοῦν, καὶ ὄχι
εἰς τοὺς χρόνους.

Ἐνας δοῦλος συναθροισμένος νὰ κάμνῃ
κακόν, δὲν ἀποθνήσκει ἂν δὲν δείξῃ καὶ
πρὸς τὸν αὐθέντην του ἀχαριστίαν.

Οἱ βασιλεῖς εἶναι βασιλεῖς, διατὶ
ἔχουν τοὺς ὑπηκόους των· καὶ οἱ ἄνθρω-
ποι δὲν ἔμπορουν νὰ ζήσουν εὐτυχισμέ-
νοι χωρὶς καλὸν βασιλέα.

Σὺ ὅπου εἶσαι εἰς μίαν ἀξίαν, διατὶ
ξεφορτώνεις εἰς τοῦ ἄλλου τοὺς ὤμους
μίαν ὑπέθεσιν, ὅπου τυχαίνει ἐσένα; καὶ
διατὶ διαβάλλεις τοὺς ἄλλους διὰ μίαν
κακίαν, ὅπου τὴν ἔκαμες σὺ ὁ ἴδιος;

Κάθε ἔργον ζητεῖ καὶ μίαν μερικτὴν ἔκβασιν.

Αὐξάνουν τὰ πλούτη κατὰ τὸ μέτρον, ὅπου διαμοιράζονται εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ἡ πολλὰ μεγάλη ὑπόληψις βάλλει τὸν ἄνθρωπον πολλάκις εἰς μεγάλας περιπλοκάς.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ εὐγενής, ἂν καὶ νὰ ᾖ πτωχός, ὅμως δὲν γίνεται καταφρονεμένος· καθὼς καὶ τὸ λεοντάρι ἀγκαλὰ καὶ νὰ εὕρισκεται εἰς τὴν ἄλυσον, ὅμως εἶναι πάντοτε ἀνδρεῖον.

Τὰ καλὰ ἔργα κάμνουν εὐτυχισμένην τὴν ζωὴν.

Ὅποιος δίδει συμβουλὴν, δὲν ἔχει χρέος νὰ δώσῃ ἄλλο παρὰ συμβουλὴν· εἰς δὲ τὸ νὰ τὴν τελειώσῃ, ἀρμόζει εἰς ἐκεῖνον ὅπου τὴν δέχεται.

Ἡ ξεφάντωσις καὶ ἡ πολυφαγία δὲν προξενοῦν ἄλλο, παρὰ δυστυχίαν.

Ὁ νέος ὅπου ἔχει γέροντος γυνῶσιν, λογίζεται ὡσὰν γέροντας ἀνάμεσα εἰς τοὺς σοφοὺς.

Ὁ δίκαιος ἡγεμὼν εἶναι εἰκὼν, καὶ τύπος τοῦ Θεοῦ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Ἡ δούλευσις, ὅπου γίνεται εἰς τοὺς μεγάλους, παρομοιάζεται μὲ τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὅσον πλεον

προχωρεῖ τινὰς, τόσον πέρисσότερον κινδυνεύει.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πικρά καὶ σκληρά εἰς ἐκείνους ὅπου δὲν θέλουν νὰ τὴν ἀκούσουν.

Δὲν ἔμπορεῖ νὰ φθάσῃ τινὰς εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν θείων πραγμάτων, πάρεξ μὲ τὴν τελείαν ἐγκατάλειψιν τῶν γηϊνῶν.

Δὲν ἔμπορεῖς νὰ εἰπῇς, ὅτι ἐστοχάσθης καλὰ τὸ ἔργον, ὅπου κάμνεις, ὅταν τὸ τέλος δὲν συμφωνῇ μὲ τὸ πρᾶγμα, ὅπου ἐπρόβαλες.

Παρευθὺς ὅπου ἡ ἀρετὴ ἀρχίζει νὰ λάμπῃ, ἡ κακία τὴν κατατρίβει μὲ αὐτοδύναμιαν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει μεγαλήτερον ἐχθρὸν ἀπὸ τὴν κοιλίαν του.

Ἡ ζωὴ τοῦτου τοῦ κόσμου εἶναι ἓνα παιδιακὸν παιγνίδι.

Ἐκεῖνον τὸν φίλον πρέπει νὰ μὴ τὸν λογιάζῃς φίλον, διὰ τὸν ὁποῖον ἀναγκάζεσαι νὰ ζῇς μὲ φροντίδας καὶ στοχασμούς.

Διὰ νὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἐπιθυμεῖς, μὴν ἐπιθυμῇς πρᾶγμα, ὅπου δὲν σου πρέπει.

Ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀδιαντρόπους, εἶναι

εἰς κάποιον τρόπον συγχωρημένον νὰ χωρατεύῃ τινάς· πλὴν αὐτὴ ἢ ἐλευθερία δὲν πρέπει εἰς ἐκείνους, ὅπου ἐπαγγέλλονται νὰ ᾔναι σοφοί.

Ἡ πλεονεξία εἶναι μία ἀρρώστια πολλὰ κινδυνώδης, ὡσὰν ὅπου πολεμεῖ τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν καρδίαν· καὶ τόσον εἶναι βλαβερά, ὥστε καθέννας ξεμακρύνει ἀπὸ ἐκείνους, ὅπου πάσχουν τοιαύτην ἀσθένειαν.

Οἱ πλέον κακοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπου δὲν θέλουν νὰ συγχωρήσουν.

Δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποφύγῃ τὸ μελλούμενον, καθὼς λέγεται· ὅμως εἶναι καλὸ νὰ μὴ κάμνῃ τινάς τίποτε χωρὶς προστοχᾶμόν.

Ὅποιος χαρίζει ῥέ πρόσωπον χαρούμενον, κάμνει διπλὴν τὴν χάριν.

Ἡ εὐγένεια δὲν εἶναι τελεία, ἀνίσως καὶ δὲν βαστάται μὲ τὰ καλὰ ἔργα.

Ἡ κατηγορία καὶ ἡ διαβολὴ δὲν παύουν ποτέ, ἀν δὲν ἀφανίσουν τὸν ἄδυνον ὅπου μίαν φορὰν ἐπεχειρίσθησαν νὰ τὸν πελεμήσουν.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς φρόντισε διὰ τὰ πράγματα, ὅπου ἐπαράβλεψες εἰς τὴν ἀρχήν.

Πρέπει νὰ σεμειλιόνεσαι περισσότε-

ρον εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τῶν χρησίων· ἀνθρώπων, παρὰ εἰς τὰ χρεῖα τῶν κακῶν πληρωτῶν.

Ὁ ὑπηρετὴς ὅπου ἀναγκάζει τὸν βασιλέα του, νὰ μὴ φυλάξῃ τὸν λόγον του, εἶναι ἄπιστος καὶ κακώτερος.

Ἡ δικαιοσύνη προξενεῖ περισσότερον καλόν, παρὰ τὰ μεγάλα στρατεύματα· καὶ διασθεντεύει ἀσφαλέστερα, παρὰ ὅπου μᾶς διασθεντεύουν τὰ δυνατώτερα χάσθη.

Οἱ φίλοι ὅπου ζητοῦν μοναχὰ τὸ συμφέρον τους, εἶναι ὥσάν τὰ κακὰ σκυλία, ὅπου ἄλλο δὲν ἐπιθυμοῦν, παρὰ νὰ ἦναι πάντοτε τριγύρου· εἰς εἰς τράπεζαν.

Μὴ συχνάζης μέ, ἐκείνους, ὅπου δὲν γνωρίζουν τὴν ἐπιτηδειότητά σου.

Τὸν θυμὸν πρέπει νὰ τὸν ἡμερόνῃ ἢ μετρίως, καὶ ὄχι ἢ αὐστηρότης· ἐπειδὴ καὶ διὰ νὰ σθέσῃς μίαν πυρκαϊάν, καλῆτερον εἶναι νὰ ρίξῃς νερόν, παρὰ φωτίαν· διατὶ ἡ φωτία τὴν αὐξάνει περισσότερον.

Ἡ τιμὴ καὶ τὸ σέβας εἶναι τῆς φιλίας ὁ σύνδεσμος.

Πέντε πράγματα εἶναι τὰ πλέον ἀνωφελῆ εἰς τὸν κόσμον· μία λαμπάδα

ἀναμμένη τὸ μεσήμερι· ἓνα εὖμορφον
 πρόσωπον ἔμπροσθεν εἰς τυφλόν· μία
 περισσὴ βροχὴ εἰς ἐρημίαν, ἢ εἰς ἄ-
 καρπον πεδιάδα· μία πλουσιοπάροχος
 τράπεζα ἔμπροσθεν εἰς χορτασμένους
 ἀνθρώπους· καὶ ἡ ἀλήθεια ὅπου ἐπιστη-
 μονικῶς προβάλλεται εἰς ἓνα ἀμαθῆ.

Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἔντιμος, καὶ
 ἄξιος εὐλαθείας, ἀπέχοντας ἀπὸ τὰς
 δολιότητας, καὶ ἀπὸ τὰ πλανέματα.

Αἱ ἐπιστήμαι καὶ τὰ εὖμορφα μα-
 θήματα χωρὶς τὴν πράξιν, εἶναι ὡσάν
 ἡ κηρίθρα, ὅπου δὲν ἔχει πλέον μέλι·
 ὡσάν ὁ λόγος, ὅπου δὲν ἀποτελεῖ τίπο-
 τε· καὶ ὡσάν δένδρον χωρὶς κλαδιά,
 ὅπου δὲν εἶναι καλὸν παρὰ διὰ τὴν
 φωτίαν.

Τέσσαρα πράγματα, χαραιοῦν ἐξαι-
 ρέτως τὰ ὄμματα· μία πεδιάδα στολι-
 σμένη με ἄνθη· ἓνα τρεχάκιον νερόν·
 ἓνα ἄδολον κρασί· καὶ ἡ παρουσία τῶν
 φίλων.

Μὴ συναναστρέφου με τὸν ἀμαθῆ,
 ὅπου λογιάζεται ὅτι εἶναι σοφός.

Μὴ παύης νὰ λέγῃς τὴν ἀλήθειαν,
 ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἡξεύρῃς ὅτι εἶναι μι-
 σητή.

Ἄν ἐσὺ θέλῃς, ὅτι ὁ ἐχθρός σου νὰ

μὴ μάθῃ τὸ μυστικόν σου, μὴ τὸ φανε-
ρώσης εἰς τὸν φίλον σου.

Πέντε πράγματα εἶναι ἀνωφελῆ, ὅταν
δὲν εἶναι συντροφιασμένα μεῖ ἄλλα πέντε·
ὁ λόγος χωρὶς ἀποτέλεσμα· τὰ πλούτη
χωρὶς οἰκονομίαν· ἡ ἐπιστήμη χωρὶς τὰ
καλὰ ἔθνη· ἡ ἐλεημοσύνη χωρὶς καλὸν
σκοπὸν· καὶ ἡ ζωὴ χωρὶς τὴν υἰεῖαν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ξένων εἰς τὴν τρά-
πεζάν σου εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ σπη-
τίου σου.

Ἡ φιλαργυρία, ἡ ἐπιθυμία, καὶ ἡ
φιλαυτία, εἶναι τρία πράγματα, ὅπου
ὀλιγοστεύουν τὴν ζωὴν.

Ὁ εὐγενὴς, ὅπου ζῇ χωρὶς καμψίαν
ἀξίαν, δὲν πρέπει νὰ βλλῆται εἰς τὸν
ἀριθμὸν τῶν ζωντανῶν.

Ἄν Σέλης νὰ ζήσης χωρὶς σύγχυσιν
εἰς τὴν ἀξίαν σου, κάμνε ἔργα ἄξια τοῦ
χαρακτῆρος ὅπου ἔχεις.

Ὅταν οἱ ὑποκείμενοι ἀδικοῦνται ἀπὸ
τοὺς αὐθεντικούς ὑπηρέτας, καὶ δὲν ἴμ-
ποροῦν νὰ δώσουν εἰδῶσιν τοῦ Ἡγεμό-
νος των, ἐμποδίζόμενοι ἀπὸ τὴν μεγά-
λην ἐξουσίαν τῶν ἀρχόντων, ἡ τύχη τους
παρομοιάζει ἐκείνην ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ
ὅποῖος στενοχωρούμενος ἀπὸ τὴν δίψαν,
σιμόνει εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν διὰ νὰ

πίη, μὰ ἐκεῖ εὐρίσκοντας Κροκόδειλον,
ἡ θεωρία ἐκείνη τοῦ σηκώνει τὸν πόθον,
ὅπου εἶχε διὰ τὰ πίη νερόν.

Μοναχὸς ὁ τάφος ἠμπορεῖ νὰ κατα-
δαμάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν.

Εἶναι καλῆτερον νὰ ἀποθάνῃς ἀπὸ
τὴν πείναν, παρὰ νὰ πάρῃς τὸ ψωμὶ
τῶν πτωχῶν.

Τὰ φαγητὰ εἶναι ἡ τροφή τοῦ σώ-
ματος, καὶ αἱ καλαὶ συνομιλίαι εἶναι
ἡ τροφή τῆς ψυχῆς.

Ἐκεῖνοι ὅπου κάμνουν τὰ πλεον ἄ-
τοπα κακὰ, εἶναι εἰς κάποιον τρόπον
πλεον ὑποφερτοὶ παρὰ ὅπου εἶναι ἕνας
πτωχὸς ὑπερήφανος.

Τὸ ψεῦμα βαστά μίαν μοναχὴν
στιγμὴν, μὰ ἡ ἀλήθεια μένει ἕως τὴν
ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Οἱ αὐθενταδες εἶναι ὥσαν αἱ εὐμορ-
φίαι· μία εὐμορφία, ὅσον ἔχει περισ-
σοτέρους ἀγαπητικούς, τόσον ἔχει μεγα-
λητέραν δόξαν· τοιοτρόπως, ὅσον εἶναι
πλεον πολυάνθρωπος ἡ αὐλὴ ἐνὸς Ἡγε-
μόνος, καὶ γεματὴ ἀπὸ ἄρχοντας, τό-
σον εἶναι πλεον τιμημένος, καὶ δοξα-
σμένος ὁ Ἡγεμὼν.

Ἡ μεγαλητέρα καταισχὺνῃ ὅπου λαμ-
βάνει ὁ ἄνθρωπος εἶναι, ὅταν ἐκεῖνο

ὅπου ἐπρόβαλλε, γνωρίζεται φανερά ὅτι εἶναι ψεῦμα.

Ἡ μεγαλητέρα κακία εἶναι, τὸ νὰ ἡμπορῇς νὰ κόμης καλὸν εἰς ἄνθρωπον, ὅπου ἔχει χρεῖαν, καὶ νὰ μὴ Σέλῃς.

Τὰ καλὰ ἔβη πρέπει νὰ ἴναι ὁ ψυχικὸς στολισμὸς τῶν ἀνδρῶν, καθὼς τὸ χρυσάρι εἶναι ὁ σωματικὸς στολισμὸς τῶν γυναικῶν.

Ἀνίσως καὶ τινὰς σὲ ἐλέγχῃ διὰ τὰ ἐλαττώματά σου, μὴν ἔχῃς κακὴν καρδίαν ἐναντίον του· ἀλλὰ λυποῦ διὰ τὰ πράγματα ὅπου σοῦ λέγει.

Ἡ ἐπιστήμη εἶναι βλαβερά εἰς ἐκείνου ὅπου τὴν ἔχει, ὅταν δὲν ᾔναι συντροφιασμένη μετὰ τὴν ὀρθοψυχίαν, καὶ μετὰ τὴν καλὴν μεταχείρισιν.

Αἱ κινδυνώδεις συνομιλίαι εἶναι χειρότεροι ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ φαγητά.

Ἄν δέῃς Σέλῃς νὰ ἴσῃς κακὸς φίλος, μὴν εἶσαι ἐκδοικητής.

Εἶναι ἕξ πράγματα, ἐπάνω εἰς τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ Σεμελιώνῃς τὰς ἐλπίδας σου· ἡ σκιά μικρᾶς νεφέλης, διὰτὶ διαβαίνει· ἡ φιλία τῶν κακοτρόπων, διὰτὶ περνοῖ ὡσανὺ ἀστραπή· ἡ ἀγάπη τῶν γυναικῶν, διὰτὶ παύει μετὰ καθε παραμικρὰν ἀφορμήν· ἡ εὐμορ-

φία, διατί εἰς τέλος ἀφανίζεται, μέ ὅ-
λον ὅπου εἶναι ἢ πλεον τελεία· τὰ ψεύ-
τικα ἐγκώμια, ὁτιὰ καταντῶσιν εἰς τὸ
οὐδέν· καὶ τέλος πάντων τὰ πλούτη,
καὶ τὰ καλὰ τούτου τοῦ κόσμου, διατί
φθείρονται.

Ἄν ἐπιθυμῇς νὰ ζήσης χωρὶς πί-
κραν, μὴν ἐγνωιάζεσαι διὰ τὰ πράγμα-
τα, ὅπου συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον.

Διὰ νὰ μὴ λάβῃς κανένα ὀνειδισμόν,
μὴ σηκώσης ἀπὸ τὸν τόπον του ἐκεῖνο,
ὅπου σὺ δὲν τὸ ἔβαλες.

Ἐνας κακὸς ἄνθρωπος εὐτυχὴς εἶναι·
ἀνάξιος τῆς εὐτυχίας του.

Διὰ νὰ μὴ ξεσκεπάζωνται τὰ ἐδικά
σου ἐλαττώματα, μὴ ξεσκεπάζῃς σὺ τὰ
τῶν ἄλλων.

Μὴ κάμῃς τίποτε μέ πάθος, διατί
οὕτω δὲν θέλεις ὑποταχθῇ εἰς μακρὰν
μετανόησιν.

Ἄν θέλῃς νὰ ἀποκτήσῃς τιμὴν, τίμα
καὶ σὺ τοὺς ἄλλους.

Διὰ νὰ ἦσαι εἰς ὅλους εὐπρόσδεκτος,
ἄρμοξε τὰ λόγια σου κατὰ τὴν κλίσιν
καὶ θέλῃσιν τοῦ καθενός.

Μὴ γελᾷς χωρὶς ἀφορμὴν, διατί τὰ
τοιαῦτα γέλοια εἶναι διπλῇ μωρία.

Τὰ εὐμορφα μέτωρα εἰς τὴν συνο-

μιλίαν, εἶναι ὡσάν τὸ ἅλας εἰς τὰ φαγητά.

Μετωρίζου μέ τοὺς ὁμοίους σου, διὰ νὰ μὴ σοῦ φανῇ παράξενον, ἀνίσως καὶ σοῦ ἀνταποδώσουν μέτωρον διὰ μέτωρον.

Κάθε ἄνθρωπος γίνεται ὅμοιος μέ ἐκείνους ὅπου συναναστρέφεται.

Μὴ μαλώνης ποτέ μέ ἁνέννα· τὰ μαλώματα δὲν πρέπουν εἰς τὸν χρήσιμον ἄνθρωπον, ἀλλ' εἶναι ἴδια τῶν γυναικῶν, καὶ τῶν μικρῶν παιδίων.

Τὰ καλὰ ἐξωδιασμένα πλούτη εἶναι ἐκείνα, ὅπου δίδονται δι' ἀγάπην Θεοῦ.

Ἡ θεραπεία μιᾶς τεθλιμμένης καρδίας εἶναι, νὰ ἀφεθῇ τινὰς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἀνίσως καὶ ἡ περίστασις σὲ ἀναγκάσῃ νὰ ἔλθῃς εἰς κρίσιν, μὴν εἰπῇς ὅλα ἐκείνα ὅπου ἤξεύρεις ἐναντίον τοῦ ἀντιδίκου σου· ἀλλὰ κάμε τρόπον ὅπου νὰ μείνῃ καὶ ἡ δόξα, νὰ ἔλθῃς εἰς καμμίαν σύμβασιν μέ λόγου του.

Ἡ κακὴ ἐπιθυμία εἶναι τῆς ψυχῆς ἀρρώστια.

Τὰ λόγια εἶναι τὸ σημεῖον τῆς γνώσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὰ ἔργα του εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ βίου τῆς καρδίας του.

Εἶναι δυσκολώτερον νὰ φυλάξῃ τι-

νάς καλὰ τὰ πλούτη, παρὰ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ.

Ὀλίγα πλούτη κυβερνημένα με οἰκονομίαν, ἀξίζουσιν περισσότερον παρὰ οἱ μεγάλοι θησαυροὶ κακὰ μεταχειρισμένοι.

Ἡ ὑψωσις τῶν ἀνθρώπων, ὅπου δὲν ἔχαμαν καμμίαν δούλευσιν πρὸς τὴν αὐθεντίαν, γίνεται λύπης αἰτία εἰς τοὺς χρησίμους.

Ἡ μεγαλειότης τῶν βασιλέων τότε φαίνεται ὅταν κάμνουν δικαιοσύνην.

Τὰ μεγάλα ἔξοδα φέρουν τὸν ἄνθρωπον εἰς πτωχείαν.

Μὲ τὸν κόπον ἀποκτᾶται ἡ ἀνάπαυσις, καὶ ἡ ὑγεία τοῦ σώματος.

Ὅσον ἤμπορεῖς ὀλιγώτερα ἄσπρα δάνειζε τοῦ φίλου σου, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃς εἰς κίνδυνον νὰ τοῦ τὰ ζητήσῃς· εἰ δὲ καὶ ἔχῃς χρέος νὰ τὸν δανείσῃς, λογίασε πῶς τοῦ τὰ ἐχάρισες, καὶ μὴ τὰ γυρεύσῃς πλέον, ἀλλὰ πρόσμενε νὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψῃ ἄτός του.

Ἡ παρηγορία τῶν λυπημένων εἶναι νὰ ἴδωσιν τοὺς φίλους των.

Ὁ φίλος εὐκολα γίνεται ἐχθρὸς, καὶ ἀφ' οὗ γένη μίαν φορὰν ἐχθρὸς, εἶναι δύσκολον νὰ γένη πάλιν φίλος.

Εἶναι ἐπικίνδυνον τὸ νὰ ἐπιχειρίζεται τινὰς τὰ πράγματα μὲ βίαν, καὶ μὲ πολλὴν ταχύτητα.

Ἡ εὐγλωττία εἶναι πηγὴ τοῦ πλούτου.

Διαμείραζε ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά σου εἰς ἐκείνους ὅπου εἶναι ὄξιοι· ἀμὴ φυλάσσου νὰ μὴν ἐπιθυμῇς ἐκεῖνα, ὅπου ἔχουν οἱ ἄλλοι, διὰ νὰ σὲ πιστεύουν ὅτι εἶσαι ἀληθινὰ γενναῖος.

Ἄν Σέλης νὰ ἦναι φρόνιμη ἢ γυναῖκά σου, μὴ τὴν πάρῃς μεγαλητέραν ἀπὸ τὴν κατάστασίν σου.

Ὁ πατὴρ πρέπει νὰ ἦναι αὐστηρὸς, καὶ σοβαρὸς εἰς τὰ παιδία του, διὰ νὰ μὴ τὸν καταφρονεῖν, ἀλλὰ νὰ τὸν φοβεῖνται πάντοτε.

Πρέπει νὰ χαλάσῃς τὴν φιλίαν παντελῶς μὲ ἐκείνους τοὺς φίλους, ὅπου χωρὶς αἰτίαν τὴν ἡλαττοῦν μὲ λόγου σου.

Κάθενας δὲν εἶναι χωρὶς ἐλάττωμα· ὅμως τὸ καμὲ τρόπον, ὅπου νὰ μὴ ἔχῃς ἐλαττώματα.

Τίμα τὸν πατέρα σου, διὰτὶ καὶ τὰ παιδία σου Σέλουν σὲ τιμῇσει.

Φυλάσσου ἀπὸ τὸν φίλον, ὅπου ἀγαπᾷ τὸν ἐχθρόν σου.

Πρέπει νὰ γίνεσαι φίλος τῶν κακῶν, καθὼς καὶ τῶν καλῶν· διὰτὶ μερικαῖς

φοραῖς ἡμπορεῖς νὰ ἔχῃς χρεῖαν ἀπὸ τὴν βοήθειαν τῶν κακῶν, ὥσάν καὶ ἀπὸ τὴν βοήθειαν τῶν καλῶν.

Ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς προέρχεται ἀπὸ τὴν καθαρὰν συνείδησιν.

Ἐνα ὀράμι μάλαμα νὰ χαρίσῃς εἰς ἕνα πτωχὸν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου, ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν ὀράμια χαρισμένα εἰς ἄλλον τινὰ, ὅπου εἶναι ἔξω τῆς συγγενείας.

Μέτρα καθέναν κατὰ τὸ μέτρον σου.

Πρέπει νὰ ἡμεσθεν ἀπὸ τὸ μέρος μας πιστοὶ καὶ ἄδολοι εἰς τὰς φιλίας, καὶ νὰ ζήσωμεν τοιοῦτοτρόπως μὲ τοὺς φίλους μας, ὥσάν νὰ μέλλουν νὰ χαλάσῃ τὸν ἡμέραν τὴν φιλίαν μὲ λόγους μας· διὰτὶ τίς ἡξεύρει, ἂν ἕως τέλους φθάσουν νὰ γένουν ἐχθροὶ μας;

Συναναστρέφου μὲ κάθε ἄνθρωπον, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀξίας του.

Ὁ πτωχὸς δὲν πρέπει νὰ ἐκμνησθῇ τὴν φιλίαν μὲ ἕνα δυνατώτερόν του· διὰτὶ ἐκείνοι ὅπου εἶναι μεγαλήτεροί μας, δὲν μᾶς ἀγαποῦν ποτὲ ἀληθινὰ, καὶ καθὼς πρέπει.

Ἄν στοχασθῇ ὁ ἄνθρωπος πόθεν εὐγῆκεν, εἶναι παράξενον νὰ ἡμπορέσῃ μετέπειτα νὰ καυχηθῇ.

Ἡ καλὸν, ἢ κακὸν κάμνει, τὸ κάμνει διὰ λόγου τοῦ καθένας.

Μὴ κάμνης φιλίαν μὲ ἀνθρώπους ὅπου κυττάζουν μόνον τὸ συμφέρον τους· διαπὶ αὐτοὶ προσέχουν εἰς τὴν ὠφέλειάν τους, καὶ ὄχι εἰς τὴν φιλίαν σου.

Μὴ γένης ἐχθρὸς ἐκείνου, ὅπου εἶναι δυνατώτερος ἀπὸ λόγου σου.

Εἰς δύο λογιῶν ἀνθρώπους μὴ διαρέεσαι ποτέ· εἰς ἓνα δυνάτῃ ἐχθρόν, καὶ εἰς ἓνα πλαστὸν φίλον.

Εἰς κάθε γωνίαν τοῦ κόσμου ἔχεις τὴν νὰ πάθης.

Εἶναι καλῆτερον νὰ στολίζῃς τὰ ἔσωθεν, παρὰ τὰ ἔξωθεν.

Ὅποιος δὲν ἔχει φίλους, εἶναι ξένος ὅπου καὶ ἂν εὕρίσκηται.

Τὸ νὰ μὴν ἐμπιστεύεται εὐκολα τίνας, εἶναι σημεῖον γνώσεως καὶ φρονιμάδας.

Αἱ τρυφαί, ὅπου ἀπολαμβάνεις εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἀπάται.

Ἄν ἔχῃς καμμίαν προσταγὴν νὰ τελειώσῃς, τελείωσέ την μοναχός, καὶ χωρὶς σύντροφον, διὰ νὰ τὴν τελειώσῃς καθὼς πρέπει, καὶ διὰ νὰ λάβῃς τὸν ἔπαινον ἀπὸ ἐκείνου ὅπου σὲ ἐπρόσταξεν.

Ἄν σοῦ ζητήσουν συγχώρησιν διὰ κανένα σφάλμα, ὅπου σοῦ ἔκαμαν, συγχώρησε παρευθὺς, καὶ λόγιασε πῶς δὲν σοῦ ἔκαμαν τὴν ὕβριν, παρὰ διὰ νὰ δοκιμάσουν τὴν πραΰτητά σου.

Ἀνίσως καὶ ἦσαι διαβαλμένοις διὰ κανένα κακὸν ἔργον, πάσχισε νὰ ἀ-
σωθῇς.

Οἱ σοφοὶ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ ἄρχον-
τες, καὶ οἱ ἀληθινοὶ κύριοι εἰς κάθε
φυλὴν καὶ τόπον.

Μὴ βλάβῃς κανένα, διὰ νὰ μὴν ἔχῃς
χρεὶς νὰ ζητήσῃς συγχώρησιν.

Τὰ ἄτακτα ἦθῃ εἶναι μία μέθη εἰς
τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄς ἡ περιστάσις σε ἀναγκάσῃ νὰ
ζητήσῃς συμπαῦτιον, ζήτησέ το προθύ-
μως, διὰ νὰ ἀποφύγῃς τὸ ὄνειδος, ὅτι
εἶσαι πεισματάρης.

Ἡ ὕψωσις τῶν ἀνθρώπων στήκεται
εἰς τὴν ταπείνωσιν.

Μὴ γυρεύῃς μίαν ἀξίαν, ὅπου δὲν
σοῦ πρέπει.

Δὲν εἶναι κανένα σφάλμα τόσο με-
γάλον, ὅπου νὰ μὴν ᾔῃαι ἄξιον συγ-
χωρήσεως.

Ἡ ἐντροπὴ τοῦ ἐπιστήμονος εἶναι τὸ
νὰ ἔχῃ ὀλίγην ἐπιστήμην.

Ὀλίγος στοχασμός εἰς τὰς πράξεις ἀξίζει περισσότερον, παρὰ τὰ πολλὰ ἔργα, ὅπου γίνονται χωρὶς ἐκλογὴν, καὶ χωρὶς στέχασιν.

Τὰ ἄσπρα σου μαλλία εἶναι τὰ προμηνύματα τοῦ θανάτου σου.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φιλίας εἶναι, τὸ νὰ μὴν εἶσαι ἐνοχλητικὸς εἰς τοὺς φίλους.

Ὅποιος εὐρίσκεται εἰς τὴν δούλευσιν τῶν βασιλέων, καὶ τῶν μεγάλων ἀνθρώπων, πρέπει νὰ φυλάξῃ πέντε πράγματα, διὰ νὰ μὴ δώσῃ αἰτίαν τῶν ἐχθρῶν του νὰ τοῦ κάμουν κακόν· πρῶτον, δὲν πρέπει νὰ φανῇ ἐκτύπητος εἰς τὸν αὐθέντην του· δεύτερον, ποτὲ νὰ μὴ συντύχῃ κακόν διὰ κανένα ἔμπροσθέν του· τρίτον, ποτὲ νὰ μὴ τοῦ ἐναντιωθῇ εἰς κανένα πρᾶγμα· τέταρτον, νὰ μὴ κόμῃ τίποτε ἐναντίον τῶν προσταγμάτων του· πέμπτον, νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς κανένα τὸ μυστήριον, ὅπου ἤθελε τοῦ ἀρρέυσῃ.

Χάνεται ἡ τιμὴ, ὅπου προέρχεται ἀπὸ τὰ πλούτη, ὅταν αὐτὰ ἀρχίσουν νὰ ἐλιγροστεύουν.

Ἡ ἀνθρωπία στέκεται ἐξαιρέτως εἰς τρία πράγματα· εἰς τὸ νὰ κάμῃ το

ὅσα τινὰς ὑπεσχέθη· εἰς τὸ νὰ μὴ
κάμῃ τίποτε ἐναντίον τῆς ἀληθείας·
καὶ εἰς τὸ νὰ ᾔηται εὐτακτος εἰς τὰς
πράξεις του.

Ἡ ὑπομονὴ θέλει σὲ κάμει νὰ εὐγά-
λῃς εἰς κεφάλι κάθε ὑπόθεσιν.

Ὅταν ἓνας φθονῇ δὲν στοχάζεται
πλέον μήτε τὸ χρέος τῆς εὐσεβείας,
μήτε τοὺς νόμους τῆς δικαιοσύνης.

Εἶναι τύραννος τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅποιος
ταπεινώνεται ἔμπροσθεν εἰς ἐκείνους,
ὅποῦ δὲν τὸν μετροῦσι, καὶ προσκυνοῦ
ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν ἐλπίζει
καμμίαν ὠφέλειαν.

Ὁ ἄνθρωπος κλίνει νὰ γένῃ ἐχθρὸς,
ὅταν δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τὰς συμβου-
λάς τοῦ φίλου του.

Οἱ ἄνθρωποι φανέρονουν τὴν μωρίαν
τους εἰς πέντε διαφορετικὰς περιστά-
σεις· ὅταν θεμελιώνουν τὴν εὐτυχίαν
τους ἐπάνω εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλ-
λων· ὅταν θέλουν νὰ τοὺς ἀγαποῦν αἱ
γυναῖκες στανικῶς, δείχνοντες πρὸς αὐ-
τὰς περισσότερον μῖσος, παρὰ ἀγάπην·
ὅταν πάσχουν νὰ φανοῦν ἐνάρετοι ἀ-
νάμεσα εἰς τὰς τρυφάς, καὶ εἰς τὰς
ἡδονάς· ὅταν ζητοῦν νὰ κάμουν φίλους,
μὴν ἐλπίζοντες καμμίαν ὠφέλειαν ἀπ'

αὐτοὺς· καὶ ὅταν, ὄντες φίλοι, δὲν θέ-
λουν νὰ κάμουν τίποτε πρὸς βοήθειαν
τῶν φίλων τους εἰς τὰς χρείας των.

Ὁ ἄνθρωπος φυλάττεται, καὶ ἐλευ-
θερώνεται ἀπὸ κάθε κακὴν ὑπόληψιν,
μέ τὴν ἀπλότητά του.

Τὰ ταξείδια οἰδοὺν γνῶσιν, μᾶς δι-
δάσκουν τὴν ἀρετὴν, καὶ μᾶς ἀνοίγουν
στράταν, διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν πλούτη.

Ἡ σιωπὴ εἶναι ἓνα κάλυμμα, ὑποκά-
τω εἰς τὸ ὅποιον κρύπτεται ὁ ἁμαθής.

Ἡ βλαβερωτέρα πληγὴ εἶναι ἐκεί-
νη, ὅπου προέρχεται ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ
φίλου.

Ὅποιος ἐξοδιάζει περισσότερον ἀπὸ
τὸ εἰσόδημά του, ἕως τέλους πτωχεύει.

Ἡ τάξις καὶ ἡ συμμετρία εἶναι ἐ-
παινετὴ εἰς ὅλα τὰ πράγματα· ἀλλ'
ἐξαιρέτως εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκο-
νομίας.

Οἱ πτωχοὶ ἔχουν πάντοτε τὰ χέρια
ἀδεια, καὶ δύσκολα ἀπολαμβάνουν ἐ-
κείνο ὅπου ἐπιθυμοῦν.

Καθὼς τὸ νερόν, μέ ὅλον ὅπου νὰ
ᾔηται καὶ καθαρὸν, δὲν δύναται νὰ ἀ-
σπρίσῃ ἓνα ροῦχον μαῦρον· οὕτω καὶ
ἡ καλὴ νοθεσία δὲν ἔμπορεῖ νὰ με-
ταβάλλῃ μίαν κακὴν φύσιν.

Ὅποιος εἶναι σκληροκάρδιος, εἶνα χειρότερος ἀπὸ τὸν ἀκριβόν.

Κάθε ἄνθρωπος πάντοτε προκόπτει καλῆτερα εἰς τὴν τέχνην του, παρὰ εἰς ἄλλο πρᾶγμα.

Ὁ κόσμος γίνεται πολλὰ στενός, ἔταν δύο ἀμαθεῖς φιλονεικοῦν ἀναμεταξύ τους.

Ἡμπορεῖ νὰ γελασθῇ τὸ πλάσμα ἀμὴ ἔχι ὁ πλάστης.

Τριῶν λογιῶν ἄνθρωποι κλίνουν εἰς τὴν ἀποστασίαν· ὁ ὑποκείμενος ὅπου δὲν δίδει εἰς τὸν Ἡγεμόνα του ἐκεῖνος ὅπου τοῦ χρεωστεῖ· ὁ ἄρρώστος ὅπου κρύπτει εἰς τὸν ἰατρὸν τὴν ἀρρώστίαν του· καὶ ἐκεῖνος ὅπου δὲν φανερόνει τὴν πτωχείαν του εἰς τὸν φίλον του.

Ὅποιος δὲν ἔχει τὸ χέρι του ἀνοιχτόν, ἔχει πάντοτε τὴν καρδίαν του κλεισμένην.

Ὅταν σιμόνης εἰς τοὺς μεγάλους, ἡ προσηγορία σου ἄς ᾔναι σύντομος, σύντυχε ὀλίγον, καὶ ἀναχώρησε γλίγωρα.

Ὅποιος δὲν ἔχει φίλους, ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ καλῆτερα εἰς τὴν ἔρημον, παρὰ νὰ ζῇ ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅχι ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου φαίνονται φι-
λοι, εἶναι τοιοῦτοι· διότι πολλάκις πλα-
νώμεθα νομίζοντες, πῶς νὰ εὐρήκαμεν
πιστὸν φίλον.

Ὅποιος δὲν ἔχει ἐλίγην ὑπομονὴν εἰς
τὴν ἀπόκτησιν τῶν μαθημάτων, ἀνα-
στενάζει ὕστερα πολὺν καιρὸν εἰς τὸ
σκότος τῆς ἀμαθείας.

Μὴ συναναστρέφεται συχνὰ μὲ τοὺς
κακούς· διατὶ ἔχοντας μὲ αὐτοὺς συν-
αναστροφὴν, φθάνει νὰ λογισθῇς καὶ σὺ
πταίστης, μὲ ὅλον ὅπου εἶσαι ἀθῶς.

Εὐτυχὴς εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου ἔχει τὴν
ὑγείαν του.

Μὴ δανείσης τίποτε τοῦ φίλου σου,
ἂν ἐπιθυμῇς νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸν ἡ
φιλία του.

Ὅποιος πάσχει ὀλιγώτερον, ζῇ πε-
ρισσότερον.

Συναναστρέφου μὲ τοὺς ἀνθρώπους,
διότι ἡ μοναξία εἶναι τὸ ἥμιου τῆς
μωρίας.

Ὅσον περισσότερο ἐλπίζεις, τόσο
περισσότερον πάσχεις.

Τοὺς ἀνθρώπους ἡμποροῦμεν νὰ τοὺς
λογιάσομεν διαμοιρασμένους εἰς τέσσα-
ρας τάξεις· οἱ πρῶτοι ἔχουν χρεῖαν
ἀπὸ κάθε πρᾶγμα εἰς τοῦτον τὸν κό-

σμον, καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἔχουν ἀπὸ ἑλα-
 μεγάλην εὐθηνίαν· οἱ δεύτεροι ἔχουν
 τὰ πάντα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, καὶ
 εἰς τὸν ἄλλον ἔχουν χρείαν ἀπὸ ἑλα-
 οἱ τρίτοι δὲν ἔχουν χρείαν ἀπὸ τίποτε,
 καὶ εἶναι εὐτυχισμένοι καὶ εἰς τοῦτον
 τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν ἄλλον· καὶ οἱ
 τέταρτοι δὲν ἔχουν τίποτε οὔτε εἰς τοῦ-
 τον τὸν κόσμον, οὔτε εἰς τὸν ἄλλον.

Ἀπόφευγε τὰς κρίσεις, διατὶ αὐταὶ
 παρομοιάζονται μὲ μίαν φωτίαν, ὅπου
 μὲ κόπον σβύνεται, ὅταν μίαν φορὰν
 ἀνάψῃ.

Ἡ τυραννία καταβάλλει τὸν τύραν-
 νον εἰς ὀλίγον καιρόν.

Ἡ καλὴ ὑπόληψις εἶναι τὸ πλεον
 ἐπιθυμητὸν πράγμα τοῦ κόσμου.

Οἱ μεγάλοι τιμοῦν, καὶ ἀκολουθοῦσι
 τοὺς μεγαλητέρους τους.

Ἄν κάμῃς καλόν, σοῦ ἀγτὰ ποδί δε-
 ται κακόν ἀντὶ καλοῦ· ἀμὴ ἂν κάμῃς
 κακόν, ἥξευρε πῶς θέλει σοῦ ἀποδοθῇ
 κακόν μεγαλῆτερον.

Ὅταν λαμβάνῃς δῶρα, γίνεσαι σχλά-
 βος τῶν δῶρων.

Ὁ πόθος τοῦ πλούτου εἶναι πράγμα
 βιαιότερον, καὶ τιμωρητικώτερον ἀπὸ τῆς
 δίψας.

Ὅσον περισσώτερον κοπιάζομεν εἰς ἓνα κατέρβωμα, τόσον γλιγορώτερα τὸ τελειώνομεν.

Οἱ μεγαλόψυχοι φυλάττουν τὴν ὑπόσχεσίν τους, οὔτε μέμψονται ἐκείνους ὅπου δὲν τὴν φυλάττουν.

Ὁ γραμματισμένος περισσότερον λογιάζεται ἓνα γνωμικὸν τινὸς σοφοῦ, παρὰ ἓνα θησαυρὸν.

Ἡ σιωπὴ εἶναι ἡ ἰδία σοφία, ἀμὴν ὀλίγοι τὴν φυλάττουν.

Ζῆσε εὐχαριστημένα, καὶ θέλεις ζήσῃ εὐτυχής.

Ὅποιος εἶναι ἐλεύθερος, καὶ θέλει νὰ ζήσῃ ἐλεύθερα, πρέπει νὰ φυλάξῃ δύο πράγματα· τὸ ἓνα, νὰ μὴν ἐπανδρευθῇ μήτε ἂν τοῦ εἰδῶν διὰ γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως· καὶ τὸ ἄλλο, νὰ μὴ χρεωστῇ, ἂν καὶ ᾔθελαν τῷ δώσειν ἄδειαν νὰ πληρώσῃ, ἕως τὴν ἑσπέραν τῆς κρίσεως.

Μὴ λογιάζῃς τίποτε ἓνα ἄνθρωπον χωρὶς ἀρετὴν, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ᾔτον ὁ μεγαλύντερος καὶ δυνατώτερος τοῦ κόσμου.

Ὅποιος ἔκαμε καλὸν εἰς ἀχάριστον ἄνθρωπον, πολλὰ τὸ ἐμετανόησε.

Μὴ κουράζῃς τὸν νοῦν σου διὰ τὰ

καλὰ τοῦ κόσμου* τούτου· διατί ἔταν
ἔλθῃ ἡ αὐρινὴ ἡμέρα, θέλει φέρει μὲ
λόγου της* τὴν αὐρινὴν ζωοτροφίαν.

Ὁ πρόθυμος θάνατος τοῦ ἀθώου ἀν-
θρώπου, εἶναι παίδευσις τοῦ τυράν-
νου.

Ὅλα τὰ πράγματα εἶναι δύσκολα,
πρὸ τοῦ νὰ γένουν.

Ταῖς περισσότεραις φοραῖς θέλοντας
τινάς νὰ γελάσῃ τοὺς ἄλλους, εὗρίσκε-
ται γελασμένος.

Ὅσον ὁ ἄνθρωπος προχωρεῖ εἰς τὴν
δούλευσιν, καὶ εἰς τὴν χάριν τῶν Πριγ-
κίπων, τόσον εἶναι μεγαλήτερος ὁ κίν-
δυνος, εἰς τὸν ὅποιον ἐμβαίνει.

Τὸ κόσμου ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ αἰτία
κάθε κακίας.

Ἡ συντροφία ἐκείνων ὅπου μισοῦμεν,
εἶναι πράγμα χειρότερον ἀπὸ τὸν ἴδιον
θάνατον.

Τὸ σημεῖον τῆς ἀδίκου κρίσεως εἶ-
ναι, ὅταν ὁ κρινόμενος λέγῃ ὑβριστικά
λόγια ἐναντίον τοῦ ἀντικειμένου του.

Ἡ ἐπιμέλεια εἶναι καλὴ, εἰς πράγ-
ματα ὅπου ἡμποροῦν νὰ γένουν.

Ἡ τιμὴ ὅπου ἀποκτᾶται μὲ τὴν ἀ-
ρετήν, εἶναι πλέον ἐπαινετὴ ἀπὸ τὴν
λαμπρότητα τοῦ γένους.

Ἡ ἀληθινὴ φρονιμάδα ζητεῖ νὰ στο-
χασθῇς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποθέσεως,
τί λογῆς θέλει εἶσθαι τὸ τέλος της.

Τὸ σφάλμα ὅπου δημοσιεύεις, διὰ νὰ
βλάβῃς τὸν χρήσιμον ἄνθρωπον, εἶναι
μαρτυρία τῆς ἀρετῆς του.

Ἐκεῖνο ὅπου ἐπιχειρίζεται τινὰς ἀ-
στόχαστα, δὲν ἔχει ποτὲ καλὴν ἔκβα-
σιν.

Κάλλιον εἶναι νὰ ἀποθάνῃς μὲ τιμὴν,
παρὰ νὰ ζῇς μὲ καταισχύνην.

Ὅσον ὀλιγώτερα ἄσπρα ἔχει τινὰς,
τόσον ὀλιγωτέραν τιμὴν ἔχει εἰς τὸν
κόσμον.

Ὁ σοφὸς, ὅπου ἀληθινὰ εἶναι σοφός,
δὲν ἐπιθυμεῖ τὰ πλούτη.

Κάθε καρδία ἔχει τοὺς ἐδικούς της
διαλογισμούς.

Μὴ πικραίνεσαι, ὅτι εἶσαι ὑστερημέ-
νος ἀπὸ τὰ πλούτη τοῦ κόσμου, διατὶ
αὐτὰ οὐκ εἶναι τίποτε· καὶ πάλιν διὰ
τὸν αὐτὸν λογαριασμόν, μὴν ὑπερηφα-
νεύεσαι ὅτι τὰ ἔχεις.

Ὅποιος ἀρνεῖται τὴν εὐεργεσίαν ὅπου
ἔλαβε, δείχνει τοῦ λόγου του τῆς εὐερ-
γεσίας ἀνάξιον.

Ὅποιος δὲν πολεμεῖ, δὲν νικᾷ.

Ἐπιμελοῦ τὸ ἔργον ὅπου ἐπεχειρί-

σθης, διατί θέλεις νικήσει κάθε δυσκολίαν.

Οί γέροντες δὲν ἔχουν χρείαν ἀπὸ ἀρρώστIAN μεγαλητέραν ἀπὸ τὸ γῆρας τους.

Ἡ δυστυχία τῶν κακῶν ἀνθρώπων εἶναι, ὅτι ἡ ἐνθύμησις τῆς κακίας τους δὲν χάνεται, ἀγκαλὰ καὶ νὰ διορθωθοῦν.

Τὸ γῆρας δὲν λογίζεται μέρος τῆς ζωῆς.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι βλαβερὰ εἰς ἓνα αὐθέντην.

Μόνη ἡ ἔχθρα τοῦ φθονεροῦ εἶναι ἀδιάλλακτος καὶ ἀπαραίτητος.

Εἰς τὰ ταξείδια τῆς θαλάσσης γίνονται μεγάλα κέρδη· ἀμὴ διὰ νὰ ἀποφύγῃς τὸν κίνδυνον, εἶναι ἀσφαλέστερον νὰ μὴ ταξειδεύῃς.

Ὅποιος ὁμιλεῖ μὲ ἀνοιχτὸν πρόσωπον, δείχνει πῶς λέγει τὴν ἀλήθειαν.

Τὰ πλούτη πρέπει νὰ δουλεύουν διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ζωῆς· ὅμως δὲν πρέπει νὰ φθείρωμεν τὴν ζωὴν μας διὰ νὰ τὰ συνάξωμεν.

Εἶναι μία ἀταξία, ὅπου δὲν ἔχει πρόφασιν, τὸ νὰ κάμῃς εὐεργεσίαν ἑνὸς, ὅπου δὲν ἔχει ἀνάγκην.

Συμφέρει περισσότερο νὰ ἀποφύγῃς τὸν ἑαυτὸν σου, παρὰ νὰ φύγῃς ἀπὸ ἑνα λέοντα.

Δὲν ἔμπορεῖ τινὰς νὰ Σεμελιωθῇ ἄνω εἰς τὴν φιλίαν τῶν μεγάλων, διότι ἀλλάσσουν τὴν γνώμην τους μὲ κάθε παραμικρὰν αἰτίαν ἐποῦ τοὺς ὀώσῃς.

Μὲ τὸ νὰ ἦναι τινὰς μεταδοτικὸς, ἀποκτᾷ ἐξουσίαν σιμὰ εἰς τοὺς συμπατριώτας του.

Γίνεται ὁ ἄνθρωπος εὐτυχής, μὲ τὴν φιλίαν τοῦ πιστοῦ φίλου.

Μὴ Σαρρέύῃς εἰς τὰς κολακείας τῶν ἐχθρῶν σου, καὶ μὴν ὑψώνεσαι διὰ τὰ ἐγκώμια, ἐποῦ σοῦ δίδουν οἱ κόλακες· διότι οἱ πρῶτοι σοῦ σταίνουν παγίδας, καὶ οἱ δεῦτεροι ἐπιθυμοῦν τὰ ὑπάρχοντά σου.

Ὅταν οἱ ἐχθροί σου ἔχουν ἀναμεταξύ τους διχόνοιας, τότε ζῆς μὲ ἀσφάλειαν· ἀμὴ φυλάσσου, ἔταν τοὺς ἰδῇς ὅτι εἶναι σύμφωνοι καὶ ἐνωμένοι.

Ὅποιος μοναχὸς του συμβουλεύεται, ἔχει χρεῖαν ἀπὸ ἄλλην μίαν συμβουλήν.

Ὅποιος συντυχαίνει πολλὰ, δὲν λέγει ποτὲ πρᾶγμα καλόν, ἂν δὲν τὸν

κάμῃ ἄλλος νὰ γνωρίσῃ πῶς δὲν συν-
τυχαίνει καλά.

Μὴ ἐπαινᾷς τὰς ὁμιλίᾱς σου, μήτε τὰς
ὁμιλίᾱς τοῦ ἀπαιδευτοῦ ἀνθρώπου.

Ὅποιος δὲν κάμνει καλὸν εἰς τὸν και-
ρὸν τῆς εὐτυχίας του, πάσχει περισσὰ
κακὰ ἀφ' οὗ δυστυχήσῃ.

Ἄν δὲν σε βοηθᾷ ἡ τύχη, μή σου
φανῇ παράξενον· διάθεσε καὶ σὺ τὸν
ἑαυτόν σου κατὰ τὰς φαντασίας της.

Ἐκεῖνο ὅπου ἀποκτᾶται μὲ εὐκολίαν,
δὲν βαστᾷ πολὺν καιρὸν.

Ἡ σιωπὴ εἶναι τὸ εὐμορφότερον στό-
λισμα τοῦ ἀμαθοῦς, καὶ ὅποιος σιωπᾷ
δὲν γίνεται ἀμαθής.

Τούτῃ εἶναι ἡ δυστυχία ἐκείνου, ὅπου
κακοποιεῖ ὅλους, πῶς δὲν εὕρισκει κα-
νένα φίλον εἰς τὰς θλίψεις του.

Δὲν εἶναι θαῦμα, ἂν ὁ σοφὸς φυλάτ-
τῃ σιωπὴν ἀνάμεσα εἰς τοὺς πολεμάρ-
χους· διότι ἡ βοή τῶν τυμπάνων κα-
ταπνίγει τὴν ἀρμονίαν τῆς κιθάρας.

Δὲν εἶναι ἴδιον τοῦ φρονίμου νὰ θαρ-
ρεύεται εἰς ἄνθρωπον, ὅπου ἔχει τὰ μυα-
λά του ἀκατάστατα.

Δὲν πρέπει νὰ ἐντρέπῃσαι νὰ ἐρωτή-
σῃς ἐκεῖνο, ὅπου δὲν ἡξεύρεις.

Ἀπὸ ὅλας τὰς ἀσθενείας, ἡ ἀμά-

Σειά είναι ἡ πλέον κινδυνώδης· δια-
τί δὲν είναι ἰατρεία ὅπου νὰ ἡμπορῇ
νὰ τὴν Σεραπεύσῃ, δὲν είναι λαμπά-
δα ὅπου νὰ ἡμπορῇ νὰ διώξῃ τὸ
σκότος τῆς, καὶ δὲν είναι παραίνεσις
ἑποῦ νὰ ἡμπορῇ νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ
τὴν κακὴν στράταν, εἰς τὴν ὁποίαν πε-
ριπατεῖ.

Εἶναι σκληρὸν πρᾶγμα νὰ ὑποτάσ-
σεται, τινὰς εἰς τοῦ ἄλλου τὰ προστάγ-
ματα, ἂν οὐ ἐσυνήθισε νὰ προσταζῇ·
καὶ νὰ κακοπαθαίνη, ἂν οὐ ἀνεδράφῃ
ἀνόμενα εἰς τὰς τρυφάς.

Χίλια κακὰ ὅπου νὰ κάμῃ ἓνας ἰ-
διώτης ἄνθρωπος, τινὰς δὲν τὰ λογιά-
ζει· μὰ διὰ ἓνα μοναχὸν σφάλμα, ὅπου
νὰ κάμῃ ἓνας αὐθέντης, διώκεται ἀπὸ
μίαν εἰς ἄλλαν ἐπαρχίαν.

Μὴ κακοποιήσῃς τοὺς δούλους σου χω-
ρὶς αἵτιον, διατί σὺ δὲν τοὺς ἐπλασες·
ἄφησέ τῇ γνώμῃ τὴν δυσάρεστον, ὅ-
που ἔχεις ἐναντίον τους, καὶ ἐνθυμήσου,
ὅτι ἔχεις καὶ σὺ ἓνα αὐθέντην μεγαλῆ-
τερον ἀπὸ λόγου σου.

Τὸ αἷτιον, διὰ τὸ ὅποιον τιμᾷ κα-
ξένως τὴν πατρίδα του περισσότερο
ἀπὸ κάθε ἄλλον τόπον, είναι διατί
λογιάζομεν ὅτι εἰς αὐτὴν εἴμεσθε πλέον

φυλαγμένοι, παρὰ εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν.

Ἕνας καλὸς μεσίτης εἶναι πτέρυγα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅπου ζητεῖ καὶ νένα πρᾶγμα.

Οἱ βασιλεῖς εἶναι ὁιᾶ νὰ φυλάττουν καὶ νὰ διατηροῦν τοὺς νόμους· καὶ οἱ νόμοι οἱ καλῶς διατετηρημένοι, αὐξάνουν τὴν δόξαν τῶν βασιλέων.

Οἱ βασιλεῖς, ὅπου προτιμοῦν νὰ τοὺς φοβοῦνται, παρὰ νὰ τοὺς ἀγαποῦν οἱ ὑπήκοοί των, εἶναι αἱ μάστιγες τοῦ ἀνδρωπίνου γένους.

Ὁ πλέον βλαβερὸς ἐχθρὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου κρύπτει τὴν γνώμην του.

Ὅποιος ζητεῖ, καὶ λαμβάνει ἐκεῖνος ὅπου δὲν τοῦ πρέπει, ὀλίγον ὠφελεῖται.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀπολαύσεως τοῦ ξένου πλούτου, εἶναι ἡ ἐσχάτη ἀχρειότης.

Οἱ ἀνδρειωμένοι ἥρωες πρέπει νὰ προτιμοῦν περισσότερο τὴν φρονιμάδα, παρὰ τὴν ἀνδρείαν.

Αἱ συμφωνίαι, αἱ συνθῆκαι, καὶ τὰ ταξίματα, δὲν ἔχουν τὸ κῦρὸς των, παρὰ ὅταν φυλάττωνται μὲ καλὴν ἐμπιστοσύνην.

Ἡ ἄτακτος ἐπιθυμία δὲν φθάνει ποτὲ
ἔξ ὅπου θέλει.

Ὁ σκλάβος τῶν ἰδίων του παθῶν
εἶναι πλέον ἀξιοκαταφρόνητος, παρὰ
ἕνας ὅπου εἶναι ἀγορασμένος με ἄ-
πρη.

Ὁ φθονερός εἶναι πάντοτε θυμωμέ-
νος εἰς ἐκείνον, ὅπου ποτὲ δὲν τὸν ἔ-
βλαψεν.

Εἰς ὁποίαν κατάστασιν καὶ ἂν εὗρε-
σῇς, ἃς εἶσαι πάντοτε ταπεινός.

Πολλαῖς φοραῖς κοπιᾶζομεν διὰ πρᾶγ-
ματα, ὅπου εἶναι βλαβερά.

Εἰς ὅποιον σπῆτι καὶ ἂν ἔμθης, ἃς
εἶσαι κύριος καὶ τῶν ὀμμάτων σου, καὶ
τῆς γλώσσης σου.

Πρὸ τοῦ νὰ συντύχης, λόγιασε τί
ἤμπορουν νὰ σοῦ ἀποκριθοῦν οἱ ἀ-
κούοντες.

Πρέπει, νὰ ᾔσῃς μέτριος εἰς δύο
πράγματα, εἰς τὸ φαγητὸν, καὶ εἰς τὰ
λόγια.

Ὁ φίλος, τοῦ ὁποίου ἡ φιλία εἶναι
μόνον πρὸς τὸ συμφέρον του, εἶναι πα-
ρόμοιος με τὸν κυνηγόν, ὅπου ρίχνει
τὸ σιτάρι διὰ τὴν ωφέλειάν του, καὶ ὅχι
διὰ νὰ θρέψῃ τὰ πουλία.

Μὴν ἀγωνίζεσαι νὰ κάμῃς εἰς ἄλλους

ἐκεῖνο, ὅπου δὲν νομίζεις νὰ ᾔναι ο
φέλιμον διὰ λόγου σου.

Μὴ κοινολογήσης τὸ μυστήριόν σο
μήτε εἰς γυναῖκας, μήτε εἰς παιδία.

Ὡ πόσον εἶναι δυστυχισμένοι ἐκεῖ
νοι, ὅπου ἄλλο δὲν λογιάζουν, παρὰ νι
σωρεύσουν πλούτη· ἀποθυήσκουν τέλα
πάντων, καὶ τὰ ἀφίνουν μὲ λύπην τοῦ
μεγάλῃν.

Μὴ ἐπιχειρίζεσαι νὰ ἑρμηνεύσης ἐ-
κεῖνο, ὅπου δὲν ἔμαθες.

Μὴ κάμνης μακρὰς συνομιλίας μὲ
ἀνθρώπους, ὅπου εἶναι μεγαλήτεροί σου.

Ὅποιος δὲν βοηθεῖται ἀπὸ τοὺς κα-
τωτέρους του, νικᾶται ἀπὸ ἐκείνους, ὅ-
που εἶναι ἀνώτεροί του.

Ὁ Σάνατος εἶναι ἡ ἀνάπαυσις τῶν
πτωχῶν.

Φυλάσσου εἰς τὸ ταξεῖδι νὰ μὴ προ-
χωρῇς χωρὶς συντροφίαν.

Οἱ βασιλεῖς εἰς τὸν καιρὸν ὅπου
κρυφίως πάσχουν νὰ κάμουν μὲ τοὺς
ἐχθρούς τους εἰρήνην, συντυχαίνουν συ-
χνὰ παρρησία δι' αὐτοὺς μὲ καταφρό-
νησιν.

Διατὶ φανταζόμεσθε πῶς θέλομεν
ζήσει, ἡξεύρουτες πῶς ἡ ζωὴ μας κρέ-
μαται ἀπὸ ἄλλους;

Ἐνα ἔργον ὅπου ἐσωτερικὰ εἶναι κα-
κόν, καὶ εἰς τὸ φαινόμενον εἶναι κα-
λόν, τιμᾶται μόνον μερικόν καιρόν· ἀλλ'
τὴ τιμῇ καὶ ὁ ἔπαινος τῶν ὧτως καλῶν
ἔργων δὲν παύει εἰς τὸν αἰῶνα.

Διατί κάμνεις φιλίαν με ἀνθρώ-
πους, ὅπου δὲν ἔχουν κανένα χάρι-
σμα εἰς τοῦ λόγου τους; διότι οἱ τοιοῦ-
τοι δὲν εἶναι ἄξιοι μήτε φιλίας, μήτε
ἔχθρας.

Κάμνε δικαιοσύνην εἰς τοὺς ἄλλους,
ὅτι καὶ τὴν κάμνουν καὶ οἱ ἄλλοι εἰς
τοῦ λόγου σου.

Ἄν θέλῃς νὰ ἀποκτήσῃς ἐξουσίαν
χωρὶς κόπον, ὥς εἶσαι γλυκολόγος καὶ
ἐγγνώμων.

Ἄν ἐπιθυμᾷς νὰ γνωρισθῇ ὁ μισθός
σου, γνῶρίζε καὶ σὺ τὸν μισθὸν τῶν
ἄλλων.

Μὴ ὀφῇς παρὶ συμβουλὴν, ὅταν δὲν
σοῦ τῇν ζατοῦν, μάλιστα εἰς ἐκείνους
ὅπου δὲν δέχονται.

Ὅταν δὲν ἔχῃς σιμὰ σου σοφοὺς ἀν-
θρώπους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους νὰ ἤμπο-
ρῇς νὰ μάθῃς, μάνθανε ἀπὸ τοὺς ἁμα-
ρτίαις, στοχαζόμενος τὰ ἐλαττώματά τους,
διὰ νὰ μὴ ξεπέσῃς εἰς αὐτά.

Διὰ νὰ ᾔσῃς τέλειος, μὴν ἐπαινῇς

εἰς τοὺς ἄλλους ἐκεῖνο, ὅπου δὲν ἔπα-
νεῖς εἰς τοῦ λόγου σου.

Λέγε καλὰ πράγματα, διὰ νὰ ἀκοῖ-
σης καλὰ.

Ὁ ἀπαίδευτος δὲν εἶναι ἄνθρωπος
καὶ ὁ σοφὸς χωρὶς ἀρετὴν δὲν εἶναι
σοφός.

Λέγε ἐκεῖνο ὅπου ἡξεύρεις κατὰ και-
ρὸν καὶ τόπον· ἀλλὰ μὴ τὸ εἰπῆς ἔξω
τῆς χρείας, διὰ νὰ μὴν ἀτιμάσῃς τὴν
ἐπιστήμην σου.

Εἰς τὰς συναναστροφὰς μὴν ὁμιλῇς
μὲ κἀνένα κατὰ μόνας, ἀγκαλὰ καὶ
νὰ ἔλεγες πράγματα καλὰ· διὰτὶ οἱ
ἄνθρωποι φυσικὰ ὑποπτεύονται ὅτι ἓνας
τὸν ἄλλῳ.

Ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἔχῃς ὅλας τὰς ἀ-
ρετὰς, ποτὲ μὴ καυχᾶσαι, διὰτὶ δὲν
θέλουν πιστευθῇ τὰ λόγια σου.

Μὴ βαρεθῇς νὰ ἀκούῃς, διὰτὶ ἀ-
κούοντας τοὺς ἄλλους, μαυθάνεις νὰ ὁ-
μιλῇς.

Ὡ πῶς κοιμῶνται ἡσυχᾶ, ὅσοι ἔχουν
καθαράν συνείδησιν!

Πῶς νὰ μὴν ὀνομασθῇ ἐχθρὸς ἐκεῖ-
νος ὅπου βλέπει καὶ ἀφίνει νὰ κακο-
ποιῶν τὸν εὐεργέτην του;

Ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ τινὰς χωρὶς ἀδελ-

φόν, ἀλλὰ δὲν ἡμπορεῖ νὰ ζήσει χωρὶς φίλον.

Καθὼς οἱ βασιλεῖς εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ ὅλους, ἔτσι πρέπει οἱ τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα τους νὰ ὑπερβαίνουν τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα τῶν ἄλλων, ὥσῳ νὰ λογιάζονται δικαίως μεγάλοι.

Ὁ χαρακτήρ τοῦ σοφοῦ ἀνθρώπου στέκεται εἰς τρία πράγματα· εἰς τὸ νὰ κάμνῃ αὐτὸς ὅσα λέγει εἰς τοὺς ἄλλους· εἰς τὸ νὰ μὴ κάμνῃ κανένα πρᾶγμα ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης· καὶ εἰς τὸ νὰ ὑποφέρει τὰ ἐλαττώματα τοῦ πλησίον.

Τὸ μεγαλῆτερον χρέος εἶναι ἐκεῖνο, ὅπου ἔχει ὁ μαθητὴς πρὸς τὸν Διδάσκαλόν του.

Δὲν εἶναι χειρότερη ἀχαριστία ἀπὸ ἐκείνην ἐνὸς μαθητοῦ πρὸς τὸν Διδάσκαλόν του.

Εἰς τοῦς γονεῖς εἶσαι χρεώστης διὰ τὴν ζωὴν, ὅπου σοῦ ἔδωκεν, καὶ εἰς τοὺς Διδασκάλους σου, ὅτι σὲ ἐδίδαξαν νὰ ζῇς καθὼς πρέπει.

Οἱ πεπαιδευμένοι ἄνθρωποι δὲν τιμῶνται, οὔτε πληρόνουνται ἀπὸ τοὺς πλουσίους κατὰ τὴν ἀξίαν τους.

Ἡ δύναμις δὲν στέκεται εἰς τὸ νὰ

καταβάλης τὸν ἐχθρόν σου, ἀλλ' εἰς τὸ
νὰ καταδαμάσης τὸν θυμόν σου.

Ὅποιος εἶναι φίλος τῶν καλῶν, δὲν
ἔχει τί νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τοὺς κακούς.

Μὴν ἔχῃς οἰκειότητα μὲ ὀκτῶ λο-
γιῶν ἀνθρώπους· μὲ τὸν φθονερόν, μὲ
ἐκεῖνον ὅπου σέ καταφρονεῖ, μὲ ψεύ-
στην, μὲ ὑπερήφανον, μὲ ἀπαίδευτον,
μὲ τρελλόν, μὲ φιλόργυρον, καὶ μὲ συ-
κοφάντην.

Ὁ μεγαλόδωρος εἶναι ἐγγὺς τοῦ Θεοῦ,
ἐγγὺς τῶν ἀνθρώπων, καὶ μακρὰν ἀπὸ
τὸ πῦρ τῆς κολάσεως.

Δύο πράγματα προξενῶν θλίψιν· ὁ
πικραμένος φίλος, καὶ ὁ χαρούμενος
ἐχθρός.

Ἡ ζωὴ εἶναι ὕπνος, καὶ ὁ θάνα-
τος εἶναι ὁ καιρὸς ὅπου ἐξυπνοῦμεν·
ὁ δὲ ἄνθρωπος περιπατεῖ ἀνάμεσα εἰς
τὸ ἓνα καὶ εἰς τὸ ἄλλο ὡς φάν-
τασμα.

Μὲ ὅλον ὅπου νὰ ἔκαμες τῆς γυναι-
κός σου πολλὰ καλὰ, καὶ νὰ ἔφαγε μα-
ζῇ σου ψωμί καὶ ἄλλας πολὺν καιρὸν,
ἀφ' οὗ ἀποθάνης, ἀκόμη τὸ λείψανόν
σου δὲν εἶναι θάμμενον εἰς τὴν γῆν,
καὶ αὕτῃ συλλογίζεται νὰ πάρῃ ἄλλον
ἄνδρα.

Ἡ ἔχθρα ἀνάμεσα εἰς τοὺς συγγενεῖς εἶναι χειρότερα ἀπὸ τὸ δάγκαμα τοῦ σκορπίου· διατὶ ὁ πόνος τοῦ δαγκάματος βαστᾷ ἐλίγον καιρὸν, μὰ τῇ ἔχθρᾳ τῶν συγγενῶν εἶναι παντοτεινή.

Ὁ τρόπος διὰ νὰ μὴ γίνεσαι βαρετός εἰς τὰς καλὰς συντροφίας εἶναι, νὰ λέγῃς πράγματα καλὰ, ἢ νὰ σιωπᾷς, καὶ νὰ ἀκούγῃς τοὺς ἄλλους.

Εὐκολώτερα γίνεται ὁ κόρακας ἄσπρος, παρὰ νὰ ἔμπορέσῃ νὰ γένῃ σκούρος, ὅποιος γυρεύει νὰ μάθῃ χωρὶς ἐπιμέλειαν.

Ὅποιος θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ χωρὶς ἄσπρα, εἶναι ὅμοιος μὲ ἐκεῖνον τὸν κυνηγόν, ὅπου θέλει νὰ πιάσῃ τὸν πελάφι χωρὶς σκυλία· καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἱερωθῇ χωρὶς ἐπιστήμην, εἶναι ὅμοιος μὲ ἓνα χαρτί, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον δὲν εἶναι γραμμένον τίποτε.

Τὰ ἄλλα καὶ ἐπιθυμοῦμεν τὸν χειμῶνα, καὶ ὥσάν ἔλθῃ ὁ χειμὼν, τὸν μισοῦμεν· ὥστε ὅπου εἶναι ἀληθινόν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔμπορεῖ νὰ ζήσῃ εὐχαριστημένος εἰς μίαν κατάστασιν.

Εἰς τοῦτον τὸν κόσμον τιμοῦνται ἐκεῖνοι, ὅπου δὲν εἶναι ἄξιοι τιμῆς, καὶ καταφρονεῦνται οἱ ἄξιοι ἄνθρωποι· διὰ

τοῦτο ὁ κόσμος εἶναι παρόμοιος μετὰ τὴν
θάλασσαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ μαργαρι-
τάρι βυθίζεται, καὶ τὸ ψοφίμι πλέει
ἐπάνω εἰς τὸ νερόν.

Δέν εἶναι θαυμαστόν πρᾶγμα, τὸ
κρᾶσι νὰ κάμνη μεταδοτικὸν ἓνα φη-
λάργυρον ἄνθρωπον.

Δικαιολογοῦμεν πολλάκις τὴν μέθην·
ὅμως καὶ ὅσοι εἶναι μεθυσμένοι ἀπὸ
τὸν ἔρωτα δέν εἶναι ὀλιγώτερον ἄξιοι δι-
καιολογίας, ὅταν κάμνῃ κανένα σφάλμα.

Ὁ κόσμος εἶναι ὥσάν ἓνα ξενοδο-
χεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἐδοιπόρος σήμε-
ρον κοιμᾶται, καὶ αὔριον μισεύει.

Ὅποιος δέν ἔχει ἄσπρα, εἶναι ὥσάν
ἓνα πτηνὸν χωρὶς πτερὰ, καὶ ὥσάν ἓνα
καράδι χωρὶς ἄρμενα.

Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ χαλᾷ τὸ θέ-
λημα τῶν ἀνθρώπων.

Λάμβανε παράδειγμα ἀπὸ τὰς ἁυστυ-
χίας τῶν ἄλλων, διὰ νὰ μὴ λείδῃς οἱ
ἄλλοι παράδειγμα ἀπὸ τὰς ἐδικὰς σου.

Μὴ κλείσῃς τὴν θύραν τοῦ ὀσπητίου
σου εἰς ἐκείνους, ὅπου θέλουν νὰ ἔμβουν·
καὶ μὴ κρατήσῃς τὸ ψωμί σου ἀπ' ἐκεί-
νους, ὅπου ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ φάγουν.

Κάμνεις εἰς τὸν Θεὸν τὸ καλόν, ὅπου
κάμνεις εἰς τὸν πλησίον σου.

Τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀγκαλὰ καὶ ὁ ἐχθρὸς σου φοβίνεται· ἕνας μύρμηγκας· ὅμως λογιάζει τον ὠσαν ἐλέφαντα.

Τρῶγε καὶ πίνε μὲ τοὺς φίλους σου, ἀλλὰ μὴ τοὺς πωλήσης τίποτε, μήτε νὰ ἀγοράσῃς ἀπ' αὐτοὺς κανένα πρᾶγμα.

Μὴ ζητῇς, καὶ μὴν ἐπιθυμῇς τὰ ἀδύνατα.

Μάθανε νὰ ὑποφέρῃς μεγαλοψύχως τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης.

Ἡ νύκτα γεννᾷ πάντοτε κάποιον τί καινούριον, καὶ δὲν ῥιξεύρομεν ἐκεῖνο, ὅπου ἔχει νὰ φανῇ, πρὸ τοῦ ἡλίου.

Ἡ εὐμορφος γυνή, καὶ τὸ καλὸν κρασί, εἶναι δύο γλυκὰ φαρμάκια.

Εἶς, ὅποιον τόπον καὶ ἂν φθάσῃ ὁ πτωχὸς τὸ βράδυ, εὕρισκει τὸ παλάτιόν του.

Ἐκατὸν κλέπται δὲν ἡμποροῦν νὰ ξεγυμνώσουν ἕνα πτωχὸν γυμνόν.

Ὁ ἄνθρωπος καθὼς ἦλθεν ἐξ ἀρχῆς, εἰς τὸν ἴδιον τρόπον μεταγυρίζει.

Ὅταν ἕνα πρᾶγμα μᾶς εἶναι ἐμποδισμένον, τότε περισσότερον τὸ ἐπιθυμοῦμεν.

Ὅποιος θέλει τὸν φίλον χωρὶς ἐλάττωμα, ἀπομένει χωρὶς φίλους.

Εἰς δύο πράγματα στέκεται ἡ ἀνάπαυσις εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· εἰς τὸ νὰ ζῇς μετὰ καλὴν ἀγάπην μετὰ τοὺς φίλους σου, καὶ εἰς τὸ νὰ προσποιῇσαι μετὰ τοὺς ἐχθρούς σου.

Μὴ φανερώσης εἰς κανένα ἐκεῖνο, ὅπου θέλεις νὰ κάμῃς, διατὶ θέλεις περιγελασθῇ, ἂν δὲν τὸ ἐπιτύχῃς.

Ὅποιος δὲν ἐγνωιάζεται νὰ ζήσῃ πλέον, λέγει ὅ,τι καὶ ἂν ἔχῃ εἰς τὴν καρδίαν του.

Ἡ τιμὴ καὶ ἡ διάκρισις εἰς τοὺς φίλους, πρέπει νὰ ᾔναι ἀμοιβαία, ἤγουν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Ὁ τρελλὸς μετὰ τὴν μωρίαν του κάμνει ἐκεῖνο, ὅπου κάμνει καὶ ὁ σοφὸς μετὰ τὴν φρονιμάδα του.

Ἡ ἐπιθυμία τῆς ζωῆς ἐμπεδίζει μετὰ γάλα καὶ εὐμορφα κατορθώματα, καὶ προξενεῖ τὴν σχολὴν καὶ τὴν ἀκηδίαν.

Πόσον ἤθελεν εἶναι κεντὴ ἡ ζωὴ, ἂν ἡ ἐλπίδα δὲν τὴν ἐμάκραινε!

Κανεὶς ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον δὲν ἔμπορεῖ ἀληθινὰ νὰ ὀνομασθῇ ἄνθρωπος, παρέξ ἐκεῖνος ὅπου δὲν ἐμπιστεύεται εἰς κανένα.

Ἡ ἐλπίδα εἶναι μία συντροφία θαυμαστή· καὶ ἀγκαλὰ αὐτὴ δὲν μᾶς ὀδηγεῖ πάντοτε εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἐπιθυμοῦμεν, ὥμως ἡ συντροφία τῆς μᾶς ἀρέσει.

Ὅποιος ψαρεύει τὰ μαργαριτάρια, βυθίζεται εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ὅποιος ἐπιθυμεῖ μεγαλεΐα, περνᾷ τὰς νύκτας ἄγρυπνος.

Οἱ μεγαλόψυχοι παρρησιάζονται, ὅταν ἔχουν τρόπον νὰ εὐεργετήσουν· κρύπτονται δὲ, ὅταν ᾔναι πτωχοὶ, καὶ μάλιστα δὲν πειράζουν κανένα ζητούντες.

Ὅταν βλέπῃς τὸν πτωχὸν εἰς τὴν πόρταν τοῦ πλουσίου, κλαῖε τὴν τύχην τοῦ πτωχοῦ, ὅπου ἔχει χρεῖαν ἀπὸ τοῦ πλούσιου, καὶ κλαῖε καὶ τὴν τύχην τοῦ πλουσίου, διὰ τὴν ἀγάπην, ὅπου ἔχει εἰς τὰ πλούτη· ἀλλ' ὅταν ἰδῇς τὸν πλούσιον εἰς τὴν πόρταν τοῦ πτωχοῦ, μακάρισε τὸν πτωχόν, διὰτὶ δὲν ἔχε χρεῖαν ἀπὸ κανενός· πράγμα· μακάρισε δὲ καὶ τὸν πλούσιον, διὰ τὴν τιμὴν, ὅπου κάμνει εἰς τὸν πτωχόν.

Αἱ μακραὶ συνομιλίαι εἶναι βαρεταὶ καὶ εἰς τοὺς ὑπερμνητικούς, καὶ εἰς τοὺς σοφοὺς.

Ὅσον χοντρότερον εἶναι τὸ βιβλίον
τόσον περισσότερον εἶναι βαρὺ εἰς τὴν
χεῖράς μας· μέλλον τοῦτο δὲν εἶναι
πράγμα καλῆτερον ἀπ' αὐτό.

Τάχα στοχάζεσαι ποτέ, ὅτι ἐκεῖν
ὅπου ἀγαπᾷς, εἶναι ἓνα δερμάτι γεμά-
τον βρῶμα, αἷμα, καὶ κόκκαλα;

Ὅποιος θέλει νὰ γένῃ μέγας αὐ-
θέντης, ἃς συχνάζῃ εἰς τὰς αὐλὰς τῶν
βασιλέων, καὶ θέλει ἀπολαύσει τὸ πρ-
δούμενον.

Τρία πράγματα δίδουν εἰσοδὸν σιμᾷ
εἰς τοὺς βασιλεῖς· αἱ εὐμορφαις τέχναις,
τὰ πλούτη, καὶ ἡ εὐγλωττία.

Δὲν εἶναι φρονιμάδα νὰ περιπατῇς
εἰς μὴν ^{κοιτᾷ} στρατὸν, ὅπου δὲν ἡξεύρεις.

Τρία πράγματα κάμνουν εὐχάριστον
τὴν βασιλείαν τῶν βασιλέων· ἡ εὐκο-
λία ὅπου δίδουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους
νὰ τοὺς σιμώσουν, ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἡ
λευθεριότης.

Μία διήγησις λέγεται παλαιά, ἀφ'
ἓ μίαν φοράν ἐδιηγήθη.

Εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, τὸ νὰ φανε-
ρώσῃ τινὰς τὴν μάθησίν του καὶ τὴν
πιτηδειότητά του, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς ἂν
ἀρίψῃ τὰ μαργαριτάρια ἐπιταυτοῦ,
ἵνα νὰ τὰ χάσῃ.

Μὴ παραπονεῖσαι διὰ τὸν κόσμον, ἐπειδὴ ποῖον καλὸν ἤμπορεῖς νὰ καρτερήσης ἀπ' αὐτόν; διατὶ ἂν οἱ ἰδοὶ βασιλεῖς πάσχουν, ποῖαν ἀνάπαυσιν δέλει εὖρη ὁ πτωχός; ἂν σὺ λοιπὸν ἐπιθυμῇς τὴν ἀνάπαυσιν, δέλεις τὴν εὖρη εἰς τὴν ἀναχωρητικὴν ζωὴν.

Ὅποιος ἔχει ἀρετὴν, διαυθεντεύει τὴν ἀρετὴν, καθὼς καὶ ὁ ἀδάμας καθαρίζει τὸν ἀδάμαντα· ἐκεῖνος δὲ διαυθεντεύει τὴν ἀρετὴν, ὅπου τὴν ἐπαινεῖ, καὶ κρύπτει τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου.

Ἡ ἀρετὴ δὲν εἶναι πλέον εἰς τὸν κόσμον, διατὶ ἐπάρθη τὸ μέλι, καὶ ἔμειναν ἡ σφῆκες.

Ὀλίγης τιμῆς ἄξιός ἐστιν ὁ φίλος, ὅπου κάμνει κολακείας.

Ἡμπορούσαμεν νὰ ζήσωμεν εὐτυχισμένα, ἂν αἱ κολακείαις δὲν ἔβαναν ἐμπόδια εἰς τὸ μέσον.

Μετὰ τοὺς ξένους πρέπει νὰ κάμνης κολακεύματα, ἀλλ' ὄχι μετὰ τοὺς φίλους.

Πλέον ἐνοχλητικὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ ὑπηρετῇς τὸν ἄρρώστον, παρὰ νὰ ἦσαι ἄρρώστος.

Καθένας κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ ἔχει καὶ τὰς φροντίδας του, καὶ δὲν εἶναι τινὰς χωρὶς φροντίδας.

Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ᾔηται στὶ
 θερὰς ὡσαύτ' πύργος, καὶ ὅχι ἐλαφρὶ
 καὶ εὐκολότρεπτος ὡσαύτ' ὁ ἄνεμος.

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ὁ στύλος, ὅπου κρο-
 τεῖ τὴν φρονιμάδα.

Ἡ γλυκοσυντυχία εἶναι τὰ ἅλα
 τῶν καλῶν ἡθῶν, καὶ τῶν λαμπρῶν
 χαρισμάτων.

Ἡ τιμημένη γυνὴ ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα
 της· καὶ ἂν δὲν ᾔηται ὡραία, ὅμως εἶ-
 ναι ὁ στολισμὸς τοῦ ὁσπητίου.

Ἀγκαλὰ καὶ νὰ ᾔηται πτωχὸς ὁ
 ἄνδρας, ὅμως εἶναι εὐτυχὴς, ὅποτε
 ἡ γυναῖκά του ᾔηται φρόνιμη καὶ τα-
 πεινή.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν σοφῶν, πρέ-
 πει νὰ ἀποφεύγῃ καθένας νὰ μὴν πέρ-
 νῃ διὰ σύζυγόν του πέντε λογιῶν γυ-
 ναῖκας· ἤγουν γυναῖκα, ὅπου ἵα ἔχη
 παιδία ἀπὸ ἄλλον ἄνδρα· γυναῖκα, πλου-
 σιωτέραν ἀπὸ λόγου του· γυναῖκα, ὅπου
 πικραίνεται διὰ τὸν πρῶτόν της ἄνδρα,
 ὅταν δὲν ᾔηται παρών· καὶ τέλος πάν-
 των, γυναῖκα, ὅπου εἶναι εὐμορφη, ἀλλ'
 ἀπὸ ποταπὸν γένος.

Ψεῦσται εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπου κάμνουν
 πολλοὺς ὅρκους.

Οἱ εὐγενεῖς ἄνθρωποι, καὶ οἱ κα-

λοι εἶναι ἄκροι φίλοι · ἀλλ' ἡ φιλία τῶν ὀφτιδανῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκείνων ὅπου ζοῦν ἀχρειέστατα, δὲν εἶναι στα-
 Σερά.

Οἱ ἄπταιστοι ἐμιλοῦν μέ τόλμην, καὶ
 μέ ἐλευθερίαν.

Ὅποιος δὲν φθονεῖται, δὲν ἔχει εὖ-
 μορφα χάρισμα.

Φεῦγε τὴν συντροφίαν ἐκείνων, ὅπου
 σλίσθουν τοὺς ἄλλους · διατὶ ἔταν ἡ φω-
 τία ἦναι κοντά, πρέπει καθέννας νὰ φυ-
 λάγεται νὰ μὴ καῇ.

Ἡ ὑπομονὴ εἶναι τὸ καλὴτερον σκου-
 τήρι, διὰ νὰ διαυθεντευθῇς ἀπὸ τοὺς
 ἐνειδισμοὺς, καὶ ἀπὸ τὰς ἀτιμίας.

Τὰς κρίσεις ἀνάμεσα εἰς τοὺς φίλους
 τὰς ἰσάζει ἡ φιλία.

Νὰ δώσης μάθησιν ἐνὸς κακοῦ, εἶ-
 ναι ἵσάν νὰ βάλλῃς τὸ σπαθὶ εἰς τὸ
 χεῖρ τοῦ τρελλοῦ.

Ἐνα πονηρὸν πνεῦμα εἶναι ἐπιτή-
 δειον νὰ κάμῃ κάθε κακόν, ὅπου ἡμ-
 πορεῖς νὰ λογιᾷσης.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς αὐλῆς ὑπηρετοῦν
 τοὺς βασιλεῖς μέ ζῆλον πολὺν, καὶ μέ
 πόθον · διατὶ ἡξεύρουν, πῶς ἔτσι θέ-
 λουν φθάσει εἰς τὴν ἀξίαν, ὅπου ἐπι-
 Συμοῦσιν.

Ἕνας Μονάρχης ὁποῦ γυρεύει τρυφαῖς καὶ ἀνάπαυσες, καὶ ὑποφέρει νὰ ᾔηται τὸ ὑπήκουον εἰς δυστυχίας, γλίγωρα βλέπει σκοτινιασμένην τὴν λαμπρότητα τῆς δόξης του.

Ἡ ἐλπίδα ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, καθὼς καὶ τὸ φῶς ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ μίαν σκοτεινὴν νύκτα.

Ὁ ἀπαίδευτος κριτῆς μὲ τὸ νὰ σφάλῃ συχνὰ, δὲν ἀφίνει τὸν σοφὸν νὰ ἐιμώσῃ εἰς τὸ κριτήριόν του, διὰ νὰ μὴν ἐλέγξῃ τὰ σφάλματά του.

Εἰς κάθε λογῆς κατάστασιν δυστυχίας, ἡ εὐμορφία ἔχει τούτην τὴν ἐξαίρετον καίριον, ἥγουν πῶς ἔλκει εἰς τοῦ λόγου τῆς ὁλονῶν τὰ ὅμματα.

Ὁ ἐπιτήδειος ἐφευρετής, ἂν θέλῃ, ἢμπορεῖ νὰ κάμῃ νὰ πιστεύσουν, ὅτι τὸ χῶμα εἶναι λίθοι πολύτιμοι.

Δὲν πρέπει νὰ καυχώμεσθαι μήτε εἰς τὰ πλούτη μας, μήτε εἰς τὴν γνῶσιν μας· ἀλλὰ νὰ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν ὅτι εἴμεσθε φρόνιμοι, ἐνάρετοι, καὶ μέγα καλὰ ἦθη.

Ὁ ἄνθρωπος ὁποῦ ἔχει γνῶσιν, καὶ δίδει συμβουλὴν εἰς τοὺς ἄλλους, εἶναι ὡς ἄν μισὸς ἄνθρωπος· ἀλλ' ὅποιος δὲν ἔχει γνῶσιν, καὶ δὲν λαμβάνει ἀπὸ

ἄλλους συμβουλήν, δὲν εἶναι οὔτε καὶ ἄνθρωπος.

Μὴν ἔχης οἰκειότητα μὲ τὸν ἀκαμάτην, διατὶ ὁ κακὸς φθείρει εὐκολὰ τὸν καλόν· δὲν βλέπεις, πῶς ἡ φωτὶα ἀλλασσεται εἰς στάκτην;

Ἡ ἐπιστήμη εἰς ἓνα ὑψηλόφρονα, εἶναι ὡσὰν τὸ νερόν ὅπου πάσχει τινὰς νὰ τὸ φέρῃ εἰς ὑψηλὸν τόπον· ἐπειδὴ καθὼς εἶναι ἐναντίον τῆς φύσεως τοῦ νεροῦ, τὸ νὰ ἀναβαίνῃ ἐπάνω, ἔτσι εἶναι καὶ ἐναντίον τῆς ἐπιστήμης, τὸ νὰ ἀναπαύεται εἰς τοιούτους ἀνθρώπους.

Σὺ ἐπιθυμεῖς νὰ γένῃς σοφὸς χωρὶς κόπον· ὅμως ἤξευρε, πῶς τὰ πάντα εἶναι μία ἀπὸ τὰς πολλὰς μωρίας ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὸν κόσμον.

Ὅποιος ἀγρυπνεῖ τὴν νύκτα, χαίρει τὸ τοῦ.

Τὰ πλούτη ὅπου ξετρέχεις μὲ τόσον πόθον παρομοιάζονται μὲ τὴν σκιάν, ὅπου περιπατεῖ μαζὶ σου, ἡ ὁποία, ἂν σὺ τρέχῃς κατόπι της, σὲ φεύγει· καὶ ἂν τὴν ἀποφεύγῃς, αὐτὴ σὲ ἀκολουθεῖ.

Σὺ ὅπου εἶσαι ἐνάρετος, εὐχαριστήσου εἰς τὴν τύχην σου, διὰ νὰ μὴ καταβάλῃ καὶ συγχύσῃ τὸν νοῦν σου· ἡ

१]

ηνα

777

301

μG

1

2

11

1

250

10

1

Ἄλλο πρᾶγμα δὲν εἶναι ὁ καὶ
 πάρεξ ἑνὸς βίαιος τροχῶς, ὅπου
 σπανικῶς μᾶς φέρει καθεκᾶστην εἰς
 θάνατον· καὶ ἐκεῖνο ὅπου κάμνει
 σοφοὺς καὶ θαυμάζουσιν, εἶναι πῶς
 τὸν τὸν δρόμον τὸν κάμνομεν, καὶ
 τὸν καιρὸν ἀκόμη ὅπου καθέννας μᾶς
 ναπαύεται.

Ἵπόφερε ὑπομονητικὰ ὅλαις ταῖς καταδρομαῖς ἐκείνων, ὅπου σὲ φθονεῦσι· διὰ τὸ θέλεις τοὺς καταβάλλει ὅλους μετὰ τὴν ὑπομονὴν σου. Ἔτσι χωνεῦει καὶ ἡ φωτρία, ὅταν ὁὐκ εὕρισκῃ τίποτε, ὅπου νὰ ἡμπορῇ νὰ τὸ ἀφανίσῃ.

Θέλεις νὰ νικήσῃς τὸν ἐχθρόν σου
χωρὶς ἄρματα; Θέλεις νὰ τὸν πικρά-
νῃς, καὶ νὰ τὸν κάμῃς νὰ λυσσάσῃ;

τὴν ῥάβδον αὐτοῦ, καὶ μεταχειρίζου τὴν
ἐξουσίαν· διὰ τὸ τοῦτο εἶναι τρόποι, ὅπου
ἐξέρχονται τὸν θάνατον σκληρότερα ἀπὸ
τὸ σπαθί.

Μὲ ὅλον ὅπου ἐπιμελεῖται ὁ ἄνθρω-
πος νὰ φύγῃ τὴν κατάκρισιν, δὲν εἶναι
ἐπιβουλευτὸν νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν γλώσσαν
τῶν ἀνθρώπων· διὰ τὸ οἱ ἄνθρωποι ἐνο-
μάζουν βουβὸν ἐκεῖνον, ὅπου φυλάττει
σιωπὴν· φιλάργυρον ἐκεῖνον, ὅπου δὲν
σκόρπίζει τὰ ὑπάρχοντά του· καὶ ἄσω-
τον καὶ χαλαστήν ἐκεῖνον, ὅπου δεί-
χνεται μεγαλόδωρος μὲ τὰ πλούτη του.
Σὺ ὅμως ἄφησε νὰ λέγουν ὅτι θέλουν,
καὶ μὴ φοβοῦ ἄλλο, πάρεξ τὴν κρίσιν
τοῦ Θεοῦ.

Μὴ καταφρονέσῃς κανένα, ἀγκαλὰ
καὶ νὰ εὐρίσκεται εἰς ποταπὴν κατά-
στασιν, διὰ τὸ ἡ τύχη ἢ μπορεῖ νὰ ὑψώ-
σῃ ἐκεῖνον, καὶ νὰ κατεβάσῃ ἐσένα.

Ἔως ὅπου ἡ τύχη σοῦ βοηθεῖ, καὶ
ἔως ὅπου ἐξουσιάζεις τοὺς ἄλλους, πε-
ριπάτει φρόνιμα· διὰ τὸ γλίγωρα θέ-
λεις παραιτήσῃς κάθε πρᾶγμα μὲ τὸν
ἐρχομὸν τοῦ θανάτου. Στεχάσου ἐ-
κείνους, ὅπου ἦλθαν προτῆτερά σου·
στεχάσου τὰ βασίλεια πῶς ἐπέρασαν·
καὶ ἀπὸ τὰ περασμένα δὲν ἀπομέ-

ναι τίποτε, παρὰ μόνον τὰ ἔχνη τῆς ἀρετῆς.

Ἡ ἐνθύμησις χάνεται, ἀλλὰ τὸ γράμμα πάντοτε μένει.

Μὴ κονταίνης ταῖς μακραῖς νύκταις μετὸν ὕπνον, καὶ μὴ μακραίνης τὴν ἡμέραν, ὅπου εἶναι κοντὴ μετὰ τὰ ἀμαρτήματά σου.

Ἡμεῖς βλέπομεν πῶς ἀποβαίνουν ἀπὸ τὴν πείναν ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουν τὰ πλέον εὐμορφα χαρίσματα, καὶ οἱ πλεονανάξιοι καὶ ἀχρεῖς χαίρουντα ὅλα τὰ πλούτη· ὅθεν κάποιοι ὅπου δὲν ἐκατάλαβαν τὴν αἰτίαν, συναριθμήθησαν μετὰ τοὺς ὑστερινούς, καὶ ὅχι μετὰ τοὺς πρώτους.

Ὁ κόσμος ἔχασε τὸν νοῦν του, καὶ φιλοδωρεῖ ἐκείνους, ὅπου τοῦ ὁμοιάζουν· ἀλλοίμονον ὅμως εἰς αὐτούς, ἂν γένη ὁ κόσμος καμμίαν φοράν φρόνιμος.

Ἄν ἡ ἐπιστήμη χωρὶς τὴν εὐσεβείαν ᾗτον τιμῆς ἀξία, κανένα πράγμα δὲν ἤθελεν εἶναι πλέον ἀξιοτίμητον ἀπὸ τὸν Δαίμονα.

Ξεμάκρυνε ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς, καὶ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοὺς, καὶ μὴ ὑπηρετῆς ἐκείνους, τῶν ὁπείων τὰ λόγια εὐρίσκουν ὑπακοὴν εὐθύς ὅπου τὰ ξεφωνήσουν.

Διὰ νὰ φθάσῃς εἰς τὸ ἄκρον τῆς σοφίας, δὲν πρέπει νὰ τρώγῃς πολὺ, οὔτε νὰ κοιμᾶσαι πολὺ, οὔτε νὰ ὁμιλῇς πολὺ.

Κανένα πρᾶγμα δὲν εἰκονίζει ἐπιτηδειότερα τὸν πολυλόγον ἄνθρωπον, ὥσάν ἡ μεγάλη καὶ κρύα νύκτα τοῦ χειμῶνος.

Ὅλαις αἱ ἁμαρτίαι ἔχουν τὴν ἀρχήν· τοὺς ἀπὸ τὴν ἔρασιν, καθὼς μία μεγάλη φωτὶα ἀνάπτει ἀπὸ ἓνα σπινθῆρα.

Ἐνα καλὸν βιβλίον, εἶναι ὁ καλῆτερος φίλος. Διὰ τοῦτο σὺ συναναστρέφου μὲ αὐτό, ἔταν δὲν ἔχῃς φίλον ὅπου νὰ τοῦ Σαρρέυσης τὰ κρύφια τῆς καρδίας σου· διὰτὶ αὐτὸ δὲν φανερόνει τὰ μυστικά σου, ἀλλὰ ἀκόμη σου ἐρμηνεύει καὶ τὴν σοφίαν.

Ὁ ὕπνος παχαίνει τὸ κορμὶ, ἀλλ' ὁ νοῦς αὐξάνει μὲ τὴν ἀγρυπνίαν.

Ὅποιος καταπιάνεται εἰς πράγματα ἀνωφελῆ, χάνει ἐκεῖνα, ὅπου ἤθελαν τοῦ εἶναι ὠφέλιμα.

Περισσότερα γνῶσις χρειάζεται, καὶ ὀλιγώτερα λόγια· διὰτὶ πάντοτε ἓνας πολυλόγος λογίζεται ἄγνωστος.

Δὲν εἶναι κανένας τόσο σοφός, ὥ-

ποῦ νὰ μὴν ἦναι ἄλλος σοφώτερος ἀπὸ αὐτόν.

Μελέτα, καὶ θέλεις καταλάβει.

Ὅποιος ζητεῖ συμβουλὴν, δὲν γελάται, μάλιστα ἢ ὑπόθεσίς του εὐγαίνει εἰς καλόν.

Ἡ μεγάλη φρονιμάδα φαίνεται εἰς μίαν ὥραν ὑπομονῆς.

Τὰ λόγια εἶναι ὅμοια μὲ ταῖς σαῖταις, ὅπου ταῖς ἰσάζομεν εἰς τὸ σκιάδι, πρὸ τοῦ νὰ ταῖς σύρωμεν, διὰ τὰς κάμωμεν νὰ φθάσουν.

Ὁ πόνθος τοῦ πλούτου εἶναι μία ἄρρωστία· ἡ αἵτησις τῆς ἐλέημοσύνης εἶναι ἕνεκεν ἀγῶνας· καὶ ἡ ἀποτυχία εἶναι ὁ ἴδιος θάνατος.

Ζητοῦνται τὰ πλούτη, καὶ δὲν εὐρίσκονται· καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς, ὅπου δὲν ζητεῖται, εὐρίσκεται.

Δὲν ἠθέλεν εἶναι τόσον βαρετὸν εἰς τὸ σοφὸν, νὰ τρίβῃ μάρμαρον μὲ τὰ ὀνυχιά του, ἢ νὰ δαγκάνῃ ἕνα ἀμῶνι μὲ τὰ σδόντια του, ἢ νὰ κάμνῃ συχνὰ ταξείδια εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ νὰ ὑπάγῃ εἰς μακρὰν χώραν, χωρὶς νὰ ἔχῃ τί νὰ φάγῃ εἰς τὴν στρατάν· ὅσον τοῦ βαρυφαίνεται νὰ βλέπῃ καὶ ἀπὸ μακρὰν τὸ πρόσωπον ἐνὸς ἀπαιδευτοῦ ἀνθρώπου.

Ὅποιος δὲν εὐχαριστεῖται εἰς ἐκεῖνο
ὅπου ἔχει ἀρκετὰ διὰ νὰ ζῇ, δὲν γνω-
ρίζει τὸν Θεὸν νὰ τὸν τιμᾷ.

Ἡ σοφία, καὶ ἡ μεγαλοχρία δὲν
ἀξίζουν τίποτε, ὅταν ἡ τύχη μᾶς ἀ-
φίνη.

Ἡ τύχη ἔρχεται μὲ ταῖς ἀλυ-
σίδαις εἰς τὰ ποδάρια· ἀλλ' ὅταν ἀ-
ναχωρῇ, ταῖς συντρίβει ὅλαις, μὲ τὴν
δύνημιν ὅπου βάλλει, διὰ νὰ φύ-
γῃ.

Δὲν εἶναι πικρότερον πρᾶγμα ἀνάμε-
σα εἰς τοὺς φίλους, ὥσάν ὁ χαῖμός τῶν
φίλων.

Ποῦ εἶναι οἱ βασιλεῖς; ποῦ εἶναι οἱ
ἐπίλοιποι ἄνθρωποι; αὐτοὶ ἔκαμαν τὴν
ἰδίαν στράταν, ὅπου κάμνεις καὶ σὺ.
Σὺ ὅπου τιμᾷς τοῦτον τὸν πρόσκαι-
ρον κόσμον, περισσότερον ἀπὸ κάθε
ἄλλο πρᾶγμα. σὺ ὅπου λογιάζεις εὐτυ-
χισμένους ἐκείνους ὅπου ἔκαμαν, κα-
θὼς κάμνεις καὶ σὺ, ἔπαρε ἀπὸ τοῦτον
τὸν κόσμον ἐκεῖνο, ὅπου πρέπει νὰ
πάρῃς ἐξ ἀνάγκης, ἤγουν μάθε πῶς
ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἐσχάτη στιγμή τῆς
ζωῆς σου.

Μὴ λέγῃς λόγια ἄτιμα· καὶ ἂν ἀ-
κούσῃς ἄλλους νὰ τὰ λέγουν, σὺ πρό-

σεχε εἰς ἄλλο, καὶ καμώσου ὅτι δὲν ἰ-
 ἀκούεις.

Ὁ κόσμος παρομοιάζεται μὲ εἰ-
 πανδοχεῖον, ὅπου κονεύουν οἱ ὁδοιπ-
 ροί· ἄγνωστος λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνος, ὁ
 ποῦ δὲν κάμνει ταῖς ἀναγκαίαις προ-
 τοιμασίαις, διὰ νὰ περάσῃ παρεμ-
 πρὸς.

Μὴν ἀφήσῃς νὰ σὲ ἀπατήσῃ τὸ
 πλῆθος, διατι' σὺ θέλεις μείνῃ μίαν
 εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θανάτου σου, ὅταν
 μέλλῃς νὰ δώσῃς ἀπολογίαν διὰ τὰ
 ἔργα σου.

Καθὼς ἡ φωτὶα ἀνάπτει μὲ τὰ ξύ-
 λα, καὶ ὁ πόλεμος ἐγείρεται με-
 τὰ λόγια.

Μὴ θαυμάζῃς, ἂν βλέπῃς τοὺς ἀ-
 ξίους ἀνθρώπους εἰς δυστυχίαν, καὶ εἰς
 καταφρόνησιν, οὔτε ἂν βλέπῃς τινὲς τι-
 μαῖς νὰ ταῖς ἔχουν οἱ ἀνάξιοι. Ἄ-
 ξε τὰ ὄμματά σου, καὶ στοχάσου πῶς
 τὰ ἄστρα ὅπου εἶναι ἀναρίθμητα, δὲν
 χάνουν ποτὲ τίποτε ἀπὸ τὸ φῶς τους,
 καὶ πῶς ὁ οὐρανὸς γυρίζει μόνον διὰ
 νὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἰδοῦμεν καμμίαν φο-
 ρὰν τὴν ἐκλειψὶν τοῦ Ἡλίου.

Ἡ κολακεία ὁμοιάζει μὲ μίαν ζω-
 γραφισμένην πανοπλίαν, διατι' χαρο-

ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὅπου κολακεύει, ἀλλὰ δὲν τοῦ οἶδε καμμίαν ὠφέλειαν.

Τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ τοῦ κακοῦ σκύλου, πρέπει νὰ φοβῆσαι περισσότερο τὴν σιωπὴν, παρὰ τὴν φωνήν.

Οἱ ἀμαθεῖς παῖδες συγχύζουν τὰ γράμματα, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἄνδρες τὰ πράγματα.

Ὅμοιον εἶναι νὰ πῇ τινὰς ἀπὸ χρυσὸν ποτῆρι φαρμάκι θανάσιμον, καὶ νὰ λαβῇ συμβουλὴν ἀπὸ φίλον κακόγνωνον.

Τὸ σχῆμα στολίζει τὸν ἀνδριάντα, τὰ δὲ ἔργα καὶ ἡ πράξις καλλωπίζουν τὸν ἄνδρα.

Καθὼς τὰ σύννεφα ἐμποδίζουν τὸν ἥλιον εἰς τὸ νὰ λάμπῃ, οὕτω καὶ τὰ πάθη ἐμποδίζουν καὶ σκοτίζουν τὸ νουτικόν.

Εἰς τὰ συμπόσια ὅποιος δὲν μεθᾶ, ἐκεῖνος εἶναι φρονιμώτερος· εἰς δὲ τὰς ἐτυχίας, ὅποιος δὲν κάμνῃ παρανομίαις, ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἐκλεκτότερος.

Λογίαζε φίλους ἐκείνους, ὅπου ὠφελεῖς τὴν ψυχὴν σου, καὶ ὄχι τὸ σῶμά σου.

Ἀγάπα περισσότερο νὰ σὲ σέβων-

ται ἐκεῖνοι, ὅπου μαζῇ σου συναναστρέφονται, παρὰ νὰ σέ φοβοῦνται· διατί εἰς τὸ σέβας εὐρίσκεται ἡ ἀγάπη, ἀμὴ εἰς τὸν φόβον εἶναι τὸ μῖσος.

Ἐχθρὸς εἶναι, ὅχι ἐκεῖνος ὅπου ἀδικεῖ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὅπου συμβουλεύει εἰς τὴν ἀδικίαν.

Ὅπου εἶναι πολλοὶ νόμοι, ἐκεῖ εἶναι καὶ περισσαῖς ἀδικίαις.

Ὅποιος ἔχει ἀρετὴν, ἔχει τὰ πάντα· καὶ ὅποιος εἶναι κακὸς, χάνει καὶ τὸν λόγον του.

Ὁ καιρὸς εἶναι ὁ καλῆτερος σύμβουλος.

Περισσότερον ὠφελεῖται ὁ φρόνιμος ἀπὸ τὸν τρελλόν, παρὰ ὅπου ὠφελεῖται ὁ τρελλὸς ἀπὸ τὸν φρόνιμον· διατί ὁ φρόνιμος βλέπει τοῦ τρελλοῦ τὰ σφάλματα, καὶ ἀπέχει ἀπ' αὐτά· ἀλλ' ὁ τρελλὸς δὲν μιμεῖται τοῦ φρονίμου τὰ καλὰ ἔργα.

Ὅποιος φοβεῖται καὶ ἐντρέπεται, δὲν κάμνει ποτὲ ἀδικίαν.

Τὸ βαρύτερον φορτίον ὅπου βαστᾷ ἡ γῆ, εἶναι ὁ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος.

Ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς ὁ καιρὸς διώχνει τὴν λύπην, καὶ ἀπὸ τοὺς φρονίμους ἡ γνῶσις.

Αόγιαζε πάντοτε πόθεν ἦλθες, ποῦ μέλλεις νὰ ὑπάγῃς, καὶ ποῦ ἔχεις νὰ ἀπομείνῃς αἰωνίως.

Εἶναι καλῆτερον νὰ ἐμπέσῃ τινὰς εἰς κόρακας, παρὰ εἰς κόλακας· ἐπειδὴ οἱ μὲν κόρακες τρώγουσι τοὺς νεκροὺς, οἱ δὲ κόλακες τοὺς ζωντανούς.

Διὰ τοῦτο μᾶς ἔδωκεν ἡ φύσις δύο αὐτία, καὶ ἵνα μόνον στόμα, διὰ νὰ ἀκούωμεν πολλὰ, καὶ νὰ λαλοῦμεν ὀλίγα.

Τοιοιουτρόπως πρέπει νὰ μετροῦμεν τὸν βίον, ὥσάν νὰ εἵχαμεν νὰ ζήσωμεν καὶ πολὺν καὶ ὀλίγον καιρὸν.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁποῦ ἔχει καθαρὰν καὶ ὀρθτὴν συνείδησιν, ἀπερνᾷ τὴν βίον ζωτὴν.

Φυλάξου νὰ μὴν ἐπαινῇς ποτὲ ἀναξίους ἀνθρώπους.

Μαγε ὅτι ἡ ἐλευθερία δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ἡ ἀγαθὴ συνείδησις.

Κρύβε τὴν πτωχίαν σου καὶ ἀτυχίαν σου, διὰ νὰ μὴ χαίρωνται οἱ ἐχθροί σου.

Πρέπει νὰ εὐεργετοῦμεν τοὺς φίλους μας, διὰ νὰ μᾶς εἶναι πιστότεροι φίλοι, καὶ τοὺς ἐχθρούς μας, διὰ νὰ τοὺς κάμωμεν νὰ γίνουν φίλοι μας.

Ὅταν εὐγαίνῃς ἀπὸ τὸ ὀσπήτιόν σου, μελέτα τί μέλλει νὰ κάμῃς· καὶ ὅταν μεταγυρίσῃς, πάλιν μελέτα τί ἔπραξες.

Ἄς μὴν εἶσαι ῥιψοκίνδυνος, ἀλλὰ νὰ φοβῇσαι τοὺς κινδύνους πρὶν ἔλθουν· ὅταν δὲ εὐρεθῇς μέσα εἰς τὸν κίνδυνον, νὰ τὸν καταφρονῇς.

Εἶναι καλῆτερον νὰ ἔχῃς ἓνα μόνον φίλον ἄξιον, παρὰ πολλοὺς ὅπου νὰ μὴν ἦναι ἄξιοι διὰ τὸ εὐδέν.

Μίαν φοράν Ἀρίστιππος ὁ φιλόσοφος ὑβριζόμενος, ἔφευγεν· ὁ δὲ ὑβριστὴς λέγωντάς του, Διὰ τί φεύγεις; ἀπεκρίθη· Ἐπειδὴ καθὼς σὺ ἔχεις τὴν ἐξουσίαν νὰ μὲ ὑβρίζῃς, οὕτως ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν ἐξουσίαν νὰ μὴν ἀκούω.

Τὸ κέρδος ὅπου ἀπολαμβάνουσιν οἱ ψεῦσται εἶναι, ὅπου δὲν εὐρίσκουν πίστιν οὔτε ὅταν λέγουν τὴν ἀλήθειαν.

Ὀνειδιζόμενος μίαν φοράν ὁ φιλόσοφος Ἀριστοτέλης ὅτι ἔδωκεν ἐλέημάς τινι εἰς πενητὸν ἄνθρωπον, ἀπεκρίθη· Δὲν ἠλέησα τὰ ἦθη, ἀλλὰ τὸν ἄνθρωπον.

Τῆς σπουδῆς καὶ μαθήσεως αἱ μὲν ρίζαις εἶναι πικραῖς, οἱ δὲ καρποὶ εἶναι γλυκεῖς.

Ἐρωτήθη μίαν φοράν ὁ Διογένης· Εἰς ποίαν ὥραν πρέπει νὰ γευματίζῃ τι-

νάς. Ἄν ἦναι πλούσιος, ἀπεκρίθη, ἔ-
ταν Σέλη· εἰ δὲ καὶ εἶναι πτωχός, ὁ-
πόταν ἔχη.

Ὁ ἀμάρτης πλούσιος, ἡμπορεῖ νὰ ἐ-
νομασθῇ πρόβατον χρυσόμαλλον.

Δύο πράγματα ἐξαιρέτως πρέπει νὰ
μάθῃς, ἂν Σέλης νὰ γίνῃς φρόνιμος
ἄνθρωπος· ἦγουν νὰ ἦσαι ἐγκρατής,
καὶ ὑπομονητικός.

Ἀγωνίζου νὰ ἀποκτήσῃς καλὸν ἔνο-
μα. Τὸ καλὸν ἔνομα ἀξίζει περισσότε-
ρον ἀπὸ τὰ πλούτη.

Μάθε νὰ μεταχειρίζεσαι καλὰ τὸν
καιρὸν, ὅπου εἶναι τὸ πλεον πολύτιμον
πρᾶγμα. Ὅποιος χάνει τὸν καιρὸν ὅταν
ἦναι νέος, κλαίει ὅταν γηράσῃ.

Ἄς μὴ σὲ ἀπατήσῃ ἡ κατὰ τὸ φαί-
νόμενον εὐτυχία τῶν πονηρῶν ἀνθρώ-
πων. Ἐνας κακὸς εὐτυχὴς εἶναι ὡς ἂν
ἄνθρωπος πωρικόν, ὅπου ἔξωθεν εἶναι εὐμορ-
φόν, καὶ μέσα ἔχει τὰ σκωλήκι.

ΕΤΕΡΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ.

Ὁφέλιμα εἰς καθένα, ὅπου θέλει
να ζήσῃ ἐνάρετα.

Πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ συλλογίζεται
πάντα τὸν θάνατον διὰ νὰ μὴν ἀ-
πατηθῇ, ἐπειδὴ καὶ ὁ καιρὸς ἀπερνᾷ
δίχως νὰ τὸν στοχασθῶμεν.

Α'ς εὐχαριστηθῇ καθένας νὰ ἀναγνώσῃ
τούτους τοὺς ὀλίγους στίχους, διὰτὶ
θέλει εὖρει ἦθι ἅγια.

Ο' Χριστιανὸς πρέπει νὰ στηρίζεται εἰς
τὰ καλὰ ἔργα, καὶ νὰ στέκῃ δυνα-
τὸς καὶ στερεὸς εἰς τὴν δούλευσιν
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ψευδής, καὶ ὄχι ἀληθινὴ ἀγάπη εἶναι
ἐκείνη, ὅπου πηγαίνει ὀλιγοστεύοντας.

διότι ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν ἔχει πο-
τέ τέλος.

Εἴνεος ὅπου φυλάττει ἐντελῶς τὰ
προστάγματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
δὲν θέλει λάβει φόβον ποτὲ διὰ τὸν
θάνατον.

Ὁ ἄρρώστος πρέπει νὰ φανερώνη τὸ
πάθος του εἰς τὸν Ἰατρὸν, ἂν θέλῃ
νὰ ἰατρευθῇ· καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς πρέ-
πει νὰ προστρέχῃ εἰς τὸν Πνευματι-
κὸν Πατέρα φανερώνοντας τὰ ἀμαρ-
τήματά του, ἂν θέλῃ νὰ συγχωρηθῇ,
καὶ νὰ ἀποκτήσῃ τὸ βραβεῖον τοῦ
Παραδείσου.

Δὲν πρέπει ὁ ἄνθρωπος ἀφ' ἐαυτοῦ του
νὰ ἐπαινεῖται, διατι θέλει λογιθῇ
τὸ οὐδέν· ἀλλ' ἂν ᾔναι γαλὸς, θέλει
ἐπαινεῖται ἀπὸ ἄλλους.

Ὅποιος θέλει νὰ κάμῃ τόκον μετὰ τὸν
Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ νὰ λάβῃ ἑκα-
τὸν εἰς τὸ ἓνα, ὥς κάμνῃ ἐλεημοσύ-
νας εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ θέλει
κληρονομήσῃ τὴν δόξαν τῆς αἰωνίου
ζωῆς.

ἔχει χρέος ὁ ἄνθρωπος, ὅπου ἔλαβε
χαμμίαν δούλευσιν ἀπὸ τὸν φίλον του,
νὰ τοῦ τὴν ἀποδώσῃ διπλάσιον, καὶ
νὰ μὴ τοῦ δείξῃ ἀχαριστίαν.

Ο ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος εἶναι τυφλὸς ἐπειδὴ καὶ στέκει σταθερὸς εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ὁμοιόνοται μὲ ἓνα ἄνοήτον ζῶον· διατὶ δὲν καταλαμβάνει ὅτι θέλει ὑπάγει νὰ τιμωρῇται αἰωνίως μὲ τὰς σκληρὰς παιδεύσεις τῆς κολάσεως.

Ἀνθρώπινον πρᾶγμα εἶναι ἡ ἁμαρτία, διαβολικὸν ἡ σταθέρωσις εἰς αὐτήν, καὶ ἀγγελικὸν ἡ διόρθωσις τῆς αἰσχύνης ἡ διόρθωσις εἶναι λιμένας ἀσφαλτοῦ· διατὶ τοῦ ὁποίου φθάνει ὁ μετανοῶν εἰς τὴν δόξαν τοῦ Παραδείσου.

Δὲν εὐχαριστεῖται τινὰς εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἔχει, ἀλλ' ἂν εἶχε καὶ χίλια βροῦκα, πάντα ἤθελε πηγαῖν ἡ ζητῶντας νὰ ἀποκτήσῃ καὶ περισσότερα· διατὶ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀχόρταγος.

Μία ὁμματιὰ μιᾶς εὐμορφῆς γυναικὸς εἶναι ἓνα δοξάρι τοῦ Δαίμονος, καὶ μία φαρμακευμένη σαῖτα, ὅπου λαβόνει θανάσιμα.

Θέλεις νὰ γνωρίσῃς ἓνα φίλον; δοκίμασέ τον εἰς καιρὸν ἀνάγκης, διατὶ τότε θέλεις τὸν καταλάβῃ.

Ἄν θέλῃς νὰ ἀπολαύσῃς τὸν Παράδεισον, πρέπει νὰ δώσῃς τὰ ὑπάρχον-

τά σου εἰς τοὺς πτωχοὺς διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Κάθε πρᾶγμα εἶναι πρόσκαιρον, ἔξω ἀπὸ τὴν ἀρετὴν, ὅπου εἶναι αἰῶδιος, καὶ ἀθανατίζει τοὺς ἀνθρώπους.

Εἶναι μεγάλον ἐλάττωμα καὶ λείψιμον εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ βλέπῃ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς κακίας τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἐδικά του νὰ μὴ τὰ γνωρίσῃ, ἀμὴ νὰ τὰ ρίπτῃ ὀπίσω ἀπὸ ταῖς πλάταις του. Πρέπει νὰ βλέπῃ πρῶτον τὸν ἑαυτόν του, καὶ ἔπειτα νὰ κατακρίνῃ τοὺς ἄλλους.

Ὁ φιλάργυρος φυσικά, θέλωντας νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἄλλους, γίνεται ψεύστης καὶ ἐπίορκος, καὶ πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἔχει τὴν καρδίαν σκληροτέραν ἀπὸ τὸν λίθον.

Ἄς εἶναι ἐνάρετος καὶ τιμημένη ἡ γυναῖκα ὅπου θέλεις λάβῃ· διατὶ ἂν οὐκ ᾔναι καὶ εὐμορφη, ὀλίγον χρήζει· ἡ εὐμορφία ταῖς περισσότεραις φοραῖς βλάπτει.

Εὐτυχὴς καὶ μακαρία εἶναι ἐκείνη ἡ οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ φαμηλία εὐχαριστεῖται εἰς ὀλίγα φαγητά, καὶ δὲν ζητεῖ τὰ πολλά· διατὶ ἐκεῖ ὅπου εἶναι εἰρήνη, εἶναι καὶ καλόν.

Δυστυχῆς εἶναι ἐκείνη ἡ πατρίς ὅποι
εἶναι πολὺ πλῆθος ἀγραμμάτων· διατι-
ταῖς περισσότεραις φοραῖς προτιμᾶται
ὁ πλούσιος, ἂν ᾦτον καὶ ἓνας κλέπτης,
καὶ ὑψόνεται περισσότερο ἀπὸ τοὺς
γραμματισμένους καὶ ἐναρέτους.

Εἰ κεῖνος ὅπου τιμᾷ τὸν πατέρα καὶ τὴν
μητέρα, θέλει γένῃ πολυχρόνιος εἰς
τοῦτον τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν ἄλλον
θέλει ἀπολαύσει τὴν αἰῶδιον εὐτυχίαν
τοῦ οὐρανοῦ.

Οἱ ἄνθρωπος ὅπου λέγει κακὸν διὰ τοῦ,
ἄλλους εἶναι σκανδαλοποιός, καὶ χω-
ριάτης.

Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς
σε κρύπτει καμμίαν θλίψιν, τὸ κά-
νει διὰ νὰ ἐνθυμηθῇς τὰς ἀμαρτίας
σου, καὶ νὰ τὴν δεχθῇς μὲ ταπεί-
νωσιν, καὶ νὰ τὴν ὑποφέρῃς μὲ ὑπο-
μονήν· διατὶ οὕτω θέλεις ἀποκτήσει
τὴν δόξαν τοῦ Παραδείσου.

Οἱ ἄνθρωπος ὅπου ἡξεύρει καμμίαν εὐ-
μορφὴν ἐπιστήμην, ἔχει χρέος νὰ τὴν
διδάξῃ ἐκείνου ὅπου δὲν τὴν ἡξεύρει·
διατὶ ἂν δὲν τὴν διδάξῃ, ἀμαρτά-
νει· ἐπειδὴ καὶ κρύπτει τὸν εὐμορφόν
τοῦ θησαυρόν, καὶ τὸ τάλαντον ὅπου
ἔλαβεν ἐκ Θεοῦ.

Δὲν πρέπει νὰ κλαίωμεν τὸν Θάνατον
τόσον πικρὰ ἐκείνου μάλιστα, ὅπου
ἔζησεν ὡς Χριστιανός· διατὶ ἐκεῖνος
ὅπου ἔζησε πάντα μὲ καλὴν φήμην
καὶ ἐνάρετος εἰς τοῦτον τὸν κόσμον,
αὐτὸς ζῇ καὶ αἰωνίως εἰς τοὺς οὐ-
ρανούς.

Μεγάλη εὐτυχία εἶναι, ὅταν εἰς ταῖς
πολιτείαις εὐρίσκεται ἀληθινὴ ἀγάπη
ἐνάντια εἰς τοὺς πολίτας, καὶ ὅταν
διὰ τὰ καλὰ τους ἦθῃ ἀγαποῦν τὸν
πλησίον.

Ὁ χρόνος ὅλα τὰ πράγματα ἀδυνατί-
ζει, ἀλλὰ ταῖς ἀμαρτίαις περισσότε-
ρον ταῖς δυναμώνει.

Τί σὲ μέλει ἂν λέγῃ ὁ κόσμος ἡμεῖς
διὰ λόγου σου; Ἐὰν ἔργα σου μόνον
νὰ ἦναι θαύματα· καὶ καλῆτερα
νὰ ἔχῃς φίλον τὸν Θεόν, παρά τὸν
ἄνθρωπον.

Πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους, ὅπου ἐνίκησαν καὶ
τυράννους καὶ δαίμονας, ἐνίκηθήσαν
ἀπὸ τὰ πάθη, καὶ ἀπὸ ταῖς ἐπιθυ-
μίαις τους.

Δὲν λέγεται ὅχι ἡμέρα εὐτυχῆς ἐκείνη,
εἰς τὴν ὁποίαν αὐξάνομεν τοὺς θη-
σαυρούς μας· ἀλλ' ἐκείνη, εἰς τὴν ὁ-
ποίαν ἐργαζόμεθα καλὰ ἔργα.

130 132

Δυσ
εί
τ
ό
κ
γ
Ε'κ
μ
τ
θ
τ
α
ο
α
ρ
Ο'τ
α
ν
σ
ν
μ
τ
Ο'

Η' κακαῖς ἐμιλίαις, ἤγουν αἱ ο
λοποιαῖς συναναστροφαῖς, φθ
τὰ καλὰ ἦθη.

Ο' ἄνθρωπος ἐμπιστεύεται τὴν ζω
εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ· ὁ υι
ρος εἰς ἓνα πλεούμενον, ὁ τυφλ
ἓνα παιδί· καὶ ἡμεῖς ἔχομεν ἀ
λίαν νὰ παραδώσωμεν τὴν ζω
εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ;

Καθὼς αἱ μέλισσαι συνάζουσιν τὰ
σιμα πρὸς κατασκευὴν τοῦ μι
ἀπὸ τὰ ἄνθη, οὕτω λέγει ὁ
γραφεὺς, ὅτι ἐσύναξε τούταις
γνώμας ἀπὸ τὴν θείαν Γραφήν.

Ο'τ
α
ν
σ
ν
μ
τ
Ο'

Ω' Ἀγαπῶστα, ἂν μελετήσης τας
ταῖς ἀγίαις γνώμας, ὅπου μέ
χυλογίαν ἐγράφησαν, ἐλπίζω νὰ
βῇς ὄφελος εἰς τὴν ψυχὴν σου, ἐπ
ἐσυνάχθησαν ἀπὸ τόσα πνευμα
βιβλία.

ΤΕΛΟΣ.

